

Giới thiệu Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc

Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc kể về Thiệu Đường: Bỗng nhiên phát hiện chính mình đối với vị đại tiểu thư, đại tổng giám đốc kia một loại cảm giác rất lạ, hỏi qua Thiệu Phong, Thiệu Văn, Thiệu Hiền thì ra cảm giác ngôn tình đó là thích một người a! Tuy rằng trước đây chính mình có nhiều bạn gái nhưng đối với tất cả họ cũng không có loại cảm giác này!!! Nhưng sao có thể mình lại thích cô ta? Cô ấy chẳng coi ai ra cũng lại vô cùng cao ngạo! Lại có tính tiểu thư mãi không đổi, như thế nào có khả năng mình thích cô ấy! Có lẽ nào lại như thế?

Ngôn Nặc: Chết tiệt cái tên hồn dân kia, truyện người dám không mang đại tiểu thư tổng giám đốc ta để vào trong mắt a, đừng tưởng với dáng vẻ lưu manh mà ta đây không có cách trị người, nói cho người biết nhất định ta sẽ có biện pháp. Hừ hừ, chúng ta chờ xem.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 1.

“Này, thực là nhàm chán, mỗi ngày đều là như vậy, cứ lặp đi lặp lại nha.” Thiệu Đường hiện tại vừa lấy tay sờ vào mặt dây chuyền hình Phật vừa cùng ba người anh em than oán về sự nhàm chán.

“Thực là nhàm chán nhưng cũng không gì khác để làm! Chúng ta tốt xấu đều là bộ tứ nổi tiếng, thế sao lại chán như thế nha”. Thiệu Phong nằm cạnh Thiệu Đường cùng hai người khác ở hoa viên cô nhi viện, bọn họ cùng hướng về khoảng trời bao la nhìn đám mây tựa như kẹo đường, tất cả cùng ước rằng mình có thể cười lên đó thì thực tốt.

“Tôi không dám nhận nha, kì thực chỉ có ba người các cậu là nổi tiếng thôi đừng có mà kéo tôi vào được không!”. Thiệu Đường nhìn thực bất mãn đem mọi chuyện làm rõ, ngay cả bản thân cũng không ngờ bị người khác biến thành bá vương.

“Thiệu Đường! Cậu dù sao cũng là lão đại như thế nào có thể nói như vậy!”. Thiệu Hiền nằm ở một bên cũng nhanh miệng nói.

“Hừ, tôi không thích làm lão đại của các cậu đâu.” Thiệu Đường phản kháng.

“Lão đại, những lời này không thể nói lung tung được đâu, cũng chính cậu trước đây mạnh bạo nói rằng nhất định phải làm lão đại bọn tôi! Hơn nữa cậu cũng từng chiều cổ bọn tôi rất nhiều!”. Thiệu Phong nhớ tới khoảng thời gian trước đây cuộc sống vô tư lự, mặc dù có thời điểm ăn không đủ no mặc không đủ ấm, nhưng ít ra cũng có chỗ cư trú.

“Ai nha, mọi chuyện trước đây cậu nhớ rõ như vậy làm cái gì?” Thiệu Đường thực buồn bực, trước đây chính vì thấy làm lão đại thực thích nên mới tranh làm lão đại của bọn họ nhưng hiện tại thì thực hối hận a!

“Chúng ta từng kết bái anh em, cậu có thể không nhớ sao? Chúng ta lúc ấy còn bái quan nhị ca nữa!” Thiệu Hiền cũng liên tưởng về cái thời ngây thơ của cả bốn người. Bốn đứa nhỏ đứng ở văn phòng cũ nát của viện trưởng cũng là mẹ nuôi của cả bốn mà bái quan nhị ca.

“Tuy là bốn chúng ta đều mồ côi như nhau! Nhưng với chúng tôi, cậu vẫn là lão đại.” Thiệu Văn này giờ tuy không tham gia nhưng đến cuối lại nói được lời có ý nghĩa nhất.

“Haizzz!” Thiệu Đường á khẩu chẳng biết nói thêm gì.

“Haha...lão đại đã lâu không có làm chuyện khó nói nên mới phát hỏa như vậy! Người ta cũng có nói con gái đều có thể phát dục nhiều lần.” Thiệu Phong an ủi Thiệu Đường.

“Cậu an ủi tôi như thế há?” Thiệu Đường vỗ đầu Thiệu Phong.

“Thôi đó là ý trời rồi, nhìn lại thì chúng ta ở cùng nhau từ nhỏ cho tới bây giờ mọi người đã gần trưởng thành hết rồi.” Thiệu Văn cảm khái nói.

“Ah đúng rồi! Hiền, bạn gái cậu đâu?” Thiệu Đường bỗng phát hiện hôm nay Thiệu Hiền không giống như mọi ngày.

“Đã chia tay rồi a! Tôi đã chờ đợi lâu rồi, có gì lại không chia tay?” Thiệu Hiền nói những lời trong lòng đang nghĩ.

“Ách! Thôi quên đi! Mẹ nuôi gọi chúng ta ăn cơm.” Thiệu Đường thấy mẹ nuôi cách đó không xa hướng tới chỗ này mà gọi. (Chỗ này viện trưởng cô nhi viện chính là mẹ nuôi của bọn họ).

“Vậy chúng ta đi ăn cơm thôi.” Thiệu Phong vừa nghe được ăn là tâm liền sáng lên.

Bống Thiệu Đường nhìn ba người đứng lên lại hận tại sao chính mình thấp hơn bọn họ nữa cái đầu, vì sao nam lại cao hơn nữ a!

“Các con vừa rồi đang nói tới chuyện gì a?” Lí Phiêu nhìn cả bốn người mà mình từng nhận nuôi với ánh mắt yêu thương.

“Mẹ nuôi! Chúng con là đang nói Thiệu Hiền hôm nay lại chia tay bạn gái nữa a!” Thiệu Phong nhanh miệng nói.

“...Các con thật là! Thiệu Hiền tìm được bạn gái không phải là dễ dàng vì sao lại bỏ?” Lí Phiêu sờ đầu Thiệu Hiền nói.

“Mẹ nuôi, người cũng biết tính cách không hợp thì sẽ như vậy a!”

“Vậy con muốn tìm bạn gái như thế nào để làm vợ đây?” Lí Phiêu vừa đặt com lên bàn vừa hỏi.

“Mẹ nuôi, con nghĩ con muốn lấy một người hiền lành, ôn nhu và thiện lương.” Thiệu Hiền giúp mẹ nuôi dọn com rồi còn làm nũng với bà.

“Àn, bây giờ thì tập trung ăn com đi”. Lí Phiêu nghiêm mặt nói trong suốt buổi com không ai dám nói chuyện, vì từ nhỏ mẹ nuôi đã dạy mọi người không được nói chuyện trong lúc dùng com.

Sau bữa ăn...

“Mẹ nuôi.” Thiệu Đường không rõ mẹ nuôi tại sao lại lưu lại chỉ một mình cô.

“Đường Đường, con có biết ta lo lắng nhất là con không?” Lí Phiêu nhìn đứa nhỏ này đã muốn cao hơn mình một cái đầu, cô là được mình nhặt được ở cửa cô nhi viện, lúc đó cô còn chưa được một tuổi, không nghĩ bây giờ cô lại lớn nhanh như vậy mà còn cao nữa.

“Mẹ nuôi con lớn rồi không cần lo cho con nữa, người an tâm hưởng phúc là được rồi! Mọi chuyện trong viện giao cho sơ khác là được rồi!” Thiệu Đường nhìn mẹ nuôi tóc đã bạc, không nghĩ tới trước đây mẹ nuôi từng rất trẻ và đẹp. Nhưng hiện tại chính mình đã trưởng thành còn mẹ nuôi thì lại già đi, trên mặt mẹ nuôi còn rất xuất hiện thêm nhiều nếp nhăn nữa.

“Àn, như thế nào lại không lo lắng cho con, nha đầu con có chuyện gì chỉ đặt trong lòng, tuy rằng tính cách con hay náo động, hướng ngoại, nhưng ta là ta biết trong bốn người các con thì người có tâm sự nhiều nhất chính là Đường Đường con, thực chất bản thân con cũng là con người hướng nội!” Lí Phiêu nhìn cô, cô vĩnh viễn đều là đem mọi cái khổ chính mình chịu đựng không cho người khác bước vào lòng mình. Những năm nay nếu không có thêm ba người anh em kia thì không biết Đường Đường sẽ như thế nào nga.

“Mẹ nuôi người yên tâm đi! Có bọn họ bên cạnh con rất vui. Cũng không còn sớm nữa mẹ nuôi cũng ngủ sớm đi.”

Lúc Thiệu Đường hướng bước ra cửa thì chợt nhớ tới điều gì đó liền quay lại đưa mẹ nuôi hai phong bì với số tiền nhỏ “Mẹ nuôi, cái này chúng con mua tặng người, để chúng con xài thì thực uống, nhưng con không muốn người lấy rồi đem tặng cho lão lão ở cạnh bên viện. Người cầm lấy mà mua cái gì đó ngon ngon mà ăn không cần phải ăn ở cô nhi viện hay viện dưỡng lão.” Thiệu Đường dặn mẹ nuôi, tính mẹ nuôi trước giờ cái gì cũng rất tốt, có thể nói không có khuyết điểm. Nhưng chính là không hảo chăm sóc bản thân, tuổi trẻ luôn là như vậy nhưng giờ già rồi sao có thể giống vậy được nữa. Thực là làm cho người ta đau lòng.

“Thôi thôi, tiền ta cũng có các con cứ giữ lấy mà dùng, nếu mai có việc cần thì có tiền mà dùng đến. Con cứ giữ đi.” Lí Phiêu không chịu nhận phần tiền kia.

Thiệu Đường thấy mẹ nuôi trước giờ vẫn vậy, biết trước tính của người là vậy liền nói “Mẹ nuôi, có chuyện gì thì nói với bọn con là được rồi không cần cứ nhắc như vậy nha. Còn nữa WC hồng rồi, người phải dùng nó vào nửa đêm mà. Chúng con đã lớn rồi không còn là người chỉ biết dựa vào người nữa, bọn con có thể giúp người một phần mà.” Nói xong liền bước nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chương 2.

Sân bay.

“Nặc, đã trở về rồi sao?” Vương Tuyết Nhu hỏi trong khi Ngôn Nặc bước đi một cách tự tin hướng tới mình.

“Đương nhiên, bốn tiểu thư đã trở về rồi đây.” Ngôn Nặc tự tin tràn đầy.

“Vây là tốt rồi, từ nay không cần phải chạy qua chạy lại giữa hai công ty”. Tuyết Nhu nói, Ngôn Nặc chính là em họ cũng là bạn tốt với cô đã nhiều năm nay.

“Ân, nhưng em vẫn phải quản lí công ti a” Thật không rõ mình cũng có chị, có anh không những vậy dưới mình còn có em trai, vì cái gì mà mình phải quản lí công ti.

“Ha ha, như vậy cũng không tệ đâu! Đúng rồi, Trương Ba có việc không thể tới đón em.”

“Ân, em biết rồi, chỉ cần có chị tới đón em là tốt rồi.” Trương Ba là bạn trai hiện tại của Ngôn Nặc cũng là mối tình đầu của Ngôn Nặc, hai người quen nhau từ hồi đại học! Tuy Ngôn Nặc nói thế nhưng trong lòng vẫn thấy mất mát.

“Ân, vậy chúng ta về nhà em sao?” Tuyết Nhu quay sang hỏi Ngôn Nặc.

“Đi công ti trước đi! Sở dĩ hôm nay em trở về vì có việc cần làm, em có chút rắc rối cần chị giúp.” Ngôn Nặc ngượng ngùng nói.

“Em nha mấy tháng không gặp em, chị thật sự rất nhớ em đó.” Vương Tuyết Nhu vừa nói vừa lấy chìa khoá khởi động xe.

“Tuyết Nhu chị gần đây thế nào? Như thế nào chị lại không gặp bạn trai?” Ngôn Nặc tò mò hỏi, vì hôm nay như thế nào lại không thấy mặt của Thiệu Văn ở công ti, lại còn vừa ra khỏi công ti là cầm đầu mà đi về.

“Ha ha, hần nói hôm nay là cuối tuần nên hần cùng mấy người anh em gặp mặt!” Vương Tuyết Nhu nói chuyện vẫn là ôn nhu giống như cái tên vậy.

“Thực có người bạn trai như vậy? Cuối tuần không chăm sóc bạn gái mà đi gặp mặt bạn của hần? Hần quả không tốt!” Ngôn Nặc bắt bình dùm Tuyết Nhu mà chữ tên đàn ông kia.

“Đúng như vậy, hần cùng chị một tuần sáu ngày cùng gặp mặt, hần dành cho bạn hần có một ngày, như vậy chị cũng vừa lòng rồi.”

“A! Hần chính là khi dễ chị đó.” Ngôn Nặc thở dài một hơi.

Vương Tuyết Nhu không trả lời chỉ cười một tràng.

Không lâu sau cũng đến nơi, vừa tới công ty Ngôn Nặc đã trêu ghẹo Vương Nhu “Tổng giám đốc, không biết chị có thể theo giúp tôi mở cuộc họp ban giám đốc được không?”

“Trưởng phòng hành chính a, tổng giám đốc tôi không thuộc ban giám đốc của người, tôi còn muốn đi về cô nhi viện!” Vương Tuyết Nhu chờ Ngôn Nặc xuống xe rồi cũng rời lái xe rồi đi. (2 tỷ ấy đang đùa thôi vì Nặc tỷ mới là TGĐ).

Chỉ để lại Ngôn Nặc đứng đó há hốc mồm “Cái gì thế! Có đi gặp bạn trai thôi mà đâu cần gấp vậy.” Ngôn Nặc thực cảm giận.

Mà Tuyết Nhu rời đi với tâm tình tốt lắm, bởi vì cuối cùng bạn trai cũng chịu giới thiệu chính mình cho đám bạn của hần. Cho nên mới vội vàng bỏ rơi bạn của mình.

“Tuyết Nhu. Em đến rồi sao? Ăn cơm chưa?” Vương Tuyết Nhu vừa dừng xe thì đã thấy một dáng người đứng trước cửa cô nhi viện chào đón mình.

“Văn! Em đã ăn rồi? Bạn anh đâu?”

“Anh mới cùng ăn cơm với bọn họ, đi thôi! Anh mang em đi gặp mọi người!” Thiệu Văn cởi áo ngoài rồi khoác lên người bạn gái.

“Ân!” Vương Tuyết Nhu nhìn hành động ấy mà có cảm giác an toàn lạ thường, đối với bạn trai này từ lúc quen nhau tới nay, cho tới bây giờ vẫn chưa làm gì quá phận. Nhiều nhất chỉ là ôm ấp thôi.

Thiệu Văn kéo Tuyết Nhu vào hoa viên của cô nhi viện, thấy trên cỏ có hai người nằm và một người. Người đang ngồi thấy Vương Tuyết Nhu liền kêu hai người còn lại cùng đứng lên xem.

“Hắc hắc, Văn! Bạn gái cậu sao?” Thiệu Hiền thấy quả thực người mà Thiệu Văn đang nắm tay bước tới quả thực có quan hệ không bình thường.

“Thật đáng trách! Thiệu Văn có bạn gái hồi nào đến cả chúng ta cũng không biết!” Tiểu yêu Thiệu Phong vĩnh viễn là nghịch ngợm như vậy, hần thật cao hứng.

“Đúng rồi a! Có bạn gái mà giấu làm gì? Cậu không xem chúng ta là anh em mà” Thiệu Đường cũng không buông tha cho Thiệu Văn vừa đưa tay chạm đến sợi dây chuyền vừa mở miệng trêu chọc.

“Tôi đúng là có giấu các cậu nhưng chẳng phải giờ tôi mang cô ấy đến gặp rồi sao?” Thiệu Văn ôn nhu ôm lấy Tuyết Nhu. “Tốt lắm, tôi đến giới thiệu một chút, vị này là bạn gái của tôi, Vương Tuyết Nhu. Tuyết Nhu, bọn họ chính là anh em tốt nhất của anh. Thiệu Phong, một tên tiểu quỷ. Thiệu Hiền, tính tình lương thiện. Thiệu Đường! Lão đại của bọn anh, mọi chuyện đều nghe theo lời cô ấy!” Thiệu Văn chăm chú giới thiệu, khi đến Thiệu Đường có tăng thêm một phần giọng điệu.

“Đừng nghe hần, kêu tôi Thiệu Đường là được rồi.” Thiệu Đường vươn tay bắt tay Vương Tuyết Nhu.

“Tốt, Thiệu Đường, một cái tên nghe rất êm tai!” Vương Tuyết Nhu cũng đưa tay để vào lòng bàn tay Thiệu Đường, nắm một chút rồi liền buông tay ra. Tuyết Nhu không biết nói gì vì ở thương trường cô thường chỉ biết bắt tay với đối tác, điều này khiến cho bốn người bọn họ thấy bất ổn.

“Khó trách những lúc chúng ta cùng làm việc, cậu không muộn thì vắng mặt. Buổi tối có khi nửa đêm cậu không trở về, tất cả cũng vì yêu đương a.” Thiệu Đường thấy tình thế nan giải đứng ra đánh vào ngực Thiệu Văn một quyền nhằm làm dịu đi tình hình.

“Ha ha đừng cười tôi.” Thiệu Văn cẩn thận phui phui miệng cô để cho Tuyết Nhu ngồi.

“Chị Tuyết Nhu, chị so với tôi là lớn hơn nên tôi gọi như vậy được không?” Thiệu Đường lại ngồi xuống lần này là ngồi chứ không phải nằm.

“Đương nhiên là được! Nhưng cô là lão đại của Thiệu Văn, như vậy có vẻ không được tốt!” Vương Tuyết Nhu nhìn sang Thiệu Văn.

“Không có gì, chúng ta đều là cùng giống nhau cả. Chị thấy hợp là được rồi.” Thiệu Đường trừng mắt với Thiệu Văn giới thiệu lại.

“Cái gì là giống nhau, trước kia thì không tính, nhưng lần đó lúc cậu bảy tuổi, cậu theo bọn buôn người mà cứu bọn tôi thoát bằng cửa sau, vậy mà là giống nhau a!” Thiệu Văn nói còn Thiệu Hiền và Thiệu Phong đồng loạt nhìn hướng Thiệu Đường.

“Chỉ là trùng hợp thôi nga! Tại bọn buôn người bọn họ thực ngốc thôi! Lão đại của bọn đó kêu họ bắt con trai thì họ bắt con trai, khi tôi bảo tôi là con gái thì liền thả tôi ra, đây không phải là ngốc tử thì là gì!” Thiệu Đường bây giờ nhớ tới bọn ngốc khi đó mà muốn cười. Minh chỉ là mang theo xe cảnh sát thúc giục mẹ nuôi đi tìm bọn họ mà thôi, ai biết lúc đó bọn vẫn chưa rời đi. Thực sự tới lúc này vẫn không bao giờ quên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Dân Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 3.

“Mặc kệ, tôi mặc kệ cho dù có là may mắn đi chăng nữa, chúng tôi chỉ biết cậu là người đã cứu ba người bọn tôi. Như vậy chính là người có ơn với bọn tôi cậu cũng chính là lão đại, cho dù cậu có là nữ hay nam!” Thiệu Văn khẳng định nói mà hoàn toàn không để ý gương mặt kinh ngạc của Vương Tuyết Nhu.

“Ách! Đừng kích động, đừng kích động!” Thiệu Đường thấy biểu tình của Thiệu Văn ngày cách kích động vội vàng đứng lên.

“Ha ha, cậu đừng nên kích Thiệu Văn, cậu nói vậy khiến Thiệu Văn không kích động mới là lạ.” Thiệu Phong đã sớm đoán được biểu tình của Thiệu Văn.

“Được rồi ha ha! Nếu hẳn cứ cứng đầu như vậy, chị cũng đừng để ý đến hẳn gọi tôi Thiệu Đường là được rồi, tôi cũng kêu chị là chị Tuyết Nhu, như vậy tốt lắm!” Thiệu Đường vui vẻ nhìn Tuyết Nhu.

Thiệu Văn vừa nhận thức được bạn gái mình cùng lão đại thực không được tự nhiên.

“Àn! Thiệu Đường.” Vương Tuyết Nhu rúc vào trong lòng Thiệu Văn, cảm nhận được nhịp đập của tim hẳn.

“Gọi chị dâu đi hai tên ngốc kia.” Thiệu Đường xoay người nhìn Thiệu Phong đứng cùng Thiệu Hiền.

“Nga, chị dâu!” Bởi Thiệu Văn có tuổi lớn nhất nên kêu chị dâu.

“Àn ha ha!” Tuyết Nhu lần đầu được người ta gọi như vậy thực rất thẹn thùng.

“Chị dâu xấu hổ nga! Hắc hắc.” Thiệu Đường phát hiện Thiệu Phong không chỉ hiểu động mà nói càng ngày càng nhiều nhất là khi gặp người đẹp.

“Đau quá nga!” Vừa ngồi xuống Thiệu Phong đã bị Thiệu Đường gõ đầu.

“Chị đừng để ý đến bọn họ, hai người tiếp tục tán gẫu nha, bọn tôi đi trước.” Thiệu Đường biết ý để lại không gian cho hai người.

“Hắc, bọn họ thật tốt.”

“Đúng vậy bọn họ rất nghĩa khí.”

Tuyết Nhu cùng Thiệu Văn nhìn ba người bọn họ rời đi mà nói.

“Em có thể thấy! Bọn họ có một người không phải nam!” Thiệu Văn ôn nhu nói.

“Ân là Thiệu Đường đúng không?” Vương Tuyết Nhu đã sớm nhìn ra Thiệu Đường thực ra rất thanh tú.

“Ha ha, đã nhìn ra?” “Ân! Cô ấy tuy rằng trông rất giống con trai nhưng vẫn có khí chất của nữ. Hơn nữa cô ấy không có râu kết!”

“Ân! Nhưng cô ấy rất ngầu khi nhiều khi nhiều con trai khác không bằng cô ấy!”

“Đường vì cái gì đem bọn tôi kéo đi? Có chuyện gì sao?” Thiệu Phong bị kéo Thiệu Đường ra chỗ khác.

“Cậu ngốc a! Người ta hai người nói chuyện yêu đương mình ở lại làm bóng đèn a!” Thiệu Hiền hiểu nhanh hơn so với tên ngốc kia.

“Ách! Tôi còn muốn ngắm chị dâu mà!” Thiệu Phong lăm bằm nói.

“Cậu đi chết đi”. Hai người cùng kéo Thiệu Phong đi xa hơn.

--- ----

“Thiệu Đường như thế nào giờ mới đến a? Ngày hôm qua cùng ba người kia uống rượu nga?” Lí Hàm nhìn Thiệu Đường ngáp ngáp ngáp dài.

“Không có! Ngày hôm qua Văn dẫn bạn gái đến cho bọn tôi gặp, cùng nói chuyện khuya quá nên tôi thiếu ngủ” Thiệu Đường vừa ngáp vừa trả lời.

“Hả, Thiệu Văn? Bạn gái? Hả cả ngày lạnh nhạt mà cũng có bạn gái, thật là có nữ nhân thích hử?” Lí Hàm không tin vào tai mình.

“Ha ha đừng nói cô không tin đến cả tôi lúc thấy bạn gái hử tôi vẫn chưa tin. Nhưng sự thật thì hử có bạn gái!” Ngẫm lại người hôm qua quả thực rất hợp với Thiệu Văn.

“Ha ha, cô ấy xinh đẹp không?” Lí Hàm nhiều chuyện.

“Mặc kệ cô! Có khách đến, cô hay là tôi ra tiếp” Thiệu Đường thấy một vị khách hàng tiến vào cửa.

“Tôi đi, đương nhiên tôi đi, tháng trước vì tôi mua sắm hơi quá bị thâm hụt. haha”. Nói xong Lí Hàm liền tươi cười tiến đến khách hàng.

“Haiz” Thiệu Đường thờ dài ngồi vào quầy thu ngân.

Chốc sau Lí Hàm trở lại, Thiệu Đường buồn cười nhìn hỏi “Làm sao vậy?”

“Ai lần này cô phải đi thôi, người ta chỉ đích danh cô!” Lí Hàm bắt đầu nói. Thực sự thì dùng mỹ nhân kế được hơn nam kế a!

“Ân nếu cô có khó khăn thì tôi sẵn lòng giúp cô!” Thiệu Đường có ý tốt nói.

“Cô giúp tôi nhiều rồi, còn muốn giúp nữa? Quên đi cô nhanh đi đi, khách hàng mê cô chờ đến sốt ruột rồi kia!” Lí Hàm trêu ghẹo Thiệu Đường.

“Ân, tôi biết.” Thiệu Đường bắt đầu đi lắc đầu, người kia muốn nhìn mình mà bởi thẹn thùng phải nhìn vào mấy bộ quần áo.

“Chào quý khách! Hoan nghênh, xin hỏi quý khách ưng ý bộ nào?” Thiệu Đường ôn nhu nhỏ giọng nhìn nữ khách hàng.

“Ân, tôi phù hợp với bộ này không?”

“Đương nhiên, người như cô mặc gì cũng đẹp, cái này rất hợp nga, cô có thể vào thử” Thiệu Đường lấy bộ đồ ra đưa cho người kia thử.

“ha ha... Thiệu Đường miệng ngọt nha!” Lí Hàm tủm tỉm cười.

“Đi đi, cô cũng giống người ở bên trong thôi.” Thiệu Đường thấy phòng thử đồ cửa mở liền đẩy Lí Hàm đi.

“Ân thực hợp a, quý khách có thể nhìn vào gương. Cái áo này vừa tới thất lưng. Với lại da của cô cũng thực trắng nên rất đẹp đó.” Thiệu Đường nửa thật nửa giả khen ngợi.

“Ân giúp tôi gói lại! Tôi cũng cần một đôi giày có thể giới thiệu một chút không?” Cô gái kia ngẩng đầu khẽ nhìn Thiệu Đường, chưa kịp nhìn đủ thì liền cúi đầu.

“Tốt, mời quý khách hướng này.” Thiệu Đường hướng người kia tới khu giày nữ. Nhìn một hồi lấy một đôi màu vàng cho cô gái thử. Sau đó ngồi tháo giày cũ ra, ướm cái mới vào chân cô gái.

“Quả thực rất hợp nga! Hơn nữa chân của cô cũng rất thon dài!” Thiệu Đường đứng lên vì thấy hai gò má cô gái kia đã ửng hồng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4

“Ai nha không ngờ con gái lại có thể mê con gái nha.” Lí Hàm nhìn người kia cùng túi lớn túi nhỏ rời khỏi cửa hàng rồi hướng tới Thiệu Đường mà cảm thán.

“Sao cô có thể nói như vậy?” Thiệu Đường không nhìn đến Lí Hàm ngu ngốc kia.

“Thiệu Đường buổi tối đi bar không?” Lí Hàm nói một cách thân thiết với Thiệu Đường nhưng xem ra là có ý đồ khác.

“Tôi xem chừng cô rù tôi đi bar chủ yếu để gặp Thiệu Phong phải không?” Thiệu Đường vạch rõ bộ mặt của Lí Hàm.

“Không có thật mà! Tôi chỉ là lâu không đi nên hiện tại muốn thư giãn thôi mà!” Lí Hàm buồn bực vì cái gì mà lúc nào Thiệu Đường cũng nhìn thấu nàng như thế?

“Thật! Tôi còn không biết cô sao? Lần nào cũng rù tôi đi bar mà còn kêu tôi rù thêm anh em tôi. Kỳ thật mỗi lần tới đó là cô chỉ nhìn mỗi Thiệu Phong đã vậy lúc Thiệu Phong uống rượu nhìn cô chỉ muốn nhào tới mà ôm hân.” Đối với cô ấy, Thiệu Đường đã nói rõ dụng ý của mình. Ai kêu mỗi lần đi uống rượu mình đều bỏ Thiệu Đường lại mà đi xem Thiệu Phong biểu diễn.

“Chán ghét cô! Đừng nhanh như vậy vạch trần tôi.” Lí Hàm hướng Thiệu Đường đánh một cái.

“Đau, đau.” Thiệu Đường ôm chỗ bị đánh.

“Hừ, vậy cuối cùng cô có đi không?” Lí Hàm hăm dọa Thiệu Đường, nếu người khác nhìn vào còn tưởng là đánh nhau đó chứ.

“Đi! Tôi đi là được!” Thiệu Đường thực vất vả muốn thoát khỏi Lí Hàm.

“Ân, cô ngoan quá! Chụt!” Lí Hàm dùng sức ấn môi của mình xuống má Thiệu Đường, vừa chạy vừa cười nói “ha ha, Thiệu Đường cô gái bị hôn trộm nha.”

“Lần nào cũng dùng chiêu này với tôi! Cô như thế nào không chết đi.” Thiệu Đường căm giận đi vào nơi có tấm gương, bất đắc dĩ lấy khăn tay chùi đi vết son trên mặt.

Nhìn lại bản thân, Thiệu Đường cũng tự khâm phục mình, tất cả đồ đạc trên người đều là đồ miễn phí cũng vì nguyên lai cũng từng làm người mẫu. Tiền lương tất cả tôi có đều xài vào việc khác không phải tốn tiền mua quần áo..

Trong lúc đang trầm nghĩ, bà vai Thiệu Đường bị vỗ một cái.

“Ân?” Thiệu Đường xoay qua phát hiện Điền Mật cũng chính bạn gái hiện tại của cô đang đứng trước mặt mà bản thân lại không có chút phản ứng, làm cho cô ấy tức giận.

“Đường đang bận sao?” Điền Mật mỉm cười nhìn. (Trước khi Đường tỷ gặp đc Nặc tỷ thì Đường tỷ hơi trắng hoa tỷ. Hihi)

“Ân, sao em lại ở đây?” Thiệu Đường đứng dậy kéo ghế cho Điền Mật.

“Cô ấy nói các người hôm nay đi ‘Màn đêm’! Nên em tới đây tìm Đường.” Điền Mật chỉ vào Lí Hàm đang cố tình trốn tránh.

“Ân? Mới đi làm về sao? Mới không thấy em vài ngày, tôi nhớ em lắm.” Thiệu Đường ôm Điền Mật làm người kia thấy nóng trong người nha.

“Chán ghét! Còn có người khác ở đây!” Điền Mật thẹn thùng.

“Ha ha! Sợ cái gì! Em cứ coi cô ta như không khí là được rồi.” Thiệu Đường ngẩng đầu liếc về phía Lí Hàm.

“Này! Cô có ý gì sao có thể gọi tôi là không khí.” Lí Hàm nghe lén được, trong lúc nghe lời ngon tiếng ngọt của Thiệu Đường với Điền Mật lại lọt được âm thanh nói móc liền trở mặt.

“Cô không phải sắp đóng cửa sao, sao không chuẩn bị đi.” Mới bảy giờ thôi từ đây tới tám giờ vẫn còn thời gian để chuẩn bị mà, nhưng sao thời gian trôi chậm nga.

“Tôi cũng muốn đóng cửa sớm một chút nhưng quản lí qui định đúng tám giờ mới được đóng cửa.” Lí Hàm vừa rời phần nộ mà quên mất phải đi gặp Thiệu Phong.

“Không có việc gì, cô đã đem Mật Nhi đến đây, tôi cũng không muốn lưu Mật Nhi tại nơi chán như vậy.” Thiệu Đường nắm tay Điền Mật. (Nói thật mỗi lần edit tới tên ng iu Đường tỷ là ta thấy t/g biết đặt tên ghê, nghe tên 2ng mà ngọt ngào nổi da gà. Hihi :D2)

“Thật sao? Nếu có chuyện gì cô chịu trách nhiệm nga” Lí Hàm vui vẻ nói.

“Được tôi chịu, đi thôi! Cô đóng cửa tôi gọi taxi.” Thiệu Đường nắm tay Điền Mật đi hướng cửa.

“Biết rồi, đồ nữ nhân keo kiệt.” Nói xong câu đó Lí Hàm thấy các cô đã sớm li khai, vội cầm chìa khoá ngăn kéo chạy theo.

Lúc đi vào “Màn đêm”, nơi đây đã có rất nhiều người. Rượu được đưa đến, Thiệu Hiền đứng từ xa gật đầu chào Thiệu Đường.

“Thiệu Đường cô ngồi nói chuyện tôi không phiền.” Lí Hàm nói rồi cũng bỏ đi.

“Đường hôm nay nguoi không được vui a?” Điền Mật dựa người Thiệu Đường hỏi.

“Không có! Làm sao vậy?”

“Vậy sao Đường...”

“Không có mà! Tôi có điện thoại tôi đi ra ngoài nghe.” Thiệu Đường cảm giác được di động trong người rung lên liền cắt lời Điền Mật.

“Này.” Thiệu Đường nhận điện thoại.

“Cậu đang ở đâu vậy Đường?” Thiệu Văn hỏi.

“Văn có chuyện gì tôi đang ở “Màn đêm”?”

Thiệu Văn hồ hởi “Nga, chúng tôi cũng đang tính đi tới đó, chờ tôi nga.”

“Ai a?” Điền Mật không vui.

“Bạn tôi, chút nữa sẽ tới.” Thiệu Đường không chịu nổi cô gái đang lú lú bên tai.

“Ân! Đường đêm nay nguoi có dự tính gì không?” Điền Mật nhìn cô gái trước mặt, nghĩ trước kia chưa chính mình chưa thích qua con gái, giờ lại yêu thương cô ấy.

“Ân, buổi tối về cô nhi viện, mẹ nuôi có việc nhờ.” Thiệu Đường không kiên nhẫn trả lời.

“Đêm nay về với em không được sao?” Điền Mật hôn lên tóc Thiệu Đường. Đêm hôm đó sau khi cùng Thiệu Đường triển miên một hồi thì về sau Thiệu Đường ra sức khước từ.

“Không được, để lần khác đi! Tôi đi vệ sinh.” Thiệu Đường hướng WC đi tới. Trốn tránh lời của Điền Mật. Vì cô chưa bao giờ ngủ cùng người khác quá hai lần. Vượt qua hai lần liền chia tay mà hiện tại thì vẫn chưa muốn chia tay.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Lúc ra khỏi nhà vệ sinh thấy Thiệu Văn cùng Vương Tuyết Nhu đã vậy còn mang theo một đại mỹ nữ đang ở quầy bar nói chuyện cùng Thiệu Phong. Liền kêu Điền Mật cùng tiến lại.

“Ân, gần một tháng không tới nơi này có chút nhớ.” Thiệu Văn mỉm cười nói.

“Ha ha, ngồi đi đứng làm cái gì.” Thiệu Đường ngồi ở quầy bar nhìn Thiệu Phong pha chế rượu thật thành thực. Sớm biết thì chính mình đã đi học pha chế.

“Chị Tuyết Nhu.” Thiệu Đường kêu Tuyết Nhu một cách khá thân thiết.

“Ân, đây là?” Tuyết Nhu nhìn Điền Mật phía sau.

“Nga, đây là người yêu của tôi.” Điền Mật cắt lời định nói của Thiệu Đường. Thiệu Đường lúc này trong lòng thấy đặc biệt khó chịu.

“Xin chào.” Tuyết Nhu không nghĩ tới một cô gái có thể nói chuyện phóng khoáng vậy.

“Ân, xin chào chị Tuyết Nhu.” Điền Mật kêu Vương Tuyết Nhu rất thân thiết, mặt khác quay lại nhìn Thiệu Đường với ánh mắt an ủi ý muốn bảo Thiệu

Đường nén lại.

“Ah quên giới thiệu cho các cậu đây là bạn tốt và cũng là em họ của tôi, Ngôn Nặc.” Vương Tuyết Nhu chịu không được người vừa mới gặp đã tỏ ra thân thiết vậy liền lái sang chuyện khác.

“Xin chào! Tôi là Thiệu Đường!” Thiệu Đường tiến lại tự giới thiệu.

“Thiệu Đường! Người đẹp năm nay có nhiều a.” Thiệu Phong nhú mồm nhìn Ngôn Nặc.

“Hừ! Ngu ngốc.” Ngôn Nặc khề hừ một tiếng.

“Cô, cô mới nói cái gì?” Thiệu Phong nghe thấy tia khinh miệt trong lời nói liền phẫn nộ, Thiệu Đường cũng chau mày suy nghĩ nhưng đồng thời ngăn chặn Thiệu Phong tức giận.

“Nghe thấy cái gì thì chính là thế đó.” Ngôn Nặc tiếp tục ôn hoà nói, thật không nghĩ chỉ là tò mò theo chị họ đến đây vậy mà lại gặp bọn người ngu ngốc này.

“Dựa vào cái gì cô nói vậy.” Thiệu Phong thực tức giận.

“Thôi thôi, em ấy là như vậy đừng nóng, đừng nóng.” Vương Tuyết Nhu đành khuyên can.

“Chị a, không nghĩ tới nơi này nhiều người ngu ngốc vậy.” Ngôn Nặc nhìn Vương Tuyết Nhu.

“Cô...không có ai mời cô tới! Tôi đây cũng không có mời cô a.” Thiệu Văn hiện tại cũng không vui vẻ, không ngờ lại dắt tới một người kiêu ngạo đến đây.

Ngôn Nặc thở mạnh “Anh..... Hừ hừ.”

“Thôi quên đi, chúng ta uống rượu nga!” Thiệu Đường không hề nhìn vị tiểu thư xinh đẹp mà điêu ngoa kia nói.

“Mặt nhí! Chúng ta uống thôi! Phong, rượu của tôi đâu.” Thiệu Đường thấy Thiệu Phong vẫn còn tức giận.

“Sắc lang!” Ngôn Nặc nhìn Thiệu Đường sờ mó trên lưng Điền Mật, liền nhìn Thiệu Đường với cặp mắt xem thường (hay còn gọi là khinh bỉ).

“Này cô nói ai đấy?” Điền Mật chịu không nổi cô gái này chằm chọc người yêu của mình.

“Ngu ngốc, chỉ là một kẻ mặt trắng xấu xa thôi mà, coi chừng bị lừa nha.” Ngôn Nặc vừa nói xong liền rời khỏi quầy bar.

“Cô...” Điền Mật nhìn Ngôn Nặc rời đi dường như đỉnh đầu đã bốc khói ngùn ngụt nha.

“Thôi cũng không có việc gì nữa.” Thiệu Đường coi như không có chuyện gì xảy ra.

“Đường! Đừng để ý lời của cô ta.” Điền Mật trong lòng có một chút áp lực an ủi Thiệu Đường.

“Thực xin lỗi là tôi đã dẫn cô ấy đến làm cho các cậu không vui.” Thiệu Văn nhỏ giọng trách cứ bản thân.

“Không có việc gì, còn nhiều người mà đừng nhắc chuyện không vui nữa.” Thiệu Đường an ủi Thiệu Văn.

“Ấn! Muốn trách thì trách cô gái điêu ngoa kia.” Điền Mật phẫn nộ nói.

“Thực xin lỗi là tôi không tốt.” Vương Tuyết Nhu ngượng ngùng bởi vì chính mình dắt Ngôn Nặc tới.

“Không sao, chịu Tuyết Nhu.” Thiệu Đường trong lòng nghĩ cô gái kia rất cá tính nha.

Ngôn Nặc đi ra với vẻ mặt rất phẫn nộ “Chết tiệt tên tiểu mặt trắng kia, cô ta khinh thường trước chẳng để mình vào trong mắt, cô ta nghĩ có bạn gái thì là giỏi sao?” (nghe giọng điệu của Nặc tỷ giống ăn dấm ghê, có lẽ love Đường tỷ ọy).

Thiệu Đường vất vả tiễn Điền Mật, bước chân thì cứ vấp vào nhau, bởi vì có men say trong người nên phải về cô nhi viện. Trên đường trở về thì thấy tranh chấp giữa một cô gái lái chiếc BMW màu đỏ cùng một chàng trai.

Ha ha, xem ra cô gái đó rất giàu nha! Nhưng đó không phải là đại tiểu thư chanh chua vừa rồi sao?

“Tôi nói cho cô biết! Hôm nay không đền tiền cho tôi, đừng nghĩ sẽ rời khỏi đây.” Phiến Tử Vi ôm đùi chỉ vào Ngôn Nặc lớn tiếng nói.

“Anh nói gì, chính anh tự lái xe đập tông vào tôi nha.” Ngôn Nặc không ngu ngốc đến vậy, rõ ràng muốn lừa gạt mà.

“Ý cô là tôi muốn chết nên mới đâm xe đập vào xe cô.” Phiến Tử Vi nói càng thêm lớn.

“Ý cô là đại ca của bọn tôi muốn chết?” Đàn em của Phiến Từ Vĩ cũng nói thêm vào, xem ra không lừa được tiền không bỏ qua.

“Tôi không có ý đó.” Ngôn Nặc không biết nói thế nào nữa. “Vĩ ca, anh lại đang làm cái gì thế.” Thiệu Đường không quen nhìn cô bị ức hiếp bước ra vỗ vai Phiến Từ Vĩ.

“Ai vỗ ta? A! Đường đại tỷ, sao hôm nay có thời gian ghé qua đây a?” Đầu tiên là bất mãn nhưng sau khi thấy Thiệu Đường thì ra vẻ khúm núm nhìn.

“Không phải, tôi hẹn bạn nhưng lại thấy anh lớn tiếng với bạn ta. Anh nói tôi nên làm gì bây giờ?” Thiệu Đường cau mày nhìn Phiến Từ Vĩ.

“Cô ấy là bạn của Đường đại tỷ a?”

“Anh cảm thấy không phải sao?” Thiệu Đường nhú mày nhìn Từ Vĩ.

“Không có việc gì! Tôi đột nhiên nhớ tôi còn có việc phải đi trước, thực xin lỗi đã quấy rầy.” Phiến Từ Vĩ vội vàng rời đi.

“Àn” Phiến Từ Vĩ rời khỏi Thiệu Đường xoay người thì thấy Ngôn Nặc đang nhìn mình. “Làm sao vậy? Bạn tốt. Cô không lên xe sao?” Thiệu Đường trêu chọc Ngôn Nặc.

“Hừ đồ lưu manh! Lũ ăn cướp! Tôi không biết là cô có sắp xếp dàn cảnh anh hùng cứu mỹ nhân không a? Nhưng tóm lại cô chỉ là cầu anh hùng đó.” Ngôn Nặc trước mặt mọi người mắng Thiệu Đường, không để lại một chút sĩ diện cho Thiệu Đường.

“Cô.....Quên đi” Thiệu Đường nghĩ lại không cần cùng cô ta so đo. Đã biết là tự mình tìm lấy rắc rối, nếu cô ta không phải em họ của Tuyết Nhu thì đã không thêm quan tâm. Thiệu Đường trong lòng thầm nghĩ thế mà rời đi.

Đáng tiếc ánh mắt nhìn Ngôn Nặc của Thiệu Đường đã bán đứng cô, không phải vì cùng chị Tuyết Nhu có quan hệ mà cứu Ngôn Nặc, thực chất cô đã sớm động lòng. Ở quán bar không thấy rõ là cô đã động lòng với đại tiểu thư kia, vừa rời nhìn cô ta cùng Phiến Từ Vĩ ở cùng lâu như vậy, chính mình thì lại chăm chú nhìn cô ta. Nhìn đáng vẻ mỏng manh cùng đôi môi kia, có một loại cảm giác rất kì lạ len lỏi trong tim Thiệu Đường.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Nằm trên giường ở cô nhi viện, Thiệu Đường nghĩ lại lúc vừa rồi, không hiểu vì sao cô ta lại phẫn nộ. Hay do bản tính của đại tiểu thư kia là vậy rồi.

Trước kia mẹ nuôi có nói với tôi rằng ta nên biết khoảng cách giữa ghét, hận hay yêu một người. Bởi vì lễ phép cũng không nên nhìn một người quá ba giây. Vì thế cho nên tôi chưa từng nhìn ai đó quá ba giây nhưng vừa rồi lúc ở trên đường, tôi cũng không biết là đã nhìn cô ấy bao lâu, có thể đã vượt quá ba giây!

“Bộ phim vừa rồi thực kích thích.” Trương Ba nắm tay Ngôn Nặc nói về bộ phim khoa học viễn tưởng mới vừa xem, hoàn toàn không để ý đến biểu tình hiện tại của Ngôn Nặc.

“Àn, tuyệt vời!” Ngôn Nặc lúc trong rạp mơ mơ màng màng mà ngủ căn bản là không để ý màn ảnh đang chiếu cái gì.

“Em có đói bụng không? Chúng ta đi ăn cơm đi! Anh biết có một nhà hàng Pháp rất nổi tiếng chúng ta cùng đi ăn thử nha.” Lúc này Trương Ba đã hoàn toàn quên Ngôn Nặc không thích đồ ăn Pháp.

“Được! Anh làm chủ là được.” Chẳng lẽ anh ấy quên mình không thích ăn đồ ăn Pháp sao?

“Nặc! Sao vậy hôm nay em không được vui?” Lúc rời khỏi nhà hàng Trương Ba mới để ý biểu hiện không vui của Ngôn Nặc.

“Không có, em muốn về nhà, đưa em về đi.” Ngôn Nặc không biết tự bao giờ quan hệ của hai người đã thay đổi làm cho chính mình không thể nắm giữ, cô chán ghét loại cảm giác này.

“Được, anh đưa em về nhà sáng mai lại rước em?”

“Không cần đâu, xe của Tuyết Nhu bị hư rồi nên em phải lấy xe đưa chị ấy tới công ty cùng.” Ngôn Nặc cự tuyệt.

“Sao?” Trương Ba phản ứng lại một chút.

“Đã về? Đi chơi vui không?” Vương Tuyết Nhu nhìn Trương Ba chờ Ngôn Nặc về liền trêu ghẹo.

“Cũng được.” Ngôn Nặc trầm giọng trả lời.

“Em sao vậy? Không vui sao?”

“Không có a.” Ngôn Nặc thả túi xách xuống tiến tới tủ lạnh lấy nước uống rồi lại sô pha ngồi xuống.

“Thật sự không có?” Tuyết Nhu không tin trờng mắt hỏi.

“Vâng, kỳ thật em cảm giác anh ấy đã thay đổi làm cảm giác của em đối với anh ấy cũng đổi.” Ngôn Nặc nghĩ sau khi mình đi công tác về thì cảm giác được Trương Ba đã thay đổi? Hay là bản thân mình đã đổi chứ không phải anh ấy?

“Sao! Các em quen nhau cũng lâu rồi mà.”

“Đúng, tính đến giờ cũng được bảy năm rồi.”

“Dù sao cũng quen đến bảy năm rồi em cũng nên làm cái gì đi! Em suy nghĩ tiếp đi chị đi tắm trước!” Vương Tuyết Nhu rời khỏi chỉ để lại Ngôn Nặc một mình ở sô pha.

“Thiệu Đường hôm nay cô bị cái gì mà sao ần sai rất nhiều lần?” Lí Hàm phẫn nộ nhìn Thiệu Đường.

“Tôi cũng không rõ tôi làm sao nữa.” Thiệu Đường bắt đầu nhìn tay mình, cũng chẳng hiểu vì sao nữa.

“Quên đi quên đi! Hôm nay sinh lý cô cũng không tốt lắm, tôi hôm nay có thể làm một mình. Cô về nghỉ ngơi đi!” Lí Hàm bắt đầu nhìn Thiệu Đường.

“cám ơn cô nha.” Thiệu Đường cảm kích nhìn Lí Hàm.

Bước ra khỏi bệnh viện nhìn tay mình, bác sĩ nói là không có vấn đề gì nhưng vì cái gì tay vẫn run run vậy?

Thiệu Đường đi dạo xung quanh, chính mình đã lâu không đi dạo ở thành phố này! Trước giờ thường cùng Thiệu Phong làm việc hỗ trợ cho cô nhi viện những khi rảnh.

Đi thế nào lại đi đến một con đường náo nhiệt, nhìn đám người đang vui vẻ kia phát hiện chính mình hiện tại không vui giống như bọn họ.

Bỗng nhiên phát hiện trong chiếc xe xa xa có bóng dáng quen thuộc. Ngôn Nặc? Cô ấy như thế nào ở nơi này? Thiệu Đường đang tính tiến đến chào hỏi thì thấy có người đàn ông đang ôm cô ấy đỡ vào xe.

Thiệu Đường dừng bước liền quay trở về cô nhi viện xem mẹ nuôi có việc cần nhờ hay không! Nghĩ vậy liền quay bước về cô nhi viện.

--- ---

“Thiệu Văn! Tốc độ của cậu cũng khá nhanh nha.” Thiệu Phong đùa khi Thiệu Văn chuẩn bị dọn ra ở với Tuyết Nhu.

“Đúng rồi a! Tốc độ thực nhanh. Lúc cậu dẫn cô ấy đến giới thiệu với bọn tôi tới giờ mới có một tháng thì đã dọn ra ở chung.” Thiệu Hiền khoa trương nói.

“Kỳ thật chúng tôi đã quen nhau hai năm, gần đây mới tính mua nhà để kết hôn a.” Thiệu Văn vừa dọn đồ vừa giải thích, lại thấy mình thật có lỗi vì tới bây giờ mới nói rõ cho bọn họ, nhưng là mình với Tuyết Nhu mới quyết định mấy hôm trước, với mình cũng đủ tiền để có thể mua nhà.

“Văn, chúc mừng cậu! Khi nào thì kết hôn?” Thiệu Đường bình tĩnh hỏi.

“Chừng hai tháng sau, sau khi trang hoàng nhà cửa xong dọn vào ở thì đi đăng kí kết hôn.” Tuy Thiệu Đường bình tĩnh nhưng Thiệu Văn vẫn cảm thấy tia khó chịu cùng sự bất mãn của hai người kia.

Bọn họ bốn người cùng nhau lớn lên cùng nhau sống chung, chưa từng rời xa nhau. Nhưng lần này phải rời khỏi, rời đi nơi mình sinh trưởng hơn mười mấy năm.

“Ừ, khi nào làm tiệc mừng a?” Thiệu Đường không muốn hấn buồn nên vẫn bình tĩnh hỏi.

“Bất quá khi nào Tuyết Nhu sắp xếp xong, các cậu nhất định phải tới dự a! Các cậu không tới tôi sẽ không vui!”

“Tất nhiên phải đến rồi. Chúng ta giống như người thân của cậu sao có thể không đến.” Thiệu Hiền đáp.

“Tới giờ rồi, tôi phải đi rồi, không cần tặng quà cho tôi.”

“Bọn tôi cũng đâu tính tặng cho cậu.” Thiệu Hiền đứng lên bảo Thiệu Văn có thể đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

“Ai nha, vậy là hội bốn người chúng ta giờ chỉ còn ba.” Thiệu Hiền đứng ở cửa sổ nhìn Thiệu Văn rời đi.

“Lại nữa, chỉ còn hai người các cậu thôi đừng có lôi kéo tôi.” Thiệu Đường trước sau như một không thích bọn họ ép chính mình, thực ra không phải không thích cùng bọn họ ở cùng một chỗ chỉ là không thích họ quá đề cao mình.

“Hắc hắc, lão đại cậu lại tổn thương chúng tôi nữa rồi.” Thiệu Phong chuyển sang nhìn Thiệu Đường.

“Cậu đi chết đi.” Thiệu Đường liếc mắt nhìn Thiệu Phong.

“Ô ô, cậu là người nhẫn tâm a dám làm tổn thương tôi, tôi sẽ mách bạn gái tôi.” Thiệu Phong than khóc.

“Đường đã rời đi rồi! Phong cậu có đi không?” Thiệu Hiền khinh bỉ nhìn Thiệu Phong rồi cùng đuổi theo Thiệu Đường.

--- ---

“Này này, cô không phải cầu anh hùng hôm trước sao? Như thế nào cô lại ở đây? Cửa hàng này của cô sao?” Cuối tuần Ngôn Nặc đi shopping, tưởng rằng sẽ rất nhàm chán nhưng không ngờ lại gặp được Thiệu Đường đáng ghét kia.

“Đây không phải ngu ngốc lại điều ngoa tiểu thư Ngôn Nặc sao! Tôi chỉ làm công ở đây thôi.” Thiệu Đường trả lời.

“Cô...Hừ! Vậy cô cuối cùng chỉ là làm công thôi a! Tôi còn tưởng cô là dân lưu manh chứ! Thực không hiểu ông chủ nơi đây có hiểu biết hay không mà lại tuyển người lưu manh như cô làm việc chứ, tôi thật không biết nữa.” Ngôn Nặc khinh bỉ nói.

“Tôi cũng không có cách nào khác! Bất quá tôi chỉ là một đứa con đồ đã từng cứu cô, cô cũng thật hành diện a.”

“Cô...” Ngôn Nặc một lần nữa lại bị Thiệu Đường phân bác.

“Thôi được, kẻ lưu manh! Giúp tôi lấy mấy bộ quần áo để tôi thử xem.” Ngôn Nặc trong chốc lát đã nghĩ ra biện pháp đùa một tí với Thiệu Đường.

“Xin hỏi đại tiểu thư của tôi, cô thích cái nào?” Thiệu Đường rời quầy hướng tới bên cạnh Ngôn Nặc.

“Cái trên kia.” Ngôn Nặc chỉ đồ được treo ở trên.

“Là cái nào?”

“Chính là cái váy vàng đó.” Ngôn Nặc đã bắt đầu phẫn nộ nói.

“Nhưng hình như cái đó cửa hàng chúng tôi không để bán.” Thiệu Đường nhú mày.

“Cô....., vậy lấy cho tôi cái màu đỏ.” Ngôn Nặc thay đổi ý định.

“Được, xin cô đợi một chút.” Thiệu Đường nghiêm túc lấy bộ đồ xuống cho cô.

“Nhưng hiện tại tôi không thích cái này nữa, cô lấy cho tôi cái màu xanh đi.” Ngôn Nặc làm khó dễ Thiệu Đường.

“Cô, tốt lắm” Thiệu Đường làm bậm trong miệng, chỉ biết lấy bộ màu xanh xuống cho đại tiểu thư.

“Cám ơn.” Ngôn Nặc nhận lấy sờ sờ vào loại vải.

“Tôi không thích loại này, cô vui lòng lấy cho tôi cái màu trắng đi.” Ngôn Nặc chỉ vào cái váy màu trắng.

“Hừ hừ, cô được lắm” Thiệu Đường có phần tức giận nắm chặt lấy cây móc đồ.

“Cô có thể lấy nhanh lên một chút được không?” Ngôn Nặc hỏi Thiệu Đường.

“Được.” Thiệu Đường bắt đắc đi lại lấy cái váy trắng xuống đưa cho Ngôn Nặc.

“Tôi đi thử quần áo đây.” Ngôn Nặc bước đến phòng thử đồ.

Thiệu Đường thấp giọng “Cô cút đi.”

“Có điểm lạ nha, sao cô ta giống như cổ tinh gây khó dễ cho cô vậy.” Lí Hàm sau khi thấy đại tiểu thư kia rời khỏi mới lại an ủi Thiệu Đường.

“Cám ơn cô, tôi không có gì, chỉ là một cô gái nhỏ mà thôi tôi có thể giải quyết được, cô đi tiếp khách khác đi.” Thiệu Đường chỉ người khách vừa mới vào.

“Được rồi cô tự giải quyết đi nha” Lí Hàm rời Thiệu Đường đi.

Ngay lúc Thiệu Đường đang ngồi ngơ ngẩn thì Ngôn Nặc đi ra hỏi “Như thế nào? Nhìn đẹp không?”

“Đẹp, phi thường đẹp a.” Kỳ thật Ngôn Nặc có vẻ hợp với chiếc màu lam hơn, nhưng bản thân là người bán hàng không thể chê khách hàng mặc xấu được.

“Thật không?” Ngôn Nặc đi tới trước kính quay một vòng. “Ánh mắt của cô thật có thể kém nên là lời cô nói cũng có thể rất thối a.” nói xong Ngôn Nặc đi tới trước mặt Thiệu Đường làm cho Thiệu Đường tức chết.

“Mà chẳng lẽ cô nói xinh đẹp? Là chỉ tôi? Cái này thì cô tinh mắt đấy.” Ngôn Nặc nói xong còn tự kỳ sờ sờ khuôn mặt mình.

“Ha ha cô cũng thực quá tự tin nha.” Thiệu Đường bó tay hết chỗ nói rồi.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Nếu là vậy thì tôi sẽ nghĩ cô là người không biết thưởng thức cái đẹp.” Ngôn Nặc tiếp tục nhìn quần áo.

“Cô...Cô...” Thiệu Đường có vẻ phẫn nộ rồi.

“Hắc hắc, cô có thể lấy cái này xuống giúp tôi không?” Ngôn Nặc tuy rằng miệng khách khí hỏi nhưng ánh mắt lại nhìn Thiệu Đường, có cho vàng Thiệu Đường cũng không thể từ chối.

“Được thôi.” Thiệu Đường tiếp tục lấy cái kia xuống.

“Àn, tôi vào thử đây.” Ngôn Nặc hướng phòng thay đồ mà đi tới.

Rồi sau đó Thiệu Đường rõ ràng bị mê hoặc bởi đại tiểu thư. Hừ, cô thật đẹp a, Thiệu Đường sờ sờ mũi của mình.

“Này, Đường đại tì?” Lúc Thiệu Đường đang nghĩ tới cũng may chưa có bị chảy máu mũi thì bị một người khác đẩy vai.

Thiệu Đường nhìn lại thì ra là người bán sữa đậu hành bên cạnh cô nhi viện tên vô liêm sĩ Trương Hưng.

“Kiểm tôi có gì không?” Đối với tên vô liêm sĩ này Thiệu Đường nghĩ cũng không cần quan tâm nhiều đến hắn.

“Cô đâu cần khăn trang vậy.” Trương Hưng không nghĩ đến tìm Thiệu Đường mượn tiền nhưng lại nhận thấy chỉ có cô mới có thể giúp.

“Làm sao? Muốn vay tiền a?” Nghe hắn nói cô cũng không ngạc nhiên, từ khi nhỏ đã nhiều lần cho hắn mượn tiền, cũng muốn không cho hắn nữa nhưng cô thương gia gia hắn, sợ hắn đối xử không tốt với ông nội của hắn nên mới cho hắn mượn tiếp. Cũng vì vậy mỗi lần mượn tiền là hắn lại lấy ông ra uy hiếp Thiệu Đường.

“Thiệu Đường, cô cũng biết, gần đây tôi bị người khác đòi nợ. Cũng vì lo sợ liên lụy ông nội thôi, bằng không cũng không đến tìm cô vay tiền.” Trương Hưng nhìn sang mấy kẻ đòi nợ đang đứng bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

“Hừ, anh cũng biết sẽ liên lụy ông nội Trương, nếu lúc trước ông nội không có giúp chúng tôi thì sẽ không có chuyện tôi giúp anh nhiều lần thế này?” Thiệu Đường nhìn sang hắn.

“Ha ha, đã làm phiền cô rồi.” Trương Hưng cầm tiền hai mắt sáng rỡ.

“Anh thật là!” Thiệu Đường tức giận liền móc ra mấy trăm đưa cho Trương Hưng.

“Thật nhiều a!” Cảm tiền xong Trương Hưng chẳng thèm để ý đến Thiệu Đường.

“Thực cảm ơn cô a! Khi nào có tiền tôi nhất định sẽ trả lại cho cô.”

Nhìn hần rồi đi Thiệu Đường mới nhớ đến sự có mặt của Ngôn Nặc. Vừa quay lại đã thấy cô ta đứng nhìn mình từ phía sau.

“Thực ngu ngốc.” Ngôn Nặc chỉ nói một câu rồi tiếp tục thử quần áo.

“Cô nói gì thế?” Thiệu Đường không rõ ý của Ngôn Nặc.

“Biết rõ người ta sẽ không trả lại tiền, vậy mà vẫn cho mượn. Thế thì không ngốc chứ là gì?” Ngôn Nặc là người làm kinh doanh lúc nào cũng tính toán.

“Tôi ngốc nhưng nếu Trương Hưng không có tiền trả cho đám người kia thì hần không xong a! Chẳng lẽ hần là bạn tôi, tôi thấy chết mà không cứu” Thiệu Đường bất mãn chính mình nói ra.

“Cô có thể giúp nhưng sức người có hạn, cô cũng không phải lần đầu cho hần mượn, nhiều lần không trả lại cho cô. Hần sẽ không có tiền trả cho cô đâu a, vậy mà cô vẫn tiếp tục giúp hần. Chỉ có ngu ngốc mới làm ra những chuyện như vậy.” Ngôn Nặc nói với vẻ khinh thường.

“Cô... quên đi, những chuyện như thế này đại tiểu thư như cô ngày ăn no ba bữa thì làm sao hiểu.” Thiệu Đường lấy vớ da đưa cho Ngôn Nặc với ý muốn nói nếu có thêm cái này thì nhìn Ngôn Nặc sẽ đẹp hơn a.

“Tôi không biết, tôi chỉ biết con người thường chỉ biết lợi cho bản thân mình thôi.” Ngôn Nặc lấy tất chân tiếp tục đi vào phòng thay đồ.

“Đã thử nửa ngày trời, cô gói mấy cái này lại cho tôi đi.” Ngôn Nặc thấy lời Thiệu Đường cũng không phải không đúng tí nào.

“Được.” Thiệu Đường nhanh nhẹn giúp cô gói đồ.

“Cảm ơn, trả tiền mặt hay là thẻ?”

“Trả thẻ đi.” Ngôn Nặc đưa ra thẻ của mình.

“Àn, hiện tại cô đang được giảm giá, cô chỉ phải đưa tôi mười ngàn ba trăm.” Thiệu Đường đem thẻ đưa lại cho Ngôn Nặc.

“Giảm giá.” Ngôn Nặc lần đầu tiên nghe người khác nói mình được giảm giá.

“Đúng vậy, cô mua hơn mười ngàn nên được giảm giá.” Thiệu Đường sờ gáy không hiểu sao chủ động giúp cô ta, bình thường chỉ có bạn bè thân thiết thì mới được giảm giá.

“Thì ra là vậy!” Ngôn Nặc gật đầu lấy đồng quần áo rồi rời đi.

“Hoan nghênh lần sau quay lại.” Thiệu Đường lễ phép chào.

“Đường, đại tiểu thư khó hầu hạ a!” Lí Hàm nhìn Ngôn Nặc ra xe rồi mới nói.

“Ừh, cô đã tiếp xong rồi sao?”

“Đã xong đâu có chậm như cô, đã vậy tôi còn được tiền nữa.”

“Àn, thôi cũng tới giờ tan ca rồi về thôi.” Thiệu Đường chuẩn bị đi về.

== ==

“Thiệu Đường, sao cậu còn quen cô ta?” Thiệu Phong nhân lúc Diên Mật đi toilet hướng Thiệu Đường hỏi, cùng lúc đem li rượu cho Thiệu Đường.

“Không cần cậu quản.” Thiệu Đường đang nghĩ tới biện pháp để chia tay nhưng vẫn chưa có cái lí do.

“Ha ha, đến Thiệu Hiền cũng từng đổi rất nhiều cô gái a, cậu như thế nào vẫn chưa đổi!”

“Hắc hắc, đừng nói tôi, Thiệu Phong cậu chưa từng quen ai, tôi đang nghĩ cậu có vấn đề về giới tính đó!” Thiệu Đường phản bác lại Thiệu Phong nói.

“Sao có thể như vậy, đừng nói lung tung chứ, tôi thực rất bình thường” Thiệu Phong ưỡn khuất nhìn Thiệu Đường.

“Vậy ý cậu là tôi không bình thường?” Thiệu Đường hỏi ngược lại.

“Các người nói về cái gì mà vui vậy?” Diên Mật không ngờ người yêu mình đang muốn chia tay đâu.

“Không có gì.”

Trên giường khách sạn có hai người đang abc xyz nhau. Sau hồi cao trào Điền Mật cũng đi vào giấc ngủ, Thiệu Đường nhìn người đang ngủ say liền tiến vào nhà tắm.

Tắm rửa xong Thiệu Đường lấy áo khoác rồi chuẩn bị rời khỏi. Trước khi đi hôn lên trán Điền Mật thì thầm “Gặp lại sau! Àh không phải, hi vọng là đừng gặp lại!” Hôn xong Thiệu Đường liền quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Dân Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Thiệu Đường trở lại cô nhi viện liền thay quần áo rồi đi làm. Vừa tới nơi đã thấy Lí Hàm đang ngồi bên trong.

“Hôm nay đại lười biếng đi làm sớm?” Thiệu Đường ghé vào quầy tính tiền nhìn Lí Hàm

“Có gì vui vậy?” Thiệu Đường nhìn Lí Hàm

“Hồi nãy cô không tới sớm hơn tí sẽ có trò hay để xem.” “Điền Mật đâu?”

“Sao lại hỏi tôi?” Thiệu Đường vô tâm trả lời.

“Hèn gì! Khó trách.”

“Như thế nào khó trách?”

“Tôi mới mở cửa hàng đã thấy cô ta ngồi xôm ồm mặt khóc. Tôi có hỏi? Cô ta nói cô không cần cô ấy nữa?” Lí Hàm nhớ tới bộ dáng của Điền Mật có chút thương cảm

“Cô đừng nói trải qua nhiều chuyện như vậy, bây giờ cô lại muốn quản tôi ha?”

“Tôi cần gì phải quản cô! Tôi không có nhiều chuyện đến vậy! Thay vì quản cô tôi đi ăn sướng hơn?” Lí Hàm tức giận nói.

“Vậy là tốt rồi.” Thiệu Đường an tâm

Hôm nay sau khi Thiệu Đường đóng cửa liền trở về cô nhi viện, nhưng trời xui để cô gặp oan gia.

“Bạn trai cô sao?” Thiệu Đường nhìn người đứng cạnh Ngôn Nặc.

“Phải thì sao. Ít ra so với cô có....”

“Sao, so với tôi có cái gì?” Thiệu Đường tò mò hỏi.

“So với cô cái gì cũng tốt hơn, có dáng nam nhân hơn, có nhiều cái khác nữa, nhưng dù sao cũng tốt hơn cô.” Ngôn Nặc thân thiết kéo Trương Ba lại. (Thấy đoạn đối thoại này đầu óc đen tối của ta lại hoạt động a...haha thiệt tình)

“Tôi thấy so với hẳn tôi tốt hơn đó, ít ra tôi cũng lưu manh hơn.” Thiệu Đường cười nhếch môi.

“Tôi mặc kệ cô, đừng phiền chúng tôi đi dạo phố!”

“Nặc, cô ta là ai?” Trương Ba khó chịu, Ngôn Nặc đã cùng cô ta nói chuyện cũng lâu.

“Chỉ là tên côn đồ, lưu manh, không cần phải quan tâm cô ta làm gì?” Ngôn Nặc hừ một tiếng kéo Trương Ba đi. Lúc đi còn lấy giày cao gót giẫm lên chân Thiệu Đường

“A, đau.” Thiệu Đường kêu đau ôm chân nhìn Ngôn Nặc.

“Cô cũng biết đau à, xin lỗi tôi không thấy.” Ngôn Nặc giả vờ nói.

“Cô...Thôi quên đi coi như tôi bị chó cắn.” Thiệu Đường cau mày.

“Cô nói ai là chó.” Nghe Thiệu Đường nói như vậy Ngôn Nặc thực bất mãn, bỏ lại Trương Ba trừng mắt nhìn Thiệu Đường.

“Người nào trả lời tôi thì là chó đó.”

“Nặc, chúng ta đi thôi, đối với loại côn đồ này không cần phải giận.” Trương Ba lôi kéo Ngôn Nặc đi.

“Hừ, tôi là lưu manh đây thì sao? Các người ngoài mặt thì ra về thực chất bên trong cũng giống như tôi thôi.” Thiệu Đường nổi giận không quản nơi đây đang là trên đường phố.

“Cô đừng được đừng chân lên đường đâu.” Trương Ba lên tiếng nhìn Thiệu Đường.

“Thì sao? Anh muốn dùng vũ lực à?” Thiệu Đường hơi sợ.

“Cô tưởng tôi không dám?” Trương Ba buông mấy túi xách xuống nhìn Thiệu Đường.

“Anh đừng tưởng anh như vậy tôi sẽ sợ nha.”

“Quên đi, Ba, đừng làm vậy!” Ngôn Nặc nhìn Trương Ba lửa giận đã bốc muốn cháy đầu.

“Anh dám đụng cô ấy thử xem.” Thiệu Đường nghe thấy âm thanh quen thuộc, ngẩng đầu lên thì thấy Thiệu Văn.

“Thiệu Văn, không phải chuyện của anh, anh đừng quản.” Thiệu Văn với Trương Ba hình như có quen biết.

“Tôi nhất định quản thì sao?” Thiệu Văn kéo Thiệu Đường qua.

“Anh, tôi cảnh cáo anh, đừng nhiều chuyện, bạn tôi cũng đánh đấy.” Trương Ba cảnh cáo.

“Bạn bè? Hả là bạn cậu?” Thiệu Đường ngạc nhiên.

“Àn, hả là bạn bè trên thương trường, với lại cũng là bạn trai của Ngôn Nặc nên thường cùng tôi đi ăn.”

“Thực nhìn không ra nha.”

“Nặc, cô ta là bạn của Thiệu Văn?” Trương Ba quay sang hỏi.

“Àn, bạn của lưu manh thì cũng là lưu manh.” Ở trong mắt Ngôn Nặc, Thiệu Văn cũng giống như Thiệu Đường.

“Nặc đừng nói như thế.” Tuyết Nhu sợ nếu nói nữa thì nhất định có đánh nhau.

“Tuyết Nhu, em chỉ nói điều đúng, chị cùng kẻ nghèo hèn như hấn quen nhau em còn chưa nói, hơn nữa bây giờ còn giờ thôi côn đồ.”

“Ngôn Nặc cô đừng quá đáng.” Thiệu Văn lớn tiếng.

“Tôi chỉ nói sự thật. Nếu không có Tuyết Nhu anh nghĩ anh có thể lên chức sao?” Ngôn Nặc khiêu khích Thiệu Văn.

“Từ chức! Ngày mai tôi sẽ nộp đơn từ chức.” Nói xong kéo Thiệu Đường đi “Đường! chúng ta đi.”

“Cậu đừng kích động!” Thiệu Đường không ngờ Thiệu Văn lại xúc động đến vậy.

“Tôi không có, tôi muốn từ chức từ sớm rồi.” Trả lời Thiệu Đường rồi quay hướng Tuyết Nhu nói “Có gì tới về chúng ta nói chuyện sau.” rồi quay đi.

Trương Ba xong chuyện rủ Tuyết Nhu đi uống nước nhưng lại không để ý biểu tình không vui của Tuyết Nhu.

“Không cần đâu, tôi về trước.” Vương Tuyết Nhu bắt một chiếc taxi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Dân Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

“Văn, cậu đừng như vậy!” Thiệu Đường nằm trên cỏ hướng Thiệu Văn nói.

“Tôi không phải vì cậu mà từ chức.” Thiệu Văn sợ cô thấy khó xử nói.

“Ha ha trong bốn chúng ta cậu là người có tiền đồ nhất, chỉ có mình cậu là có bằng đại học, tôi không muốn lãng phí nhân tài.”

“Nếu không có các cậu tôi cũng không thể thành công như ngày hôm nay.”

“Nhưng vừa rồi trước mặt chị Tuyết Nhu cậu lại nói sẽ từ chức, có hơi quá a. Chị Tuyết Nhu sẽ rất buồn đó.”

“Thật ra tôi cũng đã nghĩ đến chuyện từ chức từ trước rồi, chứ không phải hôm nay bộc phát mới nói! Chỉ là hôm nay có dịp nói ra thôi. Chẳng lẽ cậu hi vọng tôi làm ở đó mà không vui sao?”

“Thôi chỉ cần cậu vui là được, tôi sẽ ủng hộ cậu. Thôi, chúng ta đi bar tán gẫu đi.”

“Ân”

“Ha, không phải đại tổng giám đốc sao, như thế nào lại đi đến chỗ của tên côn đồ như tôi đây?” Thiệu Đường đang ngồi nhàm chán thì thấy Ngôn Nặc bước tới, nghĩ đến chuyện hôm trước liền tức giận.

“Hừ, không phải tên côn đồ đây sao, sao không ra đường mà làm ăn, không ra phố đi chặn đường lấy tiền của người khác?” Ngôn Nặc đã sớm thấy Thiệu Đường, tính hỏi tình hình của Thiệu Văn, chưa kịp hỏi đã bị cô ta đâm chọt.

“Cô.....Tôi chặn lấy tiền trên đường phố cũng còn tốt hơn cái loại tổng giám đốc chỉ trên danh nghĩa.” Nghe Thiệu Văn nói, vị đại tiểu thư đây lên được chức tổng giám đốc cũng chỉ nhờ có ba của cô ta.

“Hừ. Đúng là bọn đầu đường xó chợ.” Ngôn Nặc thấy sau lưng Thiệu Đường có một đám người trông cũng tựa tựa lưu manh.

“Hắc, bác gái ngươi đang nói chúng tôi sao?” một người đứng lên nhìn Ngôn Nặc.

“Cái gì??? Ngươi dám kêu tôi là bác gái? Tôi đâu có già đến vậy. Tôi mới hai mươi lăm thôi, ngươi bị mù a?”

“Bác gái a! Sao không đi chỗ khác chơi đi đứng đây cản đường người khác.”

Thiệu Đường bên này thiếu điều nhin không được mà phun nước ra, tuy rằng hôm nay Ngôn Nặc mặc bộ váy có vẻ trưởng thành hơn nhưng sao lại bị nhìn thành bác gái a. Dù sao cô ấy cũng thuộc hàng mỹ nữ, bị người khác nói vậy chắc là chịu đã kích đây.

“Ngươi mù sao? Tiểu đệ à, mắt ngươi không mù cũng mờ đó.”

“Tiểu Chí, đừng nói vậy, người ta mới hơn hai mươi mà.” Thiệu Đường đứng lên, hắc hắc, Ngôn Nặc mặc dù mang giày cao gót nhưng mình vẫn cao hơn cô ta. (Vậy mà Đường tỷ còn đi so chiều cao dc nữa, potay.)

“Hơn hai mươi? Đường đại tỷ người đừng đùa vui vậy chứ? Tôi thấy cô ta giống đàn bà thời kì mãn kinh hơn.” Tiểu Chí hạ nhục Ngôn Nặc.

“Lưu manh chính là lưu manh, mắt mù mãi là mắt mù, cả hai đều là người vô công rồi nghề.”

“Sao cô biết bọn tôi vô công rồi nghề? Bọn tôi đang làm việc nha.”

“Các ngươi làm gì tôi không quan tâm đến.” Ngôn Nặc nói nhưng quay lại thì mọi người đã đi mất rồi.

“Ha ha” Thiệu Đường nhìn Ngôn Nặc tức giận bất giác nở nụ cười.

“Phong, nếu một người cứ nhớ tới một người là cái loại gì a? Lúc thấy người ta thì trong lòng lại khản trương vô cùng. Rốt cục ta bị gì a?”

“Không biết, ta chưa bao giờ có loại cảm giác này, cậu hỏi Văn đi hẳn là cậu ta biết.” Thiệu Phong nhìn Thiệu Đường đang đặt ra câu hỏi nan giải.

“Tôi biết, người ta gọi đó là trương tư! Lúc tôi còn học trung học tôi cũng thường nhớ tới cô giáo lịch sử của tôi!” Thiệu Hiền xung phong nói.

“Quả thật cô giáo đó thực đẹp nhưng bản chất của cậu cũng là mê gái.” Thiệu Đường nhớ ngày đó cùng Thiệu Hiền đến lớp học gặp một cô gái Thiệu Hiền nói đó là cô giáo lịch sử, hỏi chính mình đẹp không.

“Nếu thật sự lúc cậu không thấy người đó thì lại nhớ, còn khi thấy cô ấy thì lại khản trương, như vậy có lẽ cậu thích người kia.” Thiệu Văn giờ mới lên tiếng.

“Cái gì????” Không thể nào! Đùa không vui nha! Chẳng lẽ mình thích đại tiểu thư kia.

“Hả????” Hai người kia cũng đồng thời kêu lên.

“Đường, cậu sẽ không yêu thăm ai đi?”

“Suyt.” Thiệu Văn bảo bọn họ im miệng. Xem ra Đường không có khả năng thừa nhận mình thích người kia a.

“Văn, rốt cuộc Đường thích ai mà không cho bọn tôi hỏi?” Thiệu Phong không cam lòng bị Thiệu Văn lờ ra chỗ khác.

“Cậu không phát hiện Đường nói mà không nghĩ sao? Hơn nữa cậu ấy lại không tin bản thân thích người kia đâu?” Thiệu Văn giải thích.

“Nhưng chúng tôi rất ngạc nhiên là Đường lại thích một người. Cậu nói rốt cuộc người kia là ai?”

“Đúng a! Bọn tôi rất ngạc nhiên, sau khi chị Duyệt rời khỏi, tôi không thấy cậu ấy động tâm với ai.”

“Tốt nhất cậu không được nói cái tên này ra. Muốn chết hả?” Thiệu Văn đánh đầu bọn họ.

“Hắc, vô tình quên thôi.” Hai người ngượng ngùng bị đánh.

“Đường đã quên. Tốt nhất cậu đừng nhắc lại! Thôi quên đi, các cậu đừng gây náo loạn, tôi đi đây.” Thiệu Văn nghe thấy tiếng xe liền ra với Tuyết Nhu.

“Ai, đàn ông có vợ thật sướng, lúc nào cũng có một nơi để dựa vào.” Thiệu Phong hăm mộ nói.

“Cậu cũng tìm một nơi đi, tôi xem Lí Hàm cũng không tệ.” Thiệu Hiền nói xong cũng rời đi, chỉ còn mình Thiệu Phong đứng ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Mình thật sự thích cô ta? Nhưng sao có thể được? Sao mình lại có thể thích đại tiểu thư hung dữ kia chứ.

“Sao cô phát ngôn ra vậy?” Lí Hàm thấy Thiệu Đường ngồi cả ngày cứ thần thờ. Khách hàng đến cũng không buồn ra chào hỏi.

“A! Cô sao vậy?” Thiệu Đường đang suy nghĩ bị Lí Hàm vỗ vai.

“Còn hỏi ngược lại tôi? Chính là tôi muốn hỏi cô là cô làm sao vậy? Cả ngày hôm nay cứ ngồi một chỗ thờ thần lại còn thờ dài. Nếu nhìn vào không biết chuyện cứ tưởng cô mất tiền.”

“Không có a!” Thiệu Đường không rõ tại sao hôm nay Lí Hàm lại có vẻ tức giận.

“Còn nói không có? Tôi hôm nay gọi cô nhiều lần cô cứ ngẩn ra không trả lời tôi.” Nhớ tới vừa rồi kêu cô cả nửa ngày cô mới chịu trả lời, không tức giận mới lạ.

“Nha, tôi đang suy nghĩ chút chuyện?” Thiệu Đường gãi đầu.

“Có việc gì sao?” Lí Hàm nhìn Thiệu Đường giống như có tâm sự muốn an ủi cô.

“Không có việc gì a!”

Một lúc sau Thiệu Đường lại tò mò hỏi Lí Hàm “Lí Hàm, cô mến Thiệu Phong lâu như vậy, vậy cô có cảm giác gì với hắn?”

“Cảm giác thế nào là sao? Cô chọc tôi a?” Lí Hàm nhún mày.

“Đâu có, tôi thế nào lại chọc cô, tôi không có hứng đùa. Nói cho tôi biết đi, cô có cảm giác gì?” Thiệu Đường cười.

“Cảm giác gì a? Kì thật thì cũng không có cảm giác gì mấy, nhưng là tình cảm đơn phương không thể nói thì tôi có cảm thấy tiếc nuối một chút.” Lí Hàm trầm tư.

“Vậy sao cô không nói cho Thiệu Phong biết đi?” Thiệu Đường tò mò.

“Nếu biết trước sẽ không có kết quả nói ra làm gì a!”

“Sao cô biết sẽ không có kết quả?”

“Thực giác của tôi thôi, tôi cảm thấy Thiệu Phong chỉ xem tôi là bạn chứ không thể nào hơn được nữa.” Lí Hàm thất vọng nói.

“Vậy cảm giác của cô cũng thật linh a!” Trước kia Thiệu Đường có hỏi Thiệu Phong có biết tình cảm của Lí Hàm không, hẳn trả lời biết nhưng quả thật hẳn không có cảm giác với cô ấy.

=====
Nếu Lí Hàm đối Thiệu Phong là như vậy. Vậy có phải chính mình cũng thâm mến Ngôn Nặc? Bởi vì mình cùng cô ấy có khoảng cách rất xa, bắt quá trong mắt cô ta mình chỉ là tên lưu manh đầu đường xó chợ, nhiều lắm cũng chỉ là bạn của anh rể cô thôi. Giống như Lí Hàm từng nói biết không có kết quả nhưng vẫn đâm đầu mà yêu.

“Tên côn đồ kia, quần áo của tôi đâu?” Ngôn Nặc kêu Thiệu Đường.

“Ồ trong này.” Thiệu Đường không để ý cô kêu mình là côn đồ.

“Thực chậm chạp, cô giống rùa a!” Ngôn Nặc oán giận.

“Nhanh như vậy mà cô còn chê chậm? Cô mới là con rùa đó!” Đại tiểu thư thúc giục nhiều lần, bản thân đã làm nhanh hết mức có thể nếu là bình thường thì một tuần lễ mới lấy được đồ nha.

“Chẳng lẽ cô không thấy chậm? Cũng may hôm nay đã có rồi.” Ngôn Nặc cảm lễ phục cần thận nhìn.

“Như thế nào? Cô sắp đi dự tiệc sao?” Bản tính cũng ra vẻ đại tiểu thư, dùng tiền bất người ta phải trong vòng một thời gian ngắn phải có quần áo cho cô ta.

“Chẳng qua chỉ là buổi tiệc sinh nhật của bạn thôi.”

“Ừ” Thiệu Đường giúp cô gói đồ.

“Thật ra tôi muốn nói cho cô biết!” Ngôn Nặc lầm bầm nói.

“Cô muốn nói gì?” Thiệu Đường nhìn Ngôn Nặc đang nắm lỗ tai mình.

“Hừ lần trước bọn người kia nói xấu tôi, tôi còn chưa quên đâu.” Ngôn Nặc tiếp tục kéo lỗ tai Thiệu Đường, cô ta có làn da thật mịn nha.

“Ngày đó tôi đâu có nói gì cô đâu.” Thiệu Đường nhớ tới chuyện tối hôm đó liền muốn bật cười nhưng vẫn cố nhịn.

“Nhưng cô vẫn ngồi một bên cười tôi, hơn nữa bọn kia là bạn cô, cô cũng phải có một phần trách nhiệm.” Ngôn Nặc chuẩn bị kéo lỗ tai Thiệu Đường thì Thiệu Đường đã nhanh chân chạy mất.

“Đủ rồi nha, đau lỗ tai chết đi được.” Thiệu Đường xoa lỗ tai.

Ngôn Nặc đem đồ đặc để bỏ vào sau xe rồi cũng lên xe lái đi. Thiệu Đường nhìn cô ngồi vào xe mà lòng muốn chạy ra mở cửa cho cô ta bước lên.

“Cô lại phát ngốc, sao cô hôm nay không giống mọi ngày, không lẽ cô...” Lí Hàm nhìn Ngôn Nặc bỏ đi rồi cũng nhìn lại Thiệu Đường đang đứng ngẩn người ra.

“Không có gì, cô đi làm việc đi.” Thiệu Đường không thích bị người khác nhìn rõ lòng mình.

“Cô đối với cô ấy ngẩn người, tôi còn nghĩ cô thích đại tiểu thư điều ngoa kia chứ.” Lí Hàm lắc đầu.

“Tôi...” Thiệu Đường khẩn trương nghe Lí Hàm nói, chỉ biết nói ra một tiếng như thờ dài. Biểu hiện của mình rõ ràng như vậy a, đến cả Lí Hàm cũng nhận ra được.

Không biết có phải hay không mà ông trời lại muốn trêu chọc Thiệu Đường, trong thời gian ngắn đã gặp lại Ngôn Nặc.

Thiệu Đường ngồi một bên nhìn mọi người hướng cửa chính đang đi vào thì lại thấy Ngôn Nặc, chẳng lẽ chúng ta có duyên sao? Nhưng là bên cạnh cô ta còn có một người đàn ông, chẳng lẽ là bạn trai của cô. Thấy Ngôn Nặc cười với hẳn thực khó chịu chết. Cô cho tới bây giờ chưa bao giờ cười với mình, nhưng mà vì cái gì mà cô lại phải cười với mình?

Nhìn bọn họ đi tới, Thiệu Đường cúi đầu để Ngôn Nặc không thấy chính mình. Không cho cô ta thấy được chính mình đang buồn. Chờ họ đi khỏi Thiệu Đường ngẩng đầu lên thở dài một hơi.

Ai nha, vì sao lại thích cô ấy? Thiệu Đường không ngừng hỏi chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Dân Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

“Cái gì? Tuần sau cậu làm đám cưới? Không phải cậu nói tháng sau sao?” Thiệu Đường sau khi nghe Thiệu Văn nói qua điện thoại liền kinh ngạc.

“Đúng vậy nhưng bên nhà của Tuyết Nhu nói ngày đó thật tốt cho nên là có chút hơi vội. Ngày mai tôi còn phải đi may lễ phục a. Aiiii”

“Này cậu làm cái gì vậy? Sắp kết hôn mà còn thờ dài.” Thiệu Đường khó hiểu.

“Không phải, chỉ là hôm nay tôi thấy họ vội vội vàng vàng thật là mệt mỏi a.” Thiệu Văn có vẻ mệt.

“Kết hôn chính là cậu sẽ rất bận đó a.” Thiệu Đường an ủi.

“À, cậu cũng đến thử đồ đi nha?”

“Tôi sao? Tôi cần chi phải thử đồ?” Thiệu Đường thắc mắc.

“À là vì cậu làm rể phụ.” Thiệu Văn nói.

“Văn, cậu không có vấn đề gì chứ?”

“Tôi làm sao có vấn đề gì, tôi đã nói là được mà, ba người các cậu là rể phụ nên phải tới thử đồ nha?” Thiệu Văn nói xong không đợi Thiệu Đường phản đối đem điện thoại cúp luôn.

“Đùa không vui chút nào? Tôi là nữ thì làm sao có thể đây?” Thiệu Đường lầm bầm.

“Cô là nữ thì đã sao? Cũng không phải không có ai kêu nữ làm phù rể. Hơn nữa tương lại Thiệu Văn ở rể nhà họ Vương. Nên kêu nữ nhân làm phù rể cũng không sao.” Lí Hàm tùm tùm nhìn Thiệu Đường đang oán giận.

“Không được, để tôi gọi lại cho Thiệu Văn kêu hắn tìm người khác.” Thiệu Đường nói xong liền định gọi điện thoại qua.

“Đừng gọi, Thiệu Văn nếu gọi cho cô khẳng định đã chuẩn bị hoàn hảo, hơn nữa cô bắt hắn tìm người khác thời gian gấp như vậy thì làm sao tìm a?” Lí Hàm không kiên nhẫn nói.

“Nhưng như vậy là không tốt đâu.” Thiệu Đường lo lắng.

“Không có gì là không tốt! Cô có thể đi thử đồ không cần ở đây làm, tôi có thể trông giúp cô! Không thì cô có thể kêu bọn họ tới nơi này thử quần áo, chỗ chúng ta cũng có lễ phục mà.”

“Ách, nhưng chỗ chúng ta không có đồ cưới. Hơn nữa chỗ kia chính là người trong nhà của bọn họ làm chủ.” Thiệu Đường không khỏi cảm thán kẻ có tiền.

“Đúng a, người có tiền thì làm sao có khả năng tới chỗ của chúng ta để chuẩn bị lễ phục.” Lí Hàm đột nhiên nhớ tới nhà gái cũng rất giàu.

“Đúng rồi, cô có biết phù rể thì phải làm như thế nào không?”

“Tôi làm sao biết, bắt quá chúng ta lên mạng tra xem” Lí Hàm tìm trên trang web sau đó hai cái đầu cùng chụm lại cùng nhau bàn cái gì đó blah blah..

“Ai... làm phù rể phiền toái như vậy a! Có lộn không vậy, mà tôi không làm thì cũng không được.” Thiệu Đường sau khi xem xong ừ ừ oán giận.

“Cô có phiền hay không? Cậu ta là bạn thân của cô, cô không quan tâm mà còn than vãn.” Lí Hàm không chịu nổi Thiệu Đường than oán liền rời đi chỗ khác làm việc.

Hôm sau Thiệu Đường đúng giờ đi vào tiệm áo cưới, lúc tới thì thấy Thiệu Hiền và Thiệu Phong đã thay đồ xong.

“Đường, đến đây?”

“Đúng vậy đến thử lễ phục đi.”

“Ha ha, Đường cậu không phải chuẩn bị làm phù dâu a?”

“Cậu cảm thấy tôi làm phù dâu hợp hay là hắn làm phù dâu hợp?” Thiệu Đường không để ý tới Thiệu Phong mà hỏi Thiệu Hiền ai có đáng thích hợp làm

phù dâu hơn.

“Đương nhiên là Tiểu Phong có vẻ thích hợp hơn.” Thiệu Hiền cười vui nói.

“Các cậu đến đây? Các cậu thử lễ phục trước đi. Lễ phục của chúng ta đã có rồi a.” Thiệu Văn chỉ bọn họ nơi thử, rồi lôi kéo Tuyết Nhu chuẩn bị rồi đi.

“Các cậu đi đâu?” Thiệu Đường khó hiểu hỏi.

“Hiện tại tôi cùng Ngôn Nặc bàn chuyện lễ nghi, danh sách khách mời cùng sắp xếp chỗ ngồi cho mọi người.”

“Thật là nhiều việc nha.”

“Đúng vậy, bất quá Ngôn Nặc cũng giúp được rất nhiều.”

“Không phải chứ? Cô ta là tiểu thư cành vàng lá ngọc mà cũng có thể giúp a?” Thiệu Đường kinh ngạc nói.

“Ha ha, kỳ thực Ngôn Nặc rất giỏi, ở trường cô ấy rất nổi a, thủ đoạn giao tiếp rất lợi hại, ngay cả quan hệ với các bộ phận trong công ty cũng rất tốt a. Hơn nữa tôi không hiểu vì sao các người lại đối với cô ấy như vậy?” Tuyết Nhu biết Thiệu Đường cùng Ngôn Nặc luôn luôn không hợp nhau.

“Thật chứ? Người mà chị nói là đại tiểu thư điều ngoa kia?” Thiệu Đường lại kinh ngạc.

“Thôi đừng nói về cô ấy nữa, các cậu thử lễ phục đi, tôi đi trước.” Thiệu Văn tiếp điện thoại xong hướng tới bọn họ nói.

“À, đi nhanh đi! Đừng cho đại tiểu thư kia chờ nóng ruột, không cô ta lại mắng chửi cậu đấy.” Thiệu Đường cảnh báo.

“Các cậu từ từ mà lựa đồ đi, tôi đi thử quần áo trước.” Thiệu Đường hướng Thiệu Phong và Thiệu Hiền nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

“Cái gì? Tuần sau cậu làm đám cưới? Không phải cậu nói tháng sau sao?” Thiệu Đường sau khi nghe Thiệu Văn nói qua điện thoại liền kinh ngạc.

“Đúng vậy nhưng bên nhà của Tuyết Nhu nói ngày đó thật tốt cho nên là có chút hơi vội. Ngày mai tôi còn phải đi may lễ phục a. Aiiii”

“Này cậu làm cái gì vậy? Sắp kết hôn mà còn thờ dài.” Thiệu Đường khó hiểu.

“Không phải, chỉ là hôm nay tôi thấy họ vội vội vàng vàng thật là mệt mỏi a.” Thiệu Văn có vẻ mệt.

“Kết hôn chính là cậu sẽ rất bận đó a.” Thiệu Đường an ủi.

“À, cậu cũng đến thử đồ đi nha?”

“Tôi sao? Tôi cần chi phải thử đồ?” Thiệu Đường thắc mắc.

“À là vì cậu làm rể phụ.” Thiệu Văn nói.

“Văn, cậu không có vấn đề gì chứ?”

“Tôi làm sao có vấn đề gì, tôi đã nói là được mà, ba người các cậu là rể phụ nên phải tới thử đồ nha?” Thiệu Văn nói xong không đợi Thiệu Đường phản đối đem điện thoại cúp luôn.

“Đùa không vui chút nào? Tôi là nữ thì làm sao có thể đây?” Thiệu Đường lăm bằm.

“Cô là nữ thì đã sao? Cũng không phải không có ai kêu nữ làm phù rể. Hơn nữa tương lai Thiệu Văn ở rể nhà họ Vương. Nên kêu nữ nhân làm phù rể cũng không sao.” Lí Hàm túm tỉm nhìn Thiệu Đường đang oán giận.

“Không được, để tôi gọi lại cho Thiệu Văn kêu hắn tìm người khác.” Thiệu Đường nói xong liền định gọi điện thoại qua.

“Đừng gọi, Thiệu Văn nếu gọi cho cô khẳng định đã chuẩn bị hoàn hảo, hơn nữa cô bắt hắn tìm người khác thời gian gấp như vậy thì làm sao tìm a?” Lí Hàm không kiên nhẫn nói.

“Nhưng như vậy là không tốt đâu.” Thiệu Đường lo lắng.

“Không có gì là không tốt! Cô có thể đi thử đồ không cần ở đây làm, tôi có thể trông giúp cô! Không thì cô có thể kêu bọn họ tới nơi này thử quần áo, chỗ chúng ta cũng có lễ phục mà.”

“Ách, nhưng chỗ chúng ta không có đồ cưới. Hơn nữa chỗ kia chính là người trong nhà của bọn họ làm chủ.” Thiệu Đường không khỏi cảm thán kẻ có tiền.

“Đúng a, người có tiền thì làm sao có khả năng tới chỗ của chúng ta để chuẩn bị lễ phục.” Lí Hàm đột nhiên nhớ tới nhà gái cũng rất giàu.

“Đúng rồi, cô có biết phù rê thì phải làm như thế nào không?”

“Tôi làm sao biết, bắt quá chúng ta lên mạng tra xem.” Lí Hàm tìm trên trang web sau đó hai cái đầu cùng chụm lại cùng nhau bàn cái gì đó blah blah...

“Ai...làm phù rê phiền toái như vậy a! Có lộn không vậy, mà tôi không làm thì cũng không được.” Thiệu Đường sau khi xem xong ừ ừ oán giận.

“Cô có phiền hay không? Cậu ta là bạn thân của cô, cô không quan tâm mà còn than vãn.” Lí Hàm không chịu nổi Thiệu Đường than oán liền rời đi chỗ khác làm việc.

Hôm sau Thiệu Đường đúng giờ đi vào tiệm áo cưới, lúc tới thì thấy Thiệu Hiền và Thiệu Phong đã thay đồ xong.

“Đường, đến đây?”

“Đúng vậy đến thử lễ phục đi.”

“Ha ha, Đường cậu không phải chuẩn bị làm phù dâu a?”

“Cậu cảm thấy tôi làm phù dâu hợp hay là hẳn làm phù dâu hợp?” Thiệu Đường không để ý tới Thiệu Phong mà hỏi Thiệu Hiền ai có đáng thích hợp làm phù dâu hơn.

“Đương nhiên là Tiểu Phong có vẻ thích hợp hơn.” Thiệu Hiền cười vui nói.

“Các cậu đến đây? Các cậu thử lễ phục trước đi. Lễ phục của chúng ta đã có rồi a.” Thiệu Văn chỉ bọn họ nơi thử, rồi lôi kéo Tuyết Nhu chuẩn bị rời đi.

“Các cậu đi đâu?” Thiệu Đường khó hiểu hỏi.

“Hiện tại tôi cùng Ngôn Nặc bàn chuyện lễ nghi, danh sách khách mời cùng sắp xếp chỗ ngồi cho mọi người.”

“Thật là nhiều việc nha.”

“Đúng vậy, bắt quá Ngôn Nặc cũng giúp được rất nhiều.”

“Không phải chứ? Cô ta là tiểu thư cành vàng lá ngọc mà cũng có thể giúp a?” Thiệu Đường kinh ngạc nói.

“Ha ha, kỳ thực Ngôn Nặc rất giỏi, ở thương trường cô ấy rất nổi a, thủ đoạn giao tiếp rất lợi hại, ngay cả quan hệ với các bộ phận trong công ty cũng rất tốt a. Hơn nữa tôi không hiểu vì sao các người lại đối với cô ấy như vậy?” Tuyết Nhu biết Thiệu Đường cùng Ngôn Nặc luôn luôn không hợp nhau.

“Thật chứ? Người mà chị nói là đại tiểu thư điều ngoa kia?” Thiệu Đường lại kinh ngạc.

“Thôi đừng nói về cô ấy nữa, các cậu thử lễ phục đi, tôi đi trước.” Thiệu Văn tiếp điện thoại xong hướng tới bọn họ nói.

“Ân, đi nhanh đi! Đừng cho đại tiểu thư kia chờ nóng ruột, không cô ta lại mắng chửi cậu đấy.” Thiệu Đường cảnh báo.

“Các cậu từ từ mà lựa đồ đi, tôi đi thử quần áo trước.” Thiệu Đường hướng Thiệu Phong và Thiệu Hiền nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Thiệu Đường thử quần áo của mình đi ra nhìn trước gương. Cũng đẹp nhưng giày thì có vẻ không hợp. Thiệu Đường quay qua ngả nón nói với nhân viên.

“Người đẹp, cô có thể giúp cho tôi chọn một đôi giày được không?”

“Ân được.” Người bán hàng cầm lấy một đôi giày da màu đen đưa cho Thiệu Đường.

“Ha, ánh mắt của người đẹp thực không sai a.” Thiệu Đường mang giày vào rồi nhìn lại một lần nữa.

“Thực không? Kỳ thực chân cô thực thon dài, thực thanh tú mang giày gì cũng đẹp.” Người bán hàng thẹn thùng.

Thiệu Phong cùng Thiệu Hiền vừa thay đồ xong liền được Thiệu Đường hỏi “Các cậu thấy đôi giày này như thế nào? Chính người đẹp đây chọn cho tôi đây.”

“Thực hợp a? Ánh mắt tốt lắm?.” “Vây phiền cô giúp chúng tôi chọn thêm hai đôi nữa được không?” Thiệu Hiền hỏi.

“Đương nhiên được.” Chốc sau cô bán hàng đưa ra hai đôi không khác gì của Thiệu Đường mấy.

“Quả nhiên ánh mắt cô rất được nha. Cô tên gì?” Thiệu Hiền lại đùa giỡn.

“Tôi tên Lí Ngọc Khiết a.”

“Lí Ngọc Khiết. Tên cũng đẹp như người vậy a.”

“Với đôi này quả thực rất hợp với tôi. Người đẹp a! Mắt cô thật tốt nha.” Thiệu Phong cũng không chịu thua.

Ba người thử quần áo xong, Thiệu Phong hỏi Thiệu Đường “Giờ chúng ta đi đâu?”

“Tôi nghĩ về cô nhi viện của ba Thiệu. Các cậu đi không?”

“Đi, cũng lâu tôi không gặp ba Thiệu. Trước chúng ta đi mua ít đồ?” Thiệu Hiền chỉ vào siêu thị cách đó không xa.

“Ân, các cậu mua đồ cho lão ba không cần nhiều, vì lần nào người cũng mang đi mà l không có xài.” Thiệu Đường hướng hai người kia nói.

“A đúng vậy, lão ba gần đây trông có vẻ gầy hơn trước.” Thiệu Hiền than thở.

Cả ba người cũng chính là chỉ mua thuốc bổ với đồ lặt vặt cho lão ba.

=====

Cô nhi viện

“Lão ba chúng con tới rồi!” Thiệu Phong từ phía xa nhảy vào tầm mắt Thiệu Hoa trong lúc ông đang đứng ngoài ban công.

“Con tính hù chết ta a! Tim ta yếu như thế bị con hù vài lần nữa cũng qui thiên!” Thiệu Hoa vuốt ngực.

“Ha ha, ba, người vẫn chưa thích ứng được cách chào hỏi này sao!” Thiệu Đường cười lớn.

“Ân, sao ta không gặp Văn nhi nhỉ?” Thiệu Hoa nhìn bốn phía.

“Gần đây hán vì việc kết hôn nên rất bận. Ba không biết hán kết hôn?”

“À kết hôn! Lúc trước hán có gọi điện nói cùng Vương Tuyết Nhu kết hôn.” Thiệu Hoa giờ mới nghĩ tới.

“Ân, ba đã gặp qua chị dâu của chúng con chưa?” Thiệu Hiền hỏi.

“Rồi, lần trước hán có mang cô ấy tới gặp ta, hai người rất hợp.” Thiệu Hoa đối với đứa con dâu này hài lòng lắm.

Bất chợt, Thiệu Hoa nhìn Thiệu Phong và Thiệu Hiền “Hai con cũng nhanh mang con dâu về cho ta, tốt nhất là cũng mang cháu về cho ta bông.”

“Ba, đừng vậy. Trời cũng lạnh rồi chúng ta cùng vào trong thôi.” Thiệu Đường sợ ba đem đề tài này nói tới mình nên vội nói sang chuyện khác đỡ ba vào bên trong.

“Ân, chúng ta cùng điu ba đi vào trong.” Thiệu Hiền cũng nhanh chân điu ba.

“Ba a, lâu rồi người không tới cô nhi viện thăm bọn con.” Thiệu Phong ai oán.

“Với lại mẹ nuôi đạo gần đây cũng không bận rộn lắm, ba người không phải vì Thiệu Văn mà không gặp mẹ nuôi?”

“Ha ha, Phiêu nhi đạo gần đây không bận rộn sao? Ta tưởng bà ấy nhiều việc nên không đến gặp.”

“Người nói thật! Đạo gần đây ai cũng nói mẹ nuôi trông thực lạ. Chẳng lẽ ba, người có phụ nữ bên ngoài?” Thiệu Phong sờ mũi nói.

“Bốp” Thiệu Hoa đánh lên đầu Thiệu Phong bằng một cuốn sách.

“Nói cái gì cũng được không được nói ta phản bội mẹ nuôi các con, ta đối với bà ấy rất thủy chung không hề có người bên ngoài.” Thiệu Hoa bắt mắt.

“Kỳ thực, mẹ nuôi các con vô tình thấy thư tình mà ngày trước có người viết cho ta.” Thiệu Hoa ngượng ngùng.

“haha thực nhìn không ra lão ba của bọn con lại phong lưu như vậy.”

“Đương nhiên, hồi còn trẻ ta có điểm rất đào hoa a.” Thiệu Hoa tự tin nói.

“Lão ba a, bọn con không muốn biết tình sử hồi trẻ của người đâu. Thiệu Đường chịu không nổi nói.

“Haha, mẹ nuôi của các con đạo này khoẻ chứ?”

“Cũng tốt lắm chẳng qua đôi lúc thấy mẹ nuôi cứ thờ dài ở trong văn phòng. Ai đáng thương mẹ nuôi nha.” Thiệu Phong ai oán.

“Không phải đâu a, tất cả là do ta không tốt, đã nói là đem thư đi đốt nhưng là không biết tại sao lại quên, đã vậy còn để mẹ nuôi các con nhìn thấy.” Thiệu Hoa áy náy nói.

“Ba a, bọn con thấy tốt nhất người nên tìm gặp mẹ nuôi đi.”

“Nhưng ta...” Thiệu Hoa lại sợ.

“Không có nhưng ba a! Đi thôi.” Ba người cùng mang ba Thiệu ra xe taxi.

== ==

Nhìn lão ba cùng mẹ nuôi ra ban công, nét mặt lão ba hình như không được tốt lắm.

“Ha ha, các cậu nói lão ba có bị đánh hay không?” Thiệu Phong cùng Thiệu Hiền chuẩn bị xem trộm ban công.

“Hai người các cậu đủ rồi! Đi ngủ đi, mai không cần đi làm sao?” Thiệu Đường kéo bọn họ đi chỗ khác.

“Vội xin nhờ các cậu đừng nghe lén chuyện được không! Đó là chuyện riêng của người ta, các cậu hiện tại là xâm phạm sự riêng tư của lão ba với mẹ nuôi a!” Thiệu Đường bắt mắt nói.

“Cùng đi ngủ đi, mai tôi còn phải đi làm! Các cậu nhanh ngủ đi cho, không được đi ra ngoài đó.” Thiệu Đường đưa ra mệnh lệnh.

Thiệu Đường đóng cửa rồi bắt đầu đi dạo xung quanh, trước kia những lúc chán Thiệu Đường sẽ tìm bạn gái cho hết thời gian, nhưng hiện tại đã có Ngôn Nặc nên không có tâm tình tán người khác.

Ủa? Kia không phải là Ngôn Nặc sao? Sao gặp cô ta lúc nào cũng có phiền toái vậy.

Thiệu Đường phát hiện có một đám công nhân đang vây quanh Ngôn Nặc chỉ trỏ la mắng.

“Bọn ta nói cho cô biết, chúng ta đã sớm biết cô là tổng giám đốc, còn không phải là cô cắt xén tiền lương của chúng tôi.” Một người đàn ông chỉ thẳng vào mặt Ngôn Nặc hung hăng nói.

“Tôi đã giải thích rồi phòng kế toán đã đem tiền lương đưa cho những người quản lý của các người, hơn nữa tiền lương cũng không nên đổ trách nhiệm cho công ty! Tóm lại chúng tôi không có cắt xén tiền lương.” Ngôn Nặc mới bắt đầu vẫn là ôn tồn nói nhưng bọn họ vẫn lấn tới thực sự là không có kiên nhẫn.

“Còn không phải là cô cắt xén tiền? Cô đừng tưởng có tiền là có thể làm mọi việc, tôi nói cho cô biết hôm nay cô không lấy tiền ra thì đừng hòng rời khỏi.” Vị kia hình như là người đứng đầu lên tiếng chỉ trích Ngôn Nặc.

“Các người nói đạo lý được không, tôi đã nói tiền lương đã đưa cho người quản lý. Là quản lý các người khất các người chứ không phải công ty bọn tôi. Chúng tôi không phải không có tiền. Cho dù có cũng không thể mất hai lần tiền đi làm chuyện vô ích, nếu hôm nay chúng tôi trả tiền cho các người, nếu về sau lại có người ôm tiền bỏ trốn nữa thì chẳng phải công ty vẫn chịu sao. Đây là mấu chốt.” Ngôn Nặc lặp lại nhiều lần nguyên tắc của mình.

“Cái gì là nguyên tắc, tôi xem ra các người chỉ tiếc tiền thôi. Tôi chỉ biết nhà giàu càng giàu càng keo kiệt, các người nói thì dễ? Chúng tôi khổ bao nhiêu năm giúp các người hiện tại lại bị khất tiền lương, các người ăn nói sao?” Bọn họ đồng loạt nói.

“Chính là....kẻ có tiền thường ức hiếp dân chúng.” Một người khác lại nói.

“Các người cũng thực vô lý, mấy chục đàn ông lại vây quanh một cô gái là như thế nào?” Thiệu Đường rút cục nhìn không được, sẵn tay áo tiến vào vòng

vây đem Ngón Nặc nấp ra phía sau lưng không cho cô ra mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

“Cô là ai?” Một tên công nhân ra sức đẩy Thiệu Đường.

“Tôi là ai các người không cần biết, không có người phát tiền lương cho các người, làm cái gì phải vây quanh cô ta.”

“Hiện tại chính là cô ta thiếu tiền lương của bọn ta nên phải làm vậy thôi.”

“Nhưng bây giờ cô ấy có nói là thực chất cô ấy không phải người thiếu tiền lương các người.” Thiệu Đường bình tĩnh mở miệng.

“Hừ, cô ta là tổng giám đốc thì đương nhiên cô ta phải chịu trách nhiệm.” Một vị công nhân không phân biệt phải trái nói vào.

“Các người đều nói cô ấy là tổng giám đốc, vậy sao các người lại còn trách chủ mình! Các người phải đi hỏi quản lý người giữ tiền các người nha!”

“Hắn đã trốn, bọn ta không biết tìm hắn nơi nào? Đương nhiên...”

“Nha, thì ra do có người đã ôm tiền bỏ trốn?” Thiệu Đường tạm dừng một chút “Nếu là vậy các người dựa vào cái gì mà tìm cô ấy đòi tiền.”

“Ta...” Vài người không cam tâm lên tiếng phản đối.

“Còn nữa các người đường đường là đàn ông con trai, vì lấy không được tiền mà ức hiếp một cô gái tay trái gà không chặt, các người có phải là đàn ông không?” Thiệu Đường chỉ vào bọn họ.

“Còn có các người, dù là kẻ có tiền hay không! Có thể đứng nhìn sao? Thấy một cô gái bị bọn đàn ông vây quanh không giúp, các người không biết xấu hổ hả?” Thiệu Đường quay lại chỉ vào đám người đứng xem.

Thiệu Đường xoay lại nhìn Ngón Nặc đang sưng sờ chuẩn bị rời đi “Chúng ta đi.”

“Còn muốn chạy? Không dễ vậy, không có tiền thì đừng hòng rời đi.” Mọi người lại làm thành vòng vây quanh hai người họ không cho các cô rời đi.

“Các người rốt cục muốn thế nào?”

“Không thể nào cả, thứ chúng tôi cần là tiền.”

“Hừ! Tôi nói cho các người biết, đất nước này còn có pháp luật nha.” Thiệu Đường nói xong chuẩn bị lấy điện thoại gọi điện báo nguy.

“Cô dám báo cảnh sát.” Một tên khác giật lấy điện thoại của Thiệu Đường.

“Trả lại cho ta.” Thiệu Đường chỉ vào đám người giống lưu manh hơn là công nhân.

“Ngươi có nghe thấy không trả lại điện thoại cho tôi.” Thiệu Đường khản trương.

“Được? Cô trả cho tôi cái gì? Lấy cái này tôi cũng đâu có ích cô cần gì khản trương? Chỉ cần cô ta trả tiền thì tôi sẽ trả lại cho cô!”

“Tôi nói là trả lại cho tôi!” Thiệu Đường kích động tay nắm lại.

“Đừng xúc động!” Ngón Nặc giữ chặt tay Thiệu Đường.

“Ngươi trả di động lại cho cô ta, tôi đem tiền đưa các người.” Ngón Nặc bị Thiệu Đường dọa.

“Bất quá chờ chút tôi gọi người mang tiền đến.”

Đáng tiếc Thiệu Đường căn bản không có nghe lời nói của bọn họ một lòng chỉ muốn lấy lại di động của chính mình.

Thiệu Đường thấy hắn nhất quyết không trả trực tiếp đẩy Ngón Nặc ra sau đó đám tên kia một đám, rồi tiến đến nhặt di động nằm trên mặt đất, xem xét qua, cũng may vẫn chưa hư.

“Cô dám đánh tôi? Anh em đừng cho bọn họ bỏ đi.” Tên đó phẫn hộ hướng tới Thiệu Đường.

Ba người vây quanh một mình Thiệu Đường không kể cô là nữ, trong lúc đó Ngôn Nặc một bên lo lắng quát to.

“Dừng lại.”

“Các người đang làm cái gì?” Một đám người hướng này tới trong đó có một người hô lên

Ngôn Nặc phát hiện hình như bọn họ có điểm quen!!!! Đúng rồi hẳn là người kêu mình là bác gái.

“Các người mau tới đây, có đánh người!” Ngôn Nặc lớn tiếng hướng bọn họ kêu lên.

“Là Đường đại tỷ các người bị đánh, mau tới đây.” Tiểu Chí đến gần thấy người đang bị vây quanh là Thiệu Đường vội vàng kêu lên.

“Tránh ra, các người tránh ra, ai cho phép các người đánh chị ấy.” Tiểu Chí đẩy bọn họ ra.

“Đường đại tỷ không sao chứ?” Khán trương nâng Thiệu Đường dậy lau khô máu trên miệng.

“Không có việc gì.” Thiệu Đường loạng choạng đứng lên.

“Mẹ nó, dám đánh đại tỷ của bọn ta.” Mọi người đều phẫn nộ.

“Các người là đồ con nít tránh ra một chút, đừng vướng tay chân bọn ta.” Nói xong bọn công nhân kia chuẩn bị vây đánh Thiệu Đường.

“Người lui ra! Ta bảo người tránh ra.” Tiểu Chí chỉ thẳng vào mặt tên kia.

“Khụ khụ” Thiệu Đường ho khan vài tiếng ai ngờ lại ói ra máu.

“Đường đại tỷ, chị sao vậy? Để tôi giúp.” Tiểu Chí cùng mọi người đỡ Thiệu Đường ngồi một bên.

Nhưng Thiệu Đường lại bảo bọn họ không có chuyện gì.

“Đường đại tỷ, bọn họ đánh chị đến vậy sao còn bình họ.” Tiểu Chí không chịu đựng được tính tình quá hiền lành của Thiệu Đường.

“Quên đi, bọn họ kiếm tiền không dễ dàng hơn nữa còn bị người khác lấy tiền lương bỏ trốn, bọn họ bức bách quá nên tức giận thôi.” Thiệu Đường khuyên.

“Tôi bảo đừng đánh, hiện tại tôi muốn đi bệnh viện! Có phải hay không cho tôi đau chết a?” Thiệu Đường thấy bọn họ không nghe lời chính mình nữa liền chuyển đề tài.

“Đúng rồi! Sao chị lại bị đánh như vậy, người rõ ràng rất lợi hại, tại sao lại bị thương nghiêm trọng thế này?” Tiểu Chí khó hiểu, đại tỷ rõ ràng có luyện qua Taekwondo còn có Thái Cực Quyền, năm người khó có thể đánh lại cô vì sao lại bị thương.

“Không có gì, chỉ tại tôi không muốn đánh.” Lúc ấy chỉ muốn lấy lại điện thoại không có tâm tình đánh trả.

“Được tốt lắm chúng ta lên xe đến bệnh viện.” Tiểu Chí cẩn thận đem Thiệu Đường tiến vào trong xe.

“Này các người, tôi cũng đi.” Ngôn Nặc cũng lên taxi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Dân Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Thiệu Đường bắt đầu nhìn bọn họ diu diu đỡ đỡ mình vào phòng kiểm tra.

“Các cậu đủ rồi! Nếu tôi không nhìn thì này giờ tôi đánh các cậu rồi! Tin không?” Một đồng người đỡ một người vào phòng kiểm tra sức khỏe.

“Đại tỷ, chúng tôi chỉ là có lòng tốt thôi.”

“Tiểu Vĩ! Người trả thù tôi hả!”

“Đại tỷ đừng có lời chuyện quá khứ ra nữa. Xin đấy.”

“Thôi được rồi! Bác sĩ cũng nói chỉ là bị thương ngoài da thôi! Chụp X quang thì cũng chụp rồi, có phải các cậu muốn xét nghiệm siêu vi A B cho tôi luôn không?” Thiệu Đường không kiên nhẫn nói.

“Xét nghiệm thêm hai cái đó cũng tốt nha.” Tiểu Vĩ phụ họa.

“Ngươi dám nói nữa.” Thiệu Đường tức giận nói.

“Hắc hắc” Ngôn Nặc nhìn bọn họ cãi nhau âm ỉ đứng một bên cười.

“Bác gái a, cô còn ở nơi này sao?” Tiểu Chí kinh ngạc nói.

“Ai là bác gái! Đàng kia là khoa mắt ngươi cũng vào khám thử xem.” Ngôn Nặc chỉ vào khoa mắt.

“Ha ha thôi được rồi. Cô đừng để ý đến hấn.” Thiệu Đường ôn tồn nói Ngôn Nặc.

“Ân, cô cũng không có việc gì nữa tôi đi trước.” Ngôn Nặc nói xong liền rời đi.

Thiệu Đường nhìn Ngôn Nặc rời đi lại ngơ ngẩn phát ngốc.

“Đường đại tỷ sao lại phát ngốc? Cần đi khám não luôn không?” (haha)

“Không cần, các cậu thực là....! Hay là các cậu dư tiền? Nếu vậy tôi cũng không ngại mà nhận tiền các cậu trả tôi đâu?” Thiệu Đường nhú mày, này giờ làm kiểm tra ít nhất cũng hơn mười mục. Chắc là tốn rất nhiều tiền nha.

“Haha tiền của chị lần khác bọn tôi trả! Lâu lâu chị lại đòi bọn tôi chịch không mệt hả, chị là chủ nợ của nhiều người bọn tôi không tốt sao?” Tiểu Chí nói.

“Thôi cho xin! Chờ ngày nào đó tôi thiếu tiền liền tìm các cậu.”

Nhớ tới trước kia Thiệu Đường giúp đỡ rất nhiều người. Nhiều người nợ cô đến mức cả đời cũng trả không hết. Tuy bây giờ bị người khác khinh thường là tên côn đồ nhưng bọn hấn bây giờ không có lại đi mua ma túy gây hại cho dân, chỉ là giúp đỡ nhưng kẻ yếu thế.

Kì thực ở cái phố này tuy họ chưa bao giờ đi đòi tiền bảo kê nhưng là dân chúng vẫn đưa tiền cho bọn họ, trong lòng mọi người bọn họ là người tốt. Mọi người nói “Tuy rằng các người nói không cần, nhưng vẫn là thường phòng ngừa trộm cho phố, trước kia nơi đây trộm cắp rất nhiều nhưng từ khi các người tới đã không còn nữa. Về sau các người có thể quản lý nơi đây, chúng tôi cấp các người lương.”

“Không nghĩ tới cô ta lại có hành động chính nghĩa.” Ngôn Nặc trên đường về nhà suy nghĩ lúc đối mặt với đám công nhân lưu manh kia, cô ta vì mình mà đứng ra để cho mình dựa vào.

“Hôm nay sao giờ này mới về? Không phải đi tìm tư liệu sao? Tư liệu đâu?” Vương Tuyết Nhu thấy Ngôn Nặc hai tay trống trơn liền hỏi.

“Đừng nói nữa, mọi chuyện không được thuận lợi! Đứng rồi hôn phu của chị đâu?” Ngôn Nặc nhìn bốn phía không thấy tên đàn ông kia.

“Hắn ở thư phòng trên lầu làm báo cáo.” Vương Tuyết Nhu chỉ lên trên lầu.

“Ừ, em cũng còn có việc, em về phòng trước.” Ngôn Nặc liền nhanh nhanh trở lại phòng mình.

“Ân, đi ngủ sớm một tí đừng làm việc quá khuya.”

“Vâng em biết rồi.”

=====

“Đường, cậu đang yêu ai phải không?” Thiệu Văn phát hiện gần đây Thiệu Đường hay ngơ ngơ ngác ngác, Thiệu Phong cũng có nói Thiệu Đường giống như đang thầm mến ai.

“A? Cái gì? Làm gì có?” Thiệu Đường vội vàng chối.

“Đừng chối, tôi nghĩ cậu đang nhớ thương ai. Điền Mật? Chắc là không, chia tay rồi cậu đâu có quen lại. Vậy chẳng lẽ là...” Thiệu Văn cố ý tạm dừng một hồi.

“Là ai????” Thiệu Đường bị hấn gọi lên nghi vấn.

“Chẳng lẽ là Lí hàm??? Ha ha ha phải không Đường?” Thiệu Văn nói càn rỡ.

“Ách, làm sao phải?” Thiệu Đường cúi đầu uống bia.

“Nói cho tôi biết đi, chúng ta chỉ quan tâm thôi! Rốt cuộc ai bắt hạnh à không vinh hạnh vậy?” Thiệu Văn càng hỏi càng tò mò.

“Đủ rồi, đừng đoán nữa, là Ngôn Nặc, Ngôn Nặc đó, em vợ tương lai của cậu!” Thiệu Đường chịu không nổi nên nói ra.

Thiệu Đường nói xong liền mặc kệ Thiệu Văn đang há hốc mồm mà tiếp tục uống rượu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Dân Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Thiệu Văn gãi gãi lỗ tai, che miệng lại cố gắng không phun rượu ra ngoài.

“Đường, cậu nói thật? Đừng đùa tôi, cái này đùa không vui.” Thiệu Văn nhớ tới cô gái khủng bố kia, liền run.

“Tôi cũng hi vọng là đùa đây.” Thiệu Đường thờ dãi tiếp tục uống rượu.

“Chúc mừng Thiệu Đường, cậu đã biết yêu.” Nói xong Thiệu Văn đứng dậy tiếp hôn thê cùng với em vợ tương lai.

“Cám ơn.” Thiệu Đường nhỏ giọng.

“Chị Tuyết Nhu, đến đây nè!” Thiệu Đường nói xong hướng Ngôn Nặc gật đầu chào.

“Đã đến lâu chưa?” Vương Tuyết Nhu nhìn Thiệu Đường cùng Thiệu Văn trước mặt một đồng vô chai bia.

“Àn, cậu ta đêm nay muốn mượn rượu giải sầu.” Thiệu Văn nói xong còn ái muội nhìn Thiệu Đường cùng Ngôn Nặc liếc mắt một cái.

“Đừng nói lung tung a!” Thiệu Đường sợ hán đem chuyện mình thăm mến Ngôn Nặc nói ra vội ngăn lại.

“Em với Nặc uống nước chanh nha?” Thiệu Văn hỏi.

“Àn”

“Lấy cho tôi rượu.” Ngôn Nặc mở miệng kêu.

“Lần trước cám ơn cô!” Ngôn Nặc nhỏ giọng.

“Cô nói gì?” Thiệu Đường cau mày nghe không rõ.

“Không.Không có gì!” Ngôn Nặc lấp bắp.

“Àn” Thiệu Đường cũng đáp.

“Em ấy nói lần trước cám ơn cô!” Vương Tuyết Nhu buồn cười lặp lại lời Ngôn Nặc.

“Nha, không cần!” Thiệu Đường cúi đầu không biết vì sao chính mình không dám ngẩng đầu nhìn cô ấy.

“Cô không sao chứ?” Vương Tuyết Nhu nhìn Thiệu Đường có vẻ không thích hợp lo lắng hỏi.

“Àn. Không có việc gì?” Thiệu Đường ngày càng khản trương.

Không lâu sau Thiệu Văn mang nước tới hướng Tuyết Nhu lắc đầu.

“Tuyết Nhu chúng ta đi khiêu vũ đi.” Nhìn hai người kia xấu hổ Thiệu Văn mời Tuyết Nhu cùng ra khiêu vũ.

“Àn” Tuy không biết vì sao lại đột nhiên kêu mình ra khiêu vũ nhưng vẫn là đi theo.

Nhìn bọn họ đi khỏi, Thiệu Đường cũng suy nghĩ đề tài để nói “Bọn họ rất xứng đôi nha.”

“Đúng vậy. Mà cô có khoẻ lại chưa?” Ngôn Nặc cũng không biết vì sao hôm nay Thiệu Đường lại nói chuyện hoà khí như vậy.

“Ân, chuyện lần trước sao rồi?” Thiệu Đường nhớ sự việc tiền lương lần trước.

“Vị quản lí ôm tiền bỏ trốn kia tôi đã báo cảnh sát, rất nhanh sẽ có tin tức.”

“Ừh vậy là tốt rồi.”

“Nhưng vẫn là cảm ơn cô.” Những chữ này Ngôn Nặc nói rất nhỏ nhưng đủ để Thiệu Đường nghe.

“Không cần, cô đã nói rồi mà! Chỉ là tiện đường mà thôi.” Thiệu Đường ngẩn đầu mỉm cười.

“Đứng rồi nghe bọn hần nói cô có học võ hơn nữa rất lợi hại vì sao ngày đó không đánh trả mà chỉ một mực muốn lấy lại điện thoại.” Ngôn Nặc cũng từ từ nhỏ giọng.

“Ha ha, tôi kể cho cô một câu chuyện.” Thiệu Đường đem đi động ra rồi bắt đầu kể.

“Lúc trước có một đứa bé không cha không mẹ ở cô nhi viện, mọi người ở đây rất yêu thương nhau. Trong đó có năm đứa nhỏ đặc biệt chơi với nhau rất vui, trong đó có hai cô gái, một là tôi, người còn lại là chị. Chị ấy đối với bốn người còn lại rất tốt, mà có một người được chị ấy quan tâm rất nhiều, tốt đến nỗi người thân khó có thể so sánh được.” Thiệu Đường tạm dừng chốc lát rồi uống một ngụm bia.

“Thời gian trôi qua rất nhanh, mười lăm năm! Năm người cũng đã trưởng thành, trong lúc bên nhau, quan hệ giữa đứa bé và chị gái ấy có sự biến hoá. Một ngày nọ có một đứa con trai đến cô nhi viện lại còn thân thiết với chị ấy. Vừa lúc đó đứa bé thấy một cảnh như vậy, không biết vì sao lại tức giận. Liên hỏi chị ấy “Hần là ai vậy?”. Chị ấy trả lời hần chỉ là bạn bình thường. Nhưng đứa bé kia lại không tin sau đó liền thực không vui rồi nghĩ cách cùng chị gần nhau hơn. Năm năm sau, chị ấy cũng chú ý đến đứa bé đó.

Chị ấy tìm đến đứa bé tâm sự “Em có tâm sự sao?”. “Có chuyện gì nói cho chị nghe đi.”

Đứa bé nói ra suy nghĩ “Nói như thế nào, em thích chị, chị Duyệt.” nói xong liền rời đi.

Ngày hôm sau thấy chị kia “Chị nói: chị ấy cũng thích đứa bé”, đứa bé rất kinh ngạc và vui vẻ từ đó bắt đầu kết giao. Sau những ngày vui vẻ thì rất nhanh xảy ra hiểu lầm lớn làm không có cách nào hoá giải, sau đó chị ấy cũng liền rời cô nhi viện, đã lâu hai người vẫn không có liên lạc.” Thiệu Đường vẫn nắm trong tay đi động.

“Đứa bé kia hần là cô?” Ngôn Nặc không nghĩ tới tên lưu manh như cô ta lại từng trải qua chuyện như vậy.

“Đúng vậy là tôi.”

“Đi động này là chị ấy tặng cho cô?” Ngôn Nặc hỏi cẩn thận.

“Đúng vậy đây là vật duy nhất chị ấy tặng cho tôi.” Thiệu Đường tinh tế vuốt ve đi động.

“Thực không nghĩ đến chuyện tình cảm của cô lại như vậy?” Ngôn Nặc cười nói.

“Ha ha! Tôi vốn là người chung thủy.” Thiệu Đường giỡn.

“Cô không cần lên mặt vậy đâu.” Ngôn Nặc vỗ vỗ vai Thiệu Đường.

“Tôi nói sự thật mà.” Thiệu Đường thả lỏng rất nhiều.

“Thôi uống rượu đi.” Ngôn Nặc cầm ly rượu nhấp một ngụm

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

“Đường, cậu không phải đang nói giỡn đi!” Thiệu Phong nghe Thiệu Văn nói Đường thích tiểu thư khủng bố kia nên không tin hỏi lại Thiệu Đường.

“Không được sao?” Thiệu Đường bắt mẫn hỏi.

“Không, không phải. Hiển nhiên là được rồi, cậu là lão đại cậu nói cái gì đều được, chẳng qua tôi không nghĩ tới cậu sẽ thích cô ta nhưng tôi nghĩ cậu sẽ rất khổ nha.” Thiệu Phong làm bộ chịu không nổi.

“Khô? Sao lại khô?” Thiệu Đường khó hiểu.

“Có thể cậu là người thích bị ngược a!” Thiệu Phong nhún mày cười gian.

“Cậu thì biết cái gì.” Thiệu Đường nói xong liền bỏ ngoài tai lời bọn họ nói.

“Tôi đã nói trong vòng ba ngày phải có được bản kế hoạch, đến nay là ngày thứ năm rồi Trương quản lý! Ông làm việc như thế nào vậy?” Ngôn Nặc lớn tiếng chỉ trích ban quản lý.

“Đã gần xong rồi thưa tiểu thư, ngày mai có thể trình lên!” Trương Nham khép nép nói.

“Gần xong? Hôm qua ông cũng nói như vậy?”

“Thưa! Tôi đã sớm giao cho cô nhưng cô vẫn nói không đúng, trả về cho chúng tôi!” Trương Nham thấy tiểu nha đầu này quả thực không để lại mặt mũi cho mình, ngoan cố nói.

“Chẳng lẽ sếp ông không hài lòng việc ông làm, không thể để cho ông làm lại sao?”

“Tôi...” Trương Nham tức giận ôm ngực.

“Đừng ở đó ta với người nữa. Hôm nay trước khi tan sở phải có bản kế hoạch ở trước mặt tôi, nếu không chức quản lý ông đừng hòng mà giữ!” Ngôn Nặc mười phần tức giận với thái độ làm việc của người này. Dựa vào chính mình là bậc tiền bối của công ty không đem tổng giám đốc là cô đây để vào mắt mà.

“Còn có các người ở phòng kế toán, chuyện của công nhân lần trước đã hoàn thành chưa?” Nhớ tới lần trước cùng đám công nhân cãi nhau liền hỏi.

“Đã giải quyết, người quản lý cùng khoản tiền lương ứng cho mọi người đã thu lại. Tiền của mọi người cũng đã phát xuống!” Thấy thái độ cô đối với Trương Nham, quản lý phòng kế toán cũng hiểu được vị tổng giám đốc này không đơn giản. Nghe cô hỏi liền trả lời.

“Ân, cuộc họp đến đây chấm dứt! Vương tổng đến văn phòng tôi có việc?” Về sau của câu này là hạ mình để nói với Vương Tuyết Nhu, nói xong liền dẫn đầu rời phòng họp đi vào văn phòng của mình đợi Tuyết Nhu đến.

“Làm sao vậy đại tổng giám đốc của tôi, cái mặt như thế là thế nào?” Lúc họp Tuyết Nhu phát hiện tâm trạng của Ngôn Nặc không được tốt.

“Không có gì a.” Ngôn Nặc nhẹ giọng thờ dãi.

“Thực sự không có.” Tuyết Nhu hiển nhiên không tin lời của cô.

“Thật mà.” Hôm qua papa gọi điện cho mình mà nói chuyện của công ty về sau giao toàn quyền cho mình quyết định. Cốt là để cho bản thân có thể yên tâm về cương vị tổng giám đốc này. Còn nói nếu lo lắng thì có thể để người khác thay, đối người mình có thể tin tưởng. Lúc đáp ứng papa trở về công ty là vì không cần chạy qua lại giữa hai công ty hơn nữa cũng bởi ông cũng nói chờ tiểu đệ tốt nghiệp liền để hẳn lên chức. Nhưng hiện tại nói là toàn quyền mình phụ trách, chẳng lẽ papa không hoài nghi năng lực của mình sao?

“Mặc kệ em làm sao nhưng không được đem tình cảm cá nhân vào công ty.” Vương Tuyết Nhu kiên nhẫn nói.

“Ân, đã biết.” Ngôn Nặc hiểu được vừa rồi mình cũng có điểm hơi quá.

“Ừ, buổi yến hội tối nay chị sẽ không đi, em đi đi.” Tuyết Nhu nhớ tới tối nay đã hẹn Thiệu Văn đi xem nhà tân hôn.

“Cái gì? Chị muốn bỏ em lại?” Ngôn Nặc ai oán nhìn Tuyết Nhu.

“Ha ha, em có thể tự xoay sở được mà.” Tuyết Nhu vỗ vai Ngôn Nặc.

“Chị biết không? Em ghét nhất bị người khác nói mình có thể làm mọi việc.” Ngôn Nặc cười khổ lắc đầu.

“Ha ha buổi tối về nhà gặp em sau.” Vương Tuyết Nhu nói xong liền rời văn phòng.

“Xin chào, cô chính là tổng giám đốc tập đoàn An Tư? Quả nhiên không phải chuyện đùa, vừa xinh đẹp vừa có tài.” Một người đàn ông mập mạp bụng ị rượu hướng Ngôn Nặc chào hỏi.

“Lí Đồng, khí thế của ngài vẫn là tốt như vậy dù ngài đã đến tuổi trung niên. Phong Huyền xí nghiệp của ngài từ lúc ngài lãnh đạo ngày càng nổi a!” Một câu nói vừa thu mọi ánh mắt vào Ngôn Nặc vừa đánh giá được Lí đồng kia. Kỳ thực công ty của Ngôn Nặc so với xí nghiệp Phong Huyền vẫn lớn hơn nhiều nhưng cô thấy ở thương trường không cần đi đắc tội người khác.

“Ha ha Ngón tổng thực vui a.”

“Ngón tổng! Đã lâu không gặp.” Lại một vị nhà giàu mới nổi hướng Ngón Nặc cười lớn đi tới chuẩn bị ôm Ngón Nặc.

“Luu đồng đã lâu không thấy! Nghe nói công ty ngài gần đây đã có bước phát triển a.” Ngón Nặc cẩn thận thoát khỏi cái ôm, chậm rãi vươn tay phải cho hấn nhẹ nhàng nắm một chút rồi cẩn thận thu tay lại.

Ngón Nặc cầm ly rượu ngồi ở bàn tròn. Nhìn bọn thương nhân ngoài đó, ngoài mặt gặp liền miệng cười nhưng sau lưng lại có thể đâm cho người ta một dao, đây chính là thương trường, thực giả tạo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Dân Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Thật vất vả để tiếp hết Luu đồng, Trương tổng, Lí đồng vì đây là các công ty hợp tác với tập đoàn của mình nên phải cẩn trọng một chút trong việc giao tiếp, phải mất một hồi sau Ngón Nặc mới có thể lạng lẽ rời khỏi tiệc.

Được giải thoát Ngón Nặc đi vào bãi đỗ xe chuẩn bị rời đi cái nơi làm cho cô cảm thấy áp lực này.

“Nặc.” Trương Ba thấy bạn gái mình nên vội vàng bước tới gõ cửa kính xe.

Ngón Nặc gặp Trương Ba liền mở kính xe “Anh làm sao lại ở nơi đây?” Ngón Nặc tò mò hỏi

Trương Ba chuẩn bị trả lời thì phát hiện gương chiếu hậu đã phản quang một vết son môi in trên áo sơ mi.

“Anh vừa rồi đi gặp khách hàng! Còn em? Nghe Tuyệt Nhu nói hôm nay em đi yến hội không phải sao?” Trương Ba lấy cổ áo che lại vết son môi.

“Đúng a! Em mới từ bên trong ra.” Ngón Nặc chỉ chỉ lên lâu.

“Để anh đưa em về nhà.” Trương Ba hỏi thử Ngón Nặc.

“Không cần, anh về trước đi, em về một mình được rồi.”

“Vây cũng được! Lái xe cẩn thận một chút.” Trương Ba không ngờ Ngón Nặc lại cự tuyệt chính mình.

“Ừ chào anh.”

“Chào em” Trương Ba hướng Ngón Nặc hôn một cái lên mặt.

Trương Ba nhìn Ngón Nặc rời đi liền tự hỏi không biết cô đã thấy vết son trên áo chưa. Liền lấy khăn giấy chùi đi vết son.

Trên đường lái xe về Ngón Nặc nhớ tới phản ứng vừa rồi của Trương Ba có điểm buồn cười, hấn làm như mình không thấy sao? Vẫn là đem mình biến thành con cóc? Lớn như vậy còn làm như mất mình bị mù? Nào có đàn ông không có bản tính trăng hoa, hấn cũng là đàn ông nên trăng hoa là chuyện bình thường! Nhưng nếu sau khi kết hôn còn như vậy đừng trách mình khách khí.

Ngón Nặc lái xe về phát hiện không có ai. Liền thay quần áo rồi rời khỏi nhà, lái xe dạo xung quanh, đột nhiên có điểm nhớ tới cô ta.

Không biết cô ta giờ đang làm gì nhỉ? Đi xem thử!

“Đường, không biết đại tiểu thư tới nơi này làm cái gì?” Lí Hàm thấy xe thể thao trước cửa, có một bóng dáng bước xuống thì phát hiện đó là Ngón Nặc. Liền cẩn thận nói cho Thiệu Đường.

“Tôi làm sao biết?” Thiệu Đường nhìn Ngón Nặc xuống xe.

“Thôi được, cô hay là tôi ra tiếp.” Lí Hàm xem là Ngón Nặc thế nào cũng hỏi Thiệu Đường.

“Vẫn là tôi đi cho, có vẻ như cô không muốn tiếp cô ta.” Thiệu Đường tuy rằng trong lòng muốn đi nhưng ngoài miệng nói nghe thực miễn cưỡng.

“Yeah! Cô thật tốt quá!” Lí Hàm hướng Ngón Nặc đẩy Thiệu Đường đi.

“Cô thế nào lại rảnh rỗi ghé nơi đây?” Thiệu Đường khách khí hỏi. Từ sau lần tâm sự đó quan hệ hai người có sự thay đổi không nói nên lời.

“Đang nhàm chán nên đến xem quần áo.” Ngôn Nặc nhìn vào quần áo của cửa hàng.

“Nha, ngày hôm qua mới nhập hàng mới, tôi thấy cô chắc là rất hợp đó.” Nghe Ngôn Nặc nói vậy, Thiệu Đường nhớ tới ngày hôm qua lúc kiểm hàng liền thấy một vài bộ thực phù hợp với Ngôn Nặc. Kiện hàng lần này từ màu sắc tới kiểu dáng thực đẹp a. Cũng trùng hợp hôm nay Ngôn Nặc cũng tới.

“Thật không? Tôi cũng muốn thử xem sao.”

“Cô chờ một lát ” Thiệu Đường vừa nói vừa hướng lên kho để lấy quần áo.

Thiệu Đường nóng vội lật tung đồng quần áo, tìm được thùng hàng màu ngà voi trắng liền vui vẻ hướng tới Ngôn Nặc.

“Cô xem, cái này thế nào?” Thiệu Đường đưa cho Ngôn Nặc áo da màu đen.

“Tốt a, mắt thẩm mỹ cô thực tốt!” Ngôn Nặc gật đầu cầm lấy đồ vào phòng thử.

“Đường, đồng quần áo đó cô không treo lên không phải là để chờ cô ta tới đó chứ?” Lí Hàm ở bên cạnh nhìn nửa ngày nhìn thấy Thiệu Đường lấy mấy bộ quần áo đó ra mà hoảng sợ.

“Tôi chỉ cảm thấy cô ấy thích hợp hơn mà thôi.” Thiệu Đường không để ý nói.

“Thật sự?”

“Thật sự! Bất quá cô không tin tôi cũng không có cách nào khác.” Rõ ràng thấy Lí Hàm không tin.

“Nhưng tôi vẫn cảm thấy là đồng quần áo đó hình như hợp với tôi hơn.” Lí Hàm bắt mắt nói.

“Ách, cô giảm thêm năm kí nữa đi thì còn có thể a.” Thiệu Đường ghét bỏ nhìn Lí Hàm.

“Cô, cô có ý gì?” Lí Hàm khó chịu nhìn Thiệu Đường.

“Cô thấy lời tôi nói đúng không?” Thiệu Đường thấy Ngôn Nặc đi ra liền hướng tới nói.

“Àn, đúng thực mắt thẩm mỹ của cô không tồi, tuy là có dính hột nhưng cũng không quá nổi bật. Cũng may năm nay thịnh hành loại trang phục này.” Ngôn Nặc thực vừa lòng với bộ quần áo này.

“Nhưng là hình như cái quần không hợp với cái áo này! Tìm giúp tôi kiểu quần khác được không?” Ngôn Nặc chỉ vào quần và áo mình sau đó hỏi Thiệu Đường.

“Được!” Thiệu Đường đi vào khu bán quần nhũ mây nhìn nhìn. Tìm loại màu đen mà đưa cho Ngôn Nặc “Cô thử cái này xem thế nào?”

“Ừh! Cô đợi tôi một chút.” Ngôn Nặc đem túi xách đưa cho Thiệu Đường.

Thiệu Đường nhìn Ngôn Nặc khó hiểu “Àn để tôi giữ.”

“Đường, đúng là không bình thường nha.” Lí Hàm không biết khi nào lại đi tới.

“Cái gì không bình thường?” Thiệu Đường ôm túi xách nhìn Lí Hàm.

“Nếu là một tháng trước kia, thì cô sẽ không giữ cái túi xách mà đem tới kia.” Lí Hàm chỉ vào quầy tính tiền.

“Tôi là làm công, không được đối với khách hàng như vậy.” Thiệu Đường có chỗ không biết giải thích thế nào.

“Lần trước cô đâu có nói như vậy.” Lí Hàm liếc Thiệu Đường hôm nay rõ ràng cô ta có vấn đề, mọi ngày đều sẽ ngồi ở quầy tính tiền.

“Thế nào? Có hợp không?” Thiệu Đường thấy Ngôn Nặc đi ra, bộ dáng thực rất đẹp. Thiệu Đường ôm chặt mấy túi đồ của Ngôn Nặc dùng sức đè nén trái tim mình không cho nó nhảy lung tung.

“Nga, thực rất đẹp nha! Đúng là tôi rất hợp với bộ này, kiểu dáng cũng tốt nhất là những phụ kiện đính trên đây.” Ngôn Nặc vừa lòng.

“.....” Thiệu Đường lúc này đã bị mê hoặc hoàn toàn.

“Làm sao vậy? Cô bị choáng a?” Ngôn Nặc bắt gặp ánh mắt Thiệu Đường vẫn nhìn vào mình không rời.

“.....” Đáng thương cho Thiệu Đường vẫn là không có phản ứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Dân Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Hai mắt Thiệu Đường giờ nhìn Ngôn Nặc chăm chăm. Ngôn Nặc hỏi Thiệu Đường cũng chẳng có phản ứng.

Ngôn Nặc đứng soi trước gương một lát quay đầu lại thấy Thiệu Đường ngẩn người.

“Cô hoàn hồn chưa? Tôi biết là tôi rất đẹp nhưng không cần cô phải nhìn chăm chăm tôi như vậy.” Ngôn Nặc đồng dục nói với Thiệu Đường.

“Ân, được, rất hợp là đằng khác.” Thiệu Đường phản ứng lại mà không hề để ý đến câu hỏi là gì.

“Ha ha” Ngôn Nặc thoả mãn rời khỏi phòng thử đồ.

“Cầm mấy túi đồ lên giùm tôi.” Ngôn Nặc cầm lên đưa cho Thiệu Đường.

Cả hai tiến đến quầy tính tiền.

“Năm mươi ngàn bảy trăm.” Thiệu Đường quẹt thẻ xong đưa lại cho Ngôn Nặc.

“Cám ơn... nhưng cô có thể mang quần áo ra xe giúp tôi được không?” Ngôn Nặc nhìn một đồng quần áo.

“Đương nhiên là được.” Thiệu Đường cầm lấy quần áo theo Ngôn Nặc ra cửa, giúp cô bỏ vào kế bên cạnh ghế lái.

“Cám ơn, đi trước.” Ngôn Nặc đóng cửa lại, quay cửa kính xe xuống rồi cúi chào, sau đó liền rời đi.

Thiệu Đường nhìn Ngôn Nặc lái xe rồi đi đến lúc cô đi khuất rồi mới trở vào cửa hàng.

Thấy Thiệu Đường như vậy, Lí Hàm tò mò hỏi Thiệu Đường nhưng là thấy biểu tình của cô nên không dám tiến đến hỏi cô.

“Không ngờ cô ấy rất giống con trai a? Hơn nữa so với con trai còn phong độ hơn.” Ngôn Nặc nhớ tới Thiệu Đường giúp mình mở cửa xe rồi để quần áo vào thực tuần tú. (Mê rồi, mê rồi. Mê Đường tỷ rồi haha)

“Nhưng dù thế nào cô ấy cũng rất tốt a!” Vương Tuyết Nhu thấy Thiệu Đường đối đãi với bạn bè rất tốt, kể cả người xa lạ cũng vậy.

“Ân, nhưng cô ấy cũng có vài điểm kì lạ.” Nhớ tới từ lần đầu tiên gặp cho đến giờ nhìn cô ấy cứ kì lạ như thế nào ấy.

“Ha ha nhưng cá nhân chị thì chị thích tính của Thiệu Đường.”

“Ha ha, Tuyết Nhu tiểu thư, xin hỏi hôn lễ của chị chuẩn bị tới đâu rồi?” Ngôn Nặc cầm lấy quyển tạp chí đưa Vương Tuyết Nhu.

“Ân, bọn chị đã chuẩn bị gần xong! Chỉ còn sắp xếp chỗ khách mời.” Vương Tuyết Nhu nhận lấy cuốn tạp chí rồi nói.

“Cái việc sắp xếp ấy thực phiền! Nhất là những khách ở thượng trường, phải xem lão Đồng này cùng lão Tống kia có ân oán không. Nếu có thì không thể ngồi cùng. Lo lắng đến việc này thực là rắc rối.” Ngôn Nặc nói có chút oán giận, chuyện phân chỗ ngồi còn chuyện tiếp khách, phiền não chết đi được.

“Nhưng công lao của em là lớn nhất.” Vương Tuyết Nhu nói.

“Đương nhiên.” Ngôn Nặc tự kỳ nói.

“A...a.....a” Thiệu Đường nằm trên giường điên cuồng đâm vào gối, vì cái gì trong đầu mọi lúc mọi nơi đều là cô ấy.

“Cũng không cần xuất hiện nhiều như vậy mà?” Thiệu Đường gõ đầu. Hy vọng hình ảnh người kia không xuất hiện nữa.

“Đường, hôm nay cô làm sao vậy? Tối qua mất ngủ hả?” Lí Hàm nhìn Thiệu Đường giờ giống như gấu mèo vậy.

“Đúng vậy a!” Thiệu Đường mắt nhắm mắt mở trả lời.

“Ân, vậy cô cứ nghỉ ngơi đi.” Li Hàm quan tâm nói.

“Không cần chỉ cần đi rửa mặt là được.” Tinh thần Thiệu Đường uể oải nói.

Thiệu Đường đi vào toilet mở vòi nước rồi để mặt vào hy vọng giúp mình có thể tỉnh táo “Cô ấy với mình không phải là người trong cùng một thế giới, nhất định là không có kết quả, Thiệu Đường! Người không được ảo tưởng nữa.” Nói xong đem mặt vùi trong nước. Đến lúc cảm giác hô hấp khó khăn mới ngẩng đầu dậy dùng ống tay áo lau sơ rồi đi ra.

“Đường, Phong, Hiền, ngày mai chính là ngày trọng yếu nhất đời tôi, hôm nay chúng ta chơi cho thoải thích đi, uống cho thoải thích đi.” Thiệu Văn giờ ly rượu lên ý bảo bọn họ cùng cạn ly.

“Cạn ly!” Bốn người cùng đồng thanh.

“Đường, lâu rồi không gặp cậu? Sao mỗi lần tôi về cô nhi viện đều không gặp cậu? Cậu có bạn mới sao?” Thiệu Văn hỏi.

“Không có, dạo này tôi có việc phải suy nghĩ nhiều một chút.” Thiệu Đường uống cạn một ly nữa.

“Thì ra là như vậy! Chẳng lẽ còn nghĩ tới cô ta sao?” Thiệu Văn hỏi.

“Không có! Suy nghĩ lung tung thôi mà. Bởi vì tôi cảm thấy cuộc sống có một số điều hoang đường mà thôi.”

“Ân, ngày mai tôi kết hôn rồi, nói ra thực nôn a.”

“Có cái gì mà nôn nóng, tôi thấy cậu phải cảm thấy thương tâm mới đúng! Ngày mai cậu bước vào mộ phần của hôn nhân đó.” Thiệu Phong đã kích Thiệu Văn.

“Cậu nói dễ nghe chút được không?” Thiệu Văn khó chịu đánh Thiệu Phong một quyền.

“Nhẹ thôi, tôi chịu đau không tốt.” Thiệu Phong nói.

“Hiền, nghe nói cậu cùng bạn gái lại chia tay?” Thiệu Đường không nhìn bọn họ giỡn mà hỏi Thiệu Hiền.

“Đúng vậy nhưng lần này là tôi bị bỏ chứ không phải tôi bỏ cô ta.” Thiệu Hiền nhớ tới tối hôm qua bị bà tám kia tát một cái rồi nói ra hai chữ chia tay. Thiệu Hiền nhớ tới mà oán hận bà tám kia, uỷ khuất nhìn Thiệu Đường chuẩn bị giáo huấn mình.

“Nha? Tôi rất ngạc nhiên a! Không biết thế nào cậu lại bị bỏ?” Thiệu Đường nhìn Thiệu Hiền một cách tò mò.

“Thôi! Đường, chuyện đó đừng nhắc lại, bọn họ mà nghe được nhất định sẽ cười chê tôi dài dãi!” Thiệu Hiền cuống lên buông ly rượu bịt miệng Thiệu Đường.

Bốn người ở bar uống rất nhiều rượu cho tới nửa đêm mới về. “Văn, hôm nay sao cậu lại cùng bọn tôi trở về? Chẳng lẽ không về với chị dâu?” Thiệu Phong hỏi.

“Cái gì a? Người lớn nói trước kết hôn không được ngủ chung đây là luật.” Thiệu Văn buồn bực nói.

“Đúng rồi, cậu xem người uống giỏi nhất của chúng ta đi, từ lượng hôm nay của cậu ta hình như kém đi a.” Thiệu Phong lời kéo Thiệu Văn nhìn Thiệu Hiền giúp đỡ Thiệu Đường bước đi.

“Cậu đừng nói nhiều. Gần đây tâm tình cậu ấy thật không tốt, say một lần cũng tốt.” Nhớ tới Thiệu Đường nói cho chính mình thích thiên kim đại tiểu thư kia, Thiệu Văn nhin không được nhử mảy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

“Thiệu Văn, chỉ chút nữa là cậu lấy vợ rồi, cậu khản trương không?” Thiệu Đường cùng mấy người bạn chú rể đứng ở nhà nhìn thợ cắt tóc tỉa lại tóc cho Thiệu Văn.

“Nói không khản trương là giả nhưng quả thật tim tôi như muốn rút ra ngoài a!” Thiệu Văn chỉ vào trái tim.

“Khản trương cũng là chuyện bình thường mà, đứng rồi người đẹp, anh chàng lúc này tỉa tóc cho bọn tôi hình như không tốt bằng cô.” Thiệu Hiền cần

thận nhìn người đẹp đang chỉnh tóc cho Thiệu Văn.

“Xin hỏi hôm nay ngài là???” thợ cắt tóc dừng tay hỏi Thiệu Hiền.

“Ách, người đẹp cô không có mắt để nhìn sao? Tôi lớn như vậy đứng ở chỗ này chẳng lẽ cô không thấy thì cô cũng phải biết tôi là ai chứ?” Thiệu Hiền dùng sức chỉ vào mình ý chỉ mình là phù rể.

“Chỉ là phù rể sao?” Nói xong lại tiếp tục làm tóc cho Thiệu Văn.

“Cái gì?” Thiệu Đường khó hiểu hỏi.

“Anh không phải chú rể? Chỉ là phù rể? Tuy rằng chỉ khác một chữ nhưng sự thật vẫn kém rất xa.”

“Vì sao kém xa?” Thiệu Hiền bộ dáng khó hiểu vẫn đáp.

“Hôm nay cậu chỉ làm nền thôi cần gì phải ra dáng chứ.”

“Cậu cũng thẳng tính nhì?” Thiệu Hiền nhíu mày nhìn Thiệu Đường.

“Cậu cầm miệng đi, đợi chút nữa đi ra ngoài đừng có nói lung tung a.” Thiệu Đường cảnh cáo.

“Biết rồi.” Thiệu Hiền nhìn ra ngoài thấy lão ba cùng mẹ nuôi đang đi tới.

“Lão ba cùng mẹ nuôi tới rồi, cùng ra ngoài thôi!”

“Cậu, ở trong này đi! Cậu chuẩn bị tốt cho mình là được rồi.” Thiệu Phong nhìn Thiệu Văn.

“Vì sao a?”

“Cậu trước đem tâm trạng chuẩn bị cho tốt đi, hơn nữa lão ba cũng có thể tự đi được.” Thiệu Đường đưa tay lên vai Thiệu Văn trấn an.

“Lão ba, mẹ nuôi. Sao trễ vậy?” Thiệu Đường hơi trách cứ nói.

“Còn không phải tại ông ta, chuẩn bị thực chậm.” Lí Phiêu trừng mắt nhìn Thiệu Hoa.

“Cũng không thể trách ta! Con ta kết hôn như thế nào có thể ăn mặc qua loa.” Thiệu Hoa uỷ khuất nói.

“Ý ông là tôi ăn mặc qua loa.” Lí Phiêu trừng mắt.

“Lão ba, mẹ nuôi, không cần cãi nhau nữa a, hôm nay là hôn lễ của Thiệu Văn! Còn có hai người ăn mặc rất đẹp nha.” Thiệu Phong nói.

“Mẹ nuôi.” Thiệu Văn ôm Lí Phiêu.

“Con làm giống như ta đang gả con gái đi a!” Thiệu Hoa đứng ngoài cửa với Thiệu Đường nói.

“Hiện tại Thiệu Văn nhìn cũng giống khuê nữ sắp bị gả đi.” Thiệu Đường cũng hùa theo.

“A, Đường, con thực sự là con gái ta! Khi nào cho ta uống ly trà con rể đây.” Thiệu Hoa trêu chọc Thiệu Đường.

“Ách, lão ba tưởng uống trà con rể dễ vậy sao? Lão ba chờ của Phong có về nhanh hơn nha.” Thiệu Văn cười vui nói.

“Lão ba a, người có màng tới việc đồng tính không a!” Thiệu Phong cường điệu.

“Kỳ thật nếu con có đồng tính cũng không sao, hơn nữa ta cảm thấy Đường chính là như vậy nên cũng không có vấn đề.” Thiệu Hoa nói.

“Lão ba thực hiểu con.” Thiệu Đường nhìn lão ba trìu mến.

== ==

“Con gái cưng, chuẩn bị tốt chưa?” Mẹ Vương nhìn con gái của mình.

“Ân, tất cả đều tốt.” Vương Tuyết Nhu đứng dậy đỡ mẹ Vương.

“Chúng ta đây đi ra ngoài đi! Thiển Nhi.”

“Ân, Tuyết Nhu hôm nay thực xinh đẹp.” Mọi người khoa trương nói.

“Đúng vậy a, con gái đẹp nhất là lúc mặc áo cưới mà.” Ngô Thiển Nhi cũng phụ họa nói.

“Ai nha các cô hôm nay đã nói điều này nhiều lần rồi a.”

“Bất quá mọi người cũng là nói sự thật mà.” Ngôn Nặc cũng nói.

Thiệu Đường lẳng lẳng nhìn Ngôn Nặc đứng cạnh Vương Tuyết Nhu, tưởng tượng lúc cô ấy mặc áo cưới, vì sao lại cảm thấy người đứng bên cạnh cô dâu lại đẹp hơn nhỉ?

“Đường sao cậu lại ngăn người, nếu thích thì theo đuổi đi a.” Thiệu Hiền chú ý từ lúc Ngôn Nặc xuất hiện, Thiệu Đường này giờ vẫn nhìn theo cô ta.

“Theo đuổi? Theo đuổi cậu hả?” Thiệu Đường quay đầu nhìn Thiệu Hiền.

“Tôi? Theo đuổi tôi? Đừng giỡn.” Thiệu Hiền buông chén.

“Cậu có cho tôi cũng không thêm.” Thiệu Đường nhìn Thiệu Hiền một cách ghét bỏ.

Ngôn Nặc nhìn Thiệu Đường ngồi ở đối diện! Nhìn kĩ thì cô ấy thật giống con trai chỉ là không có râu kết, nhưng xét ra cô ấy cũng thật thanh tú, bất quá thì vừa thanh tú vừa tuấn tú. (Hehe)

Thiệu Đường không hề nhìn Thiệu Hiền mà lại đi nhìn Ngôn Nặc. Nhìn qua phát hiện Ngôn Nặc cũng đang nhìn phía chỗ mình hai người cùng hướng mắt về nhau nhưng lúc đấy Ngôn Nặc liền vội vàng quay chỗ khác.

“Sao vậy?” Thiệu Hiền thấy Thiệu Đường không thêm nhận đùa.

“Không không, không có gì.” Thiệu Đường khản trương nhận chiếc đùa Thiệu Phong đưa qua.

“Bọn họ thật xứng đôi.” Thiệu Phong nhìn hai người đang làm lễ.

“Đúng vậy! Thật xứng.” Thiệu Hiền nhìn giây phút này nhin không được lấy điện thoại ra chụp lại.

Trương Ba đi tới ôm lấy Ngôn Nặc nhỏ giọng nói “Nặc hôm nay em thật xinh đẹp.” rồi hôn nhẹ lên trán cô.

Thiệu Đường thấy bọn họ thân thiết như vậy thật khó chịu, tay dùng sức ôm tim mình lại. Hôm nay là hôn lễ của Thiệu Văn tôi nên vui, tôi nên thực vui vẻ. Nhưng vì sao hôm nay lại như vậy, tại sao lại đau như vậy? Vì sao? Vì sao tim tôi như có kim đâm nhĩ, tim tôi đang rỉ máu a.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Dân Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Nhìn thấy cảnh Trương Ba cùng Ngôn Nặc, tâm trạng bị kích động nên Thiệu Đường cầm rượu mời người này kính người kia, giờ đã muốn say khướt.

“Ha ha, Văn, hôm nay cậu kết hôn, đáng lẽ phải thực vui vẻ nhưng mà tôi lại phát hiện tôi có chỗ không vui như đã tưởng. Vì cái gì a?” Thiệu Đường say khướt cầm ly rượu.

“Cậu làm cái gì vậy!!!” Thiệu Hiền giữ chặt Thiệu Đường.

“Tôi..... không, không có gì, tôi đâu có làm gì.” Thiệu Đường hơi lè nhè nói.

“Được rồi đừng uống nữa, Phong giữ cậu ấy lại, ép cậu ấy ăn đi a! Nhớ an ủi cậu ta.” Thiệu Văn bắt đắ dĩ nói, cậu ấy gặp phải chuyện tình cảm phức tạp, thật không biết nên nói thế nào.

“Chúc mừng cậu, sớm sinh quý tử.” Thiệu Phong cầm ly rượu cùng Thiệu Văn cạn.

“Cám ơn.” Thiệu Văn lo lắng nhìn qua Thiệu Đường rồi sau mới cùng bọn họ chạm ly.

“Đừng uống! Đường.” Thiệu Hiền nhìn Thiệu Đường cứ mãi uống rượu.

“Ha ha, trả rượu lại cho tôi, anh em tôi hôm nay kết hôn, tôi thực vui, rất vui a! Cho nên hôm nay không say không về.” Thiệu Đường cứ tiếp tục uống.

“Cô làm sao vậy?” Ngôn Nặc đi tới thấy cô uống rượu tới tấp biết cô ta chắc có tâm sự.

“Ha ha, đại tiểu thư! Tôi là tên côn đồ! Vậy mà lại ở cùng một bầu trời! ha ha cô sẽ ở đâu?” Thiệu Đường chỉ vào Ngôn Nặc nói, tạm dừng chốc lát “Mà

tôi lại đang ở này." Thiệu Đường chỉ vào mặt đất chỗ mình đang đứng.

"hắc hắc....." Thiệu Đường ngây ngô cười nhìn Ngôn Nặc.

"Cô ta nói cái gì vậy?" Ngôn Nặc khó hiểu hỏi Thiệu Hiền.

"Tôi nói tôi.....ô" Thiệu Hiền ôm miệng Thiệu Đường không cho tiếp tục nói.

"Không có gì, cậu ấy say rồi nên không biết đang nói cái gì." Thiệu Phong cùng Thiệu Hiền kéo Thiệu Đường rời chỗ khác.

"Đường, cậu uống say rồi về nhà thôi." Thiệu Hiền nhỏ giọng nói.

"Về nhà? Không vui đâu, haha! Duyệt đi rồi tôi rất buồn a. Tôi là lưu manh, hắc hắc. Hiền, Phong! Các cậu biết không? Tôi chắc là có khuynh hướng tự làm khổ mình a. Lần đầu gặp mặt, cô ấy mắng tôi, lần thứ hai gặp vẫn là cô ấy mắng tôi, lần thứ ba cũng như hai lần trước. Nhưng tôi như thế nào lại yêu cô ấy. Thực vui a." Thiệu Đường cười ha ha nhưng nước mắt lại chảy xuống.

"Đường, đừng khóc." Thiệu Hiền lấy khăn lau nước mắt cho Thiệu Đường.

"Tôi không nghĩ, tôi biết trong mắt cô ấy tôi chỉ là tên du côn, còn ở trong mắt Duyệt tôi cũng không là gì." Thiệu Đường lấy rượu trong tay Thiệu Phong bắt đầu uống.

"Đường! Cậu bình tĩnh đi." Thiệu Phong chuẩn bị giựt lấy rượu trong tay Thiệu Đường.

"Uống, cậu muốn uống, được tôi cho cậu uống chết luôn?" Thiệu Hiền ngăn Thiệu Phong lại, chính mình đem bình rượu của Thiệu Đường đổ hết vào miệng cô.

"Ơc....khụ....khụ....haha, rượu ngon a! Tôi còn muốn uống, Phong lấy rượu cho tôi." Thiệu Đường mắt nhắm mắt mở kêu Thiệu Phong.

"Thiệu Phong lấy rượu đi, hôm nay tôi phải dạy cậu ấy một trận." Thiệu Hiền chỉ vào Thiệu Đường.

"Được." Thiệu Phong ngây ngốc chạy đi lấy rượu.

Chỉ chốc sau Thiệu Phong ôm bốn bình rượu thuốc trở lại "Rượu đây." đem đưa cho Thiệu Hiền.

"Sao lấy nhiều vậy? Cậu tưởng tôi nói thật à?" Thiệu Hiền thấy Thiệu Phong mang ra nhiều như vậy liền ai oán nói.

"Không phải cậu kêu tôi đi lấy." Thiệu Phong vuốt đầu khó hiểu.

"Ai kêu cậu lấy rượu thuốc! Cậu cũng có thể lấy bia mà." Thiệu Hiền vỗ đầu Thiệu Phong.

"Tôi làm sao biết!"

"Cậu phải phân biệt chứ."

"ơc....ơc....ơc"

Thiệu Phong và Thiệu Hiền chợt nghe tiếng động liền quay sang Thiệu Đường.

"Đường, Đường, cậu làm gì ới nhiều vậy?" Thiệu Phong hỏi.

"Nguy rồi, hình như là bị ngộ độc rồi." Thiệu Hiền hét chói tai.

"Thế làm sao....bây giờ?" Thiệu Phong run run.

"Kêu cứu thương chứ làm gì nữa."

"Được." Thiệu Phong lấy di động ra định gọi. Thiệu Hiền ngăn lại ôm lấy Thiệu Đường nói "Không được, quá muộn rồi! Cậu lái xe đi tôi ôm cô ấy lên xe."

"Đúng rồi, việc này không được kinh động mọi người, hôm nay Văn kết hôn không cần tạo thêm phiền phức cho hân." Thiệu Hiền vội vã ôm lấy Thiệu Đường lách ra cửa.

"Bác sĩ, nhanh lên, có người cần cấp cứu." Thiệu Hiền ôm Thiệu Đường vào phòng cấp cứu.

Thiệu Hiền cùng Thiệu Phong cứ đứng đứng ngồi ngồi nhìn đèn ở phòng giải phẫu "Không biết thế nào đây, lão ba chắc sẽ mất chết!" Thiệu Phong không yên lòng.

"Các cậu là người nhà của bệnh nhân à?" Bác sĩ hướng bọn họ nói.

“Đúng vậy, cô ấy không sao phải không?” Thiệu Hiền khẩn trương.

“Chỉ là ngộ độc rượu may là đưa tới kịp lúc." bác sĩ nói làm bọn họ thở phào.

"Hiện tại người trong kia như thế nào?" Thiệu Phong lo lắng hỏi.

“Không có việc gì lớn, các cậu đi đóng viện phí với làm thủ tục nằm viện cho người trong kia." bác sĩ nói.

“Được rồi, để tôi đi cho.” Thiệu Phong nói xong liền rời đi.

“Vậy tôi vào xem cậu ta được không?” Thiệu Hiền hỏi vị bác sĩ kia.

“Nhưng phải đợi lát nữa bọn tôi chuyển cô ta về phòng bệnh.”

Chốc sau, Thiệu Phong vội vàng quay về.

“Không phải cậu đi làm thủ tục sao? Nhanh như vậy đã xong." Thiệu Hiền nhìn Thiệu Phong.

“Không phải! Tôi...tôi không đủ tiền." Đều do chính mình bình thường không có nhiều tiền trong người.

“Được rồi, tôi còn! Mật mã là ngày sinh nhật của bốn chúng ta." Thiệu Hiền đem thẻ ATM của mình đưa cho Thiệu Phong.

“Chúng ta đúng là anh em tốt, mật mã của tôi cũng tương tự a.” Thiệu Phong chạy đi.

“Anh em thì tất nhiên phải ăn ý! Nhưng Đường tại vì sao, chúng tôi không hề biết chuyện trong lòng của cậu. Cậu làm sao chỉ chịu đựng một mình?” Nhìn Thiệu Đường được y tá đẩy ra, Thiệu Hiền ai oán thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

“Nặc, thật hâm mộ cô nha.” Lí Như nhìn Ngôn Nặc hâm mộ nói. (Truyện lắm ng họ Lí thế nhỉ? Sau còn vài nv họ Lí nữa chứ...)

“Làm sao?” Ngôn Nặc nhìn Lí Như thoáng khó hiểu.

“Vừa rồi đối diện chúng ta có một vị rất dễ nhìn, lại luôn luôn hướng cô mà nhìn, không phải đối với cô có ý thì là gì, thật hâm mộ nha! Chúng tôi không có được như vậy đâu!” Lí Như nhìn sang chỗ trống bên kia.

“Cái gì? Cô nói phụ rề a?” Ngôn Nặc kinh ngạc.

“Đúng vậy, tôi cũng thực ngưỡng mộ cô! Có bạn trai tốt như vậy đã thế còn có người nhớ thương. Tốt a!” Ngô Thiển Nhi ái muội nhìn Trương Ba cùng liếc Ngôn Nặc một cái.

“Phải không?” Không biết vì sao các cô lại nói như thế, có người nhìn mình sao, đã vậy tới hai người thấy được, không cần suy nghĩ lâu liền nghĩ đến Thiệu Đường. Lúc mình bước vào liền cảm giác được có một ánh mắt đang nhìn mình. Nguyên lai thật là cô ta.

“Cái này chứng minh Nặc có lực hấp dẫn rất lớn.” Trương Ba choàng qua ôm Ngôn Nặc tỏ vẻ đây là của mình.

“Ha ha....” Lí Như nhìn động tác của Trương Ba nghĩ đây chắc là đàn ông có lòng dạ hẹp hòi a.

“Tuyệt Nhu, có thấy bọn họ không?” Thiệu Văn rốt cục cũng làm lễ xong rồi nhưng không thấy bạn bè của mình.

“Không có a! Hơn nữa bạn em cũng nói là không thấy.” Tuyền Nhu có hỏi qua bạn của mình, tất cả đều nói không có thấy ba người kia.

“Không biết bọn họ đi đâu?” Thiệu Văn không nhận thức hiện đang là hôn lễ của mình, ánh mắt có chút bất an. Nhưng vẫn cố gắng tỏ vẻ bình thường để tránh cha mẹ hai bên nhìn ra được.

“Gọi điện thoại hỏi đi.” Lí Như đề nghị.

"Tôi vừa rồi đã gọi, Phong cùng Hiền đi động đều tắt máy, mà điện thoại của Đường cũng vậy. Chưa bao giờ tôi trải qua tình huống này." Thiệu Văn đem đi động tiếp tục gọi cho Đường

"Thực xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin..." Thiệu Văn vừa nghe thanh âm lạnh băng kia liền tắt máy.

"Đi động này của ai đây a?" Đột nhiên có một người đi từ góc ra thấy một cái điện thoại.

"Là Đường, cái này rất giống của Đường, như thế nào lại ở đây?" Lí Phiêu vội vã đi tới chỗ người nhặt được đi động phát hiện là của Thiệu Đường.

"Sẽ không có chuyện gì đi?". "Chính là thời điểm kết hôn, rê phụ lại xảy ra chuyện, thật là dọa người khác a! Mọi người bắt đầu bàn tán."

"Câm miệng! Nhất định là không có việc gì! Trương Chí, cậu đi tìm bọn họ trước đi." Thiệu Văn lo lắng kêu người bên cạnh. Chính mình đứng ra không nên cho Thiệu Đường cùng Ngón Nặc ngồi gần nhau, khẳng định cậu ấy nhất định nhìn thấy điều không nên thấy.

"Đã biết, anh Văn! Anh an tâm, nếu tôi tìm được nhất định sẽ gọi cho anh." Tiểu Chí nói xong mang theo mọi người đi ra ngoài tìm.

"Yên tâm đi, không có việc gì đâu." Thiệu Văn an ủi mẹ nuôi cùng lão ba cũng chính là đang trấn an bản thân mình.

"Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?" Vương Chí Hạo thấy từ xa trong này mọi người vây quanh một chỗ.

"Papa, sao lại đến đây." Vương Tuyết Nhu vội đi chào ba mình.

"Các người nhiều người cùng vây một chỗ này ta thế nào không đến được." Vương Chí Hạo nhíu mày.

"Không có việc gì, chỉ là đang thảo luận một chuyện nhỏ thôi mà." nhất định không được làm cho papa lo lắng nên Tuyết Nhu nói dối.

"Được vậy là tốt rồi! Ông bà xui gia chúng ta ra ăn đi." Vương Chí Hạo hướng Lí Phiêu cùng Thiệu Hoa khách khí nói.

"Ai, đều là lỗi của tôi, nếu tôi khuyên được cậu ấy thì tốt rồi." Nhìn Thiệu Đường trên giường im lặng Thiệu Phong tự trách mình.

"Cũng không trách được cậu, nếu tôi không uy cậu ấy uống thêm rượu thì chắc không có giây phút này!" Thiệu Hiền an ủi.

Đột nhiên hai người cùng suy nghĩ tới điều giống nhau. "Phong, cậu trong này trông Đường, tôi ra ngoài gọi cho Thiệu Văn."

Thiệu Hiền đi ra phòng bệnh lấy điện thoại ra thì phát hiện đã hết pin.

"Alo! Văn, là tôi." Thiệu Hiền gọi ở buồng điện thoại công cộng.

"Các cậu đang ở nơi nào?" Thiệu Văn thực lo lắng hỏi.

"Bọn tôi... Bọn tôi... Thiệu Đường bị bệnh nên chúng tôi đưa cậu ấy tới bệnh viện." Thiệu Hiền nói dối.

"Nga, thực là không có việc gì đi." Nghe Thiệu Hiền nói như vậy, Thiệu Văn cũng thở phào phần nào.

"Không có gì lớn, chỉ là phát sốt, cậu ấy đang ở phòng bệnh nên chúng tôi nghĩ không thể gây náo loạn đêm động phòng của cậu!" Thiệu Hiền ra vẻ thoải mái nói.

"Àn, tôi biết rồi! Ngày mai chúng ta cùng ăn cơm!" Thiệu Văn biết họ không có gì giờ mới thực thoải mái.

"Đương nhiên, chú rể a, trễ rồi nha, như thế nào cậu không đi động phòng đi? Không phải là chị dâu tức giận đem đuổi cậu ra ngoài đó chứ." Thiệu Hiền vui đùa nói.

"Cậu, thôi các cậu không có gì là tốt rồi, tôi còn có việc." Thiệu Văn vội vã cắt điện thoại.

=====

"Chưa tỉnh lại nữa sao?" Thiệu Hiền đi vào phòng bệnh nhỏ giọng hỏi Thiệu Phong.

"Hừ, vừa mới tỉnh lại, mà đám cưới không bị hoãn lại chứ." Thiệu Phong híp mắt.

"Không sao." Thiệu Hiền ngồi vào ghế dựa sát tường nhìn Thiệu Đường. Nhớ tới cảnh tượng lúc này. Thiệu Đường bình thường trầm tính như vậy mà cũng có lúc bất lực a.

Thiệu Đường nghe thấy tiếng kéo ghế biết có người kế bên mình nhưng cơ bản là cô không thể tỉnh lại. Một hồi sau cô mới có thể mở to mắt.

"Đường." Thiệu Hiền thấy Thiệu Đường mở mắt liền la lớn.

"Ừh tôi..." Thiệu Đường ngồi dậy từ từ.

“Tôi không sao! Hiền mấy giờ rồi?” Thiệu Đường hỏi.

“Đã gần sáu giờ rồi.” Thiệu Hiền nâng tay lên trả lời.

“Cậu đi đâu?” Thiệu Phong thấy Thiệu Đường đứng lên.

“Đi tới hôn lễ của Văn.” Hôm nay là ngày quan trọng của Văn, ba người không thể vắng mặt.

“Nhưng cậu còn đang bệnh a” . “Tôi không sao! Quần áo tôi đâu?” Thiệu Đường nhìn mình đang mặc đồ của bệnh nhân liền hỏi.

“Trong này.” Thiệu Phong cầm lấy túi đồ nói.

“Được, các cậu ra ngoài trước, tôi thay đồ một lát rồi ra liền. Các cậu có thể yên tâm giờ tôi không sao rồi.” Thiệu Đường nhận quần áo rồi đuổi bọn họ ra ngoài.

“Nhưng là.....” Thiệu Phong muốn nói điều gì nhưng bị Thiệu Hiền kéo ra ngoài.

Thiệu Đường lẳng lặng nhìn bọn họ rời đi, hai người vừa bước ra khỏi cửa.

“Ba” Thiệu Đường tự tát chính mình. “Thiệu Đường! Đều là nguoi, làm hại bọn họ không những không tham dự được đám cưới của Văn mà còn làm cho bọn họ lo lắng như vậy. Về sau tuyệt đối không được làm ra những chuyện như thế”. Thiệu Đường chậm rãi thay đồ bệnh nhân ra, đột nhiên lại thấy hình xăm trên lưng, trước kia cùng bọn họ chạy trốn cùng nhau xăm lên. Đây là một con phi điều, trên lưng nó còn có một chữ cái tiếng Anh “T”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

“Sao lại đến đây? Không có việc gì chứ?” Thiệu Văn đang ăn nhìn từ xa thấy Thiệu Đường cùng hai người kia đang tiến đến, lo lắng hỏi.

“Không có việc gì, chỉ là một chút rắc rối nhỏ, là bọn họ đem mọi việc làm quá lên mà thôi, cậu thấy đấy chúng tôi không phải rất tốt sao.” Thiệu Đường quơ tay chân ra về.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Nhìn sang Thiệu Đường sắc mặt vẫn có điểm tái nhợt.

“Ai nha, đã bắt đầu ăn rồi! Tôi đói rồi.” Thiệu Phong tùy ý tìm đại chỗ ngồi còn kéo bọn họ ngồi xuống.

“Thiệu Đường ăn nhiều một chút, đừng uống rượu nữa.” Thiệu Văn vỗ vai Thiệu Đường rồi liền rời đi với Tuyết Nhu.

“Tôi biết rồi.” Thiệu Đường cúi đầu chậm rãi ăn cơm không có ngẩng lên để nhìn Ngôn Nặc đang ở bàn đối diện.

Nhìn bọn họ đùa giỡn lung tung, đi nháo động phòng, Thiệu Đường mỉm cười nhìn bọn họ thực hưng phấn. Lại trốn ở góc phòng nhìn Ngôn Nặc cùng bạn trai rồi lặng lẽ thốt lên “Thật sự khó quá.”

Bất ngờ bị ai đó đẩy nên Thiệu Đường tỉnh lại, lắc đầu tự buồn cho bản thân, chính mình lại ngăn người nữa.

“Tốt lắm, kế tiếp cô dâu chú rể có nên biểu diễn cái gì đó.” Thiệu Phong đứng ở ghế cao hơn nhìn bọn họ.

“Biểu diễn đi! Biểu diễn nha.” Thiệu Đường cũng hòa theo.

“Hôn một cái đi!” một thanh âm vang lên, Thiệu Đường cũng không mấy để ý chỉ nghĩ chắc là của khách nhà họ Vương.

“Hôn đi, hôn đi.” mọi người đồng thanh

Thiệu Văn nhìn nhiều người như vậy, nhìn lại mặt Tuyết Nhu đang rất đỏ. Cô đang rất xấu hổ a. Thiệu Văn nhẹ nhàng ôm Tuyết Nhu rồi hôn cô.

“Thực là ngọt ngào.” Nhìn bọn họ hôn, ở hôn lễ không người nào không chúc phúc cho bọn họ.

“Đã trễ rồi! Chúng ta đi thôi! Đừng nhiều phút giây ngàn vàng của bọn họ.” Thiệu Đường ái muội nhìn bọn họ, lúc ra khỏi phòng còn phán một câu “Văn, vì cháu của tôi ráng một chút a! Ha ha ha”

== ==

“Hôm qua các cô không phải là uống tới khuya chứ?” Lí Hàm nhìn Thiệu Đường cứ luôn miệng ngập nhin không được liền hỏi.

“Không có, chỉ là có điểm hưng phấn nên ngủ không nhiều.”

“À thì ra là như vậy! Cô cũng thật cao hứng.”

“Đương nhiên.” Ngày hôm qua tuy rằng xảy ra một việc ngoài ý muốn nhưng chung quy lại vẫn là rất vui.

“Ha ha đáng tiếc tôi không đi được.” Lí Hàm nói một cách mất mát.

“Hôm nay là ngày cuối tháng?” Thiệu Đường như nhớ tới cái gì hỏi Lí Hàm

“Đúng vậy.”

“Hôm nay sắp chúng ta sẽ đến”. Thiệu Đường nói.

“Ài, cô không nói chính tôi cũng quên mất.” Lí Hàm nhớ tới người chủ kia thực làm người ta si mê a.

“Đúng vậy! Mỗi lần nhắc tới là hai mắt cô sáng rực lên đấy.” Thiệu Đường nhìn Lí Hàm.

“Cút đi, nếu không biết cô là nữ chắc tôi sẽ yêu cô đó! Đáng tiếc cô là giống cái!” Lí Hàm đáng tiếc nói.

“Cô khinh thường giống cái a.” Thiệu Đường khó chịu.

“Thôi, đừng làm loạn. Cô xem nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới kia.” Lí Hàm nhìn hai người đang đi đến.

“Àn” Thiệu Đường phát hiện sau ông chủ có một cậu thanh niên nữa liền thắc mắc.

“Chào! Đường, Hàm. Hai cô một sao?” Ông chủ đi vào bên trong quan tâm hỏi.

“Không ạ, đang rất tốt mà! Tiêu thiếu gia.” Thiệu Đường nghĩ tới nếu có một người sắp tốt thì người này là độc nhất rồi, chỉ hỏi nhân viên có một không chứ không hỏi có buồn bán được không.

“Ai đúng rồi! tôi giới thiệu với các cô, đây là bạn tôi. Ngôn Hằng.” Tiêu Nam chỉ vào người đứng cạnh mình.

“Nha, xin chào! Tôi là Thiệu Đường.” Thiệu Đường đứng lên vươn tay nhìn Ngôn Hằng.

“Xin chào.” Ngôn Hằng cũng bắt tay lại.

“Lí Hàm...” Nhìn Lí Hàm đang mãi ngắm anh chàng này, Thiệu Đường huych Lí Hàm kêu cô hoàn hồn lại.

“Chào, gọi tôi là Lí Hàm được rồi.” Lí Hàm nhìn Ngôn Hằng không chớp mắt. Thiệu Đường đứng một bên hoàn toàn chịu không nổi cảnh này.

“Chào, Hàm Hàm! Cô cũng có thể gọi tôi là Hằng!” Ngôn Hằng dường như thường gặp hoàn cảnh như thế này.

“A, đúng rồi! Giống như tôi đã từng gặp qua anh ở nơi nào a!” Thiệu Đường đứng cạnh Ngôn Hằng lâu nhớ hình như có cái gì đó quen quen ở người này nhưng cũng còn mập mờ không thể nhớ ra.

“Đã nhớ ra tôi?” Ngôn hằng nhiu mắt.

“Thật sự đã gặp qua anh sao?” Thiệu Đường vẻ mặt không tin.

“Trí nhớ của cô khá kém nha.” Ngôn Hằng nhìn Thiệu Đường.

Thiệu Đường bắt đầu đi lắc đầu chính là cảm thấy có chút quen quen.

“Tôi gặp cô hôm qua! Hôn lễ của chị tôi chúng ta có gặp.” Ngôn Hằng nhắc Thiệu Đường.

“Chị Tuyết Nhu là chị họ của anh?”

“Đúng vậy, bây giờ mới nhớ, thật lợi hại.” Ngôn hằng giễu cợt Thiệu Đường.

“Ha ha” Thiệu Đường gãi gãi đầu.

“Đường, dạo này cửa hàng kinh doanh làm sao?”

“A tất cả nằm trong đây hết.” Thiệu Đường đem sổ sách đưa cho Tiêu Nam

“Được lắm Đường. Hàm. Một tháng gần đây bán hàng có vẻ thực tốt nha. Tôi thật sáng suốt cho Đường phụ trách trang phục nữ còn Hàm phụ trách trang phục nam!” Tiêu Nam cẩn thận nhìn sổ sách.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

“Đường, cô phải biết tôi là thương nhân nên phải vì lợi ích mà suy nghĩ thôi.” Tiêu Nam cười cười nhìn Thiệu Đường cùng Lí Hàm.

“Đúng vậy! Thương nhân gian dối a.” Thiệu Đường tựa vào quầy.

“Tôi thừa nhận tôi có gian lận một chút! Nhưng là cô cũng phải hiểu tiền lương của các cô lúc nào cũng cao, hơn nữa cao hơn những nhân viên nơi khác hai ba lần! Đường, cô có biết mỗi lần phát lương cho các cô là tôi rất xót không.” Tiêu Nam ôm ngực nhìn hai người.

“Ách, nếu tiền lương không cao, chúng tôi đã sớm mặc kệ anh rồi.” Lí Hàm nhìn Tiêu Nam.

“Được rồi, tôi phải thật cảm ơn các cô.”

“Cô là em với anh rề tôi sao? “ Ngôn Hằng nhìn Thiệu Đường.

“Tôi không phải em hấn, chúng tôi đều là cô nhi, tôi cùng hấn lớn lên ở cô nhi viện, nhưng chúng tôi thân nhau còn hơn anh em nữa.”

“Thực xin lỗi.” Ngôn Hằng ngượng ngùng nói.

“Không có gì.” Thiệu Đường như thói quen nói, lần đầu tiên ai gặp mình cũng hỏi như vậy.

“Turu lượng của cô cũng khá, cùng nhau uống một ly a.” Ngôn Hằng nhớ tới hôm qua hấn vẫn ra về về khoảng uống rượu.

“Ha ha được! À cậu kêu Tuyết Nhu là chị họ nhưng cậu lại mang họ Ngôn. Vậy cậu cùng Ngôn Nặc là...?” Thiệu Đường nhìn Ngôn Hằng, nhin không được hỏi.

“Àn, chị ấy là chị ruột của tôi! Cô quen chị ấy?”

“Ừh, cũng chỉ gặp qua vài lần.” Thì ra là em trai của cô ấy.

“Vậy cô thấy chị của tôi thế nào? Xinh đẹp không?” Ngôn Hằng nháu mày nhìn Thiệu Đường.

“Hoàn hảo.” Thiệu Đường hơi xấu hổ nói.

“Ha ha! Nhưng có đôi khi chị của tôi thực khủng bố.” Ngôn Hằng nhớ tới chị của mình có nhiều lúc làm người ta thấy lạnh sống lưng.

“Nhưng là cô ấy vẫn đẹp a.”

“Đúng và lại còn điêu ngoa nữa đúng không?” Ngôn Hằng tiếp tục nói khuyết điểm của chị mình.

“Đúng vậy a.” Thiệu Đường không rõ vì sao Ngôn Hằng lại nói khuyết điểm của cô ấy, chẳng lẽ hấn nhận ra mình với chị hấn có ý tứ, mới muốn làm mình bỏ cuộc?

“Như vậy mà gọi là hoàn hảo? Tôi thực bội phục sức chịu đựng của cô.” Ngôn Hằng bội phục nói.

“Àn” Yêu một người nếu như khuyết điểm của người ấy chịu không được thì còn gọi cái gì là yêu.

“Cô thích chị tôi sao?”

“Tôi.....” Thiệu Đường không phản ứng kịp.

“Đừng phủ nhận! Bất quá cô phủ nhận cũng không qua mắt được tôi, bởi vì không phải lần đầu tiên có người hỏi tôi như vậy.” Mỗi lần có một người có ý với chị mình đều hỏi như vậy, nhưng hấn là người này tuyệt đối rất thích chị mình, hơn nữa người này cũng được 99 điểm a.

“Chỉ có hảo cảm mà thôi.” Thiệu Đường sờ sờ mũi.

“Hào cảm?! Hào cảm chính là thích đó.” Ngôn Hằng trên Thiệu Đường.

“.....”

“Kỳ thực Thiệu Đường a! Nếu cô muốn theo đuổi chị tôi, tôi có thể giúp cô.” Ngôn Hằng ái muội nhìn Thiệu Đường, quả thật bạn trai hiện tại của chị ấy tôi không hài lòng chút nào, bởi vì cô lần bắt gặp hần cùng phụ nữ khác vào khách sạn, gặp qua không dưới hai lần. Chị mình cũng biết hần cùng phụ nữ khác nhưng lại không chia tay. Hơn nữa người trước mặt này giống như ngoài việc uống rượu thì cũng không có tật xấu nào khác. (Haha Đường tỷ còn đào hoa nữa a)

“Ách” Thiệu Đường tiếp tục không tin vào tai mình.

“Thiệu Đường không phải chứ! Cô thật sự thích vị đại tiểu thư điều ngoa kia.” Lí Hàm không biết lúc nào đã xuất hiện phía sau Thiệu Đường đột nhiên đi ra, dọa Thiệu Đường sợ chết khiếp.

“Cô muốn hù tôi chết hả?” Thiệu Đường cùng Ngôn Hằng vuốt ngực.

“Đường, thật không nghĩ khẩu vị của cô cũng khác người a.” Tiêu Nam cũng kinh ngạc nhìn Thiệu Đường.

“Sếp a, đừng chọc tôi như vậy, tôi muốn làm việc.” Thiệu Đường đẩy hai người kia ra.

“Thiệu Đường, đây là danh thiếp của tôi, tan sở cùng gặp nha.” Ngôn Hằng lấy ra danh thiếp đưa cho Thiệu Đường, lại còn đưa cho Thiệu Đường số điện thoại.

=====

“Thực ngon a.” Ngôn Hằng ngồi đối diện Thiệu Đường.

“Khụ khụ đúng vậy! Thức ăn ngon lắm.” Thiệu Đường đang ăn ở một tiệm khá sang trọng.

“Ăn từ từ thôi! Đừng vội.” Ngôn Hằng đưa cho Thiệu Đường ly nước.

“Cám ơn.” Thiệu Đường uống mấy ngụm hương rồi hướng Ngôn Hằng nói.

“Không có gì? Muốn tôi giúp cô như thế nào?” Ngôn Hằng tiếp tục ủng hộ Thiệu Đường mà hỏi.

“Ha ha ha” Thiệu Đường bụm miệng xấu hổ cười.

“Cười cái gì! Nam tử hán đại trượng phu, xấu hổ sao?” Ngôn Hằng hơi không quen nhìn Thiệu Đường.

“Anh Nam không nói cho cậu biết sao?”

“Nói cho tôi cái gì?” Ngôn Hằng tò mò.

“Tôi với cậu không giống nhau.”

“Không giống cái gì mới được?”

“Tôi không phải con trai, cậu còn hi vọng tôi theo đuổi chị cậu.” Thiệu Đường cúi đầu.

“Hà?” Ngôn Hằng làm rớt chiếc đĩa cả người ngậy ra. (Cho ta giải thích cách xưng tí nha. Tại TQ chỉ có wo - ni thôi nên mình vẫn để Ngôn Hằng gọi Đường tỷ là cô lun tuy hk biết tỷ ấy là girl nha.)

Ngôn Hằng nhìn Thiệu Đường từ trên xuống dưới “Cô không gạt tôi đi.”

“Tôi lừa cậu làm gì?” Thiệu Đường vạch cổ ra.

“Không có hậu kết.” Ngôn Hằng vuốt thử cổ của Thiệu Đường.

“Còn tính gì nữa?”

“Bất quá cô có thể bẻ cong chị của tôi, tôi rất hi vọng vào cô.” Ngôn Hằng chờ mong nói.

“Hắc hắc” Thiệu Đường bị hần nói như vậy liền xấu hổ.

“Đúng rồi tôi nói với cô, cô có đem chị tôi bẻ cong thì nhớ nói tôi một tiếng tôi sẽ giúp, có việc gì có thể gọi cho tôi.”

“Ha ha.” Cậu cứ hy vọng đi.

“Tôi đi trước! Có việc liên hệ tôi.” Ngôn Hằng nói xong liền rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Ngôn Nặc có vẻ không tin nhìn Vương Tuyết Nhu “Chị a, chị đừng giỡn vậy không vui đâu.”

“Chị đâu giỡn, hôm qua Văn say rượu lỡ lời nói cho chị, chị mới biết được!” Vương Tuyết Nhu hoàn toàn không nhìn biểu tình của Ngôn Nặc chỉ chậm rãi uống cà phê, lúc mình biết chuyện so với cô cũng kinh ngạc như vậy.

“Cô ta thích em ở điểm nào?” Ngôn Nặc nhìn Vương Tuyết Nhu.

“Chị làm sao biết, bắt quá cô ấy cũng tốt! So với Trương Ba tốt hơn rất nhiều, chỉ có điểm duy nhất cô ấy là nữ. Nhưng xã hội hiện tại đối với những chuyện như vậy cũng không quá khó.” Tuyết Nhu an ủi nói.

“Nhưng em đã có bạn trai rồi.” Ngôn Nặc nói.

“Cô ấy biết mà! Với lại cô ấy giờ chỉ là thăm mền em chứ có làm gì đâu mà em khẩn trương vậy.” Vương Tuyết Nhu sớm nghĩ Thiệu Đường là đồng tính, không nghĩ tới là thật.

“Hiện tại là một cô gái thăm mền em, tuy em với cô ấy cũng có chút hảo cảm nhưng chuyện này rất hoang đường.” Ngôn Nặc nhỏ giọng.

“Cũng không hẳn mà em từng đi du học. Sẽ không bảo thủ như vậy a.”

“Đương nhiên không phải, chỉ là có chút hơi kỳ quái thôi.” Ngôn Nặc mất tự nhiên nói.

“Có gì đâu! Ai kêu tiểu thư em xinh đẹp như vậy.”

“Em rất đẹp sao? Đáng tiếc cũng không xinh bằng chị a. Thiệu Văn trong mắt cũng có mình chị, mỗi lần thấy chị hần không để người khác vào trong mắt.”

“Hần chỉ được như vậy thôi.” Tuyết Nhu che miệng cười.

“Thôi đi, nhưng em cũng mong được như chị.” Ngôn Nặc ghen tị nói.

“Kỳ thật Thiệu Đường có thể mang lại hạnh phúc cho em nha.” Tuyết Nhu thử nói. Chính mình không quen nhìn thấy Trương Ba cùng Ngôn Nặc, hai người cũng không hẳn là quá yêu nhau.

“Chị thân yêu phải biết rằng em đã có bạn trai, hơn nữa bạn trai em cũng có lòng mà, nhưng tại em không cho hần động chạm em nên hần đi tìm phụ nữ khác! Mà thân là chị không lẽ chị lại khuyên em cùng bạn trai chia tay.” Ngôn Nặc nhắp một ngụm cà phê che dấu sự bất mãn.

“Được rồi! Nếu Trương Ba đối với em toàn tâm toàn ý chị sẽ không nói gì, nhưng vấn đề hần không phải như thế, hơn nữa bây giờ chưa kết hôn hần đã như vậy, sau khi kết hôn như thế nào đâu, lúc đó hần được thân xác em rồi sẽ ra ngoài bao phụ nữ khác?” Vương Tuyết Nhu cũng bất mãn.

“Vậy Thiệu Văn có giống vậy không?” Ngôn Nặc thử hỏi.

“Ha ha hần sẽ không đâu, quen nhau hai năm cho tới giờ chị không nói là không cho hần tiếp xúc, nhưng hần vẫn không có đòi hỏi chờ tới đêm tân hôn. Hơn nữa có lần chị cùng hần uống say, nằm ở phòng khách sạn hần cũng không vượt rào.” Vương Tuyết Nhu ngọt ngào nói.

“Có thể là hần đóng kịch?”

“Cũng không, sau khi kết hôn, hần chỉ thấy chị thay quần áo mặt cũng đỏ lên rồi quay chỗ khác, em còn nghĩ hần có thể đóng kịch trước mặt chị sao?”

“Được rồi chúng ta đừng nói chuyện của Văn, nói chuyện của em được không?” Tuyết Nhu phát hiện sao Ngôn Nặc lại lảng sang chuyện khác.

“Thôi đừng ở đây, em về công ty! Chị đi cùng không?” Ngôn Nặc nói.

“Không được, chị phải qua chỗ Văn một chút.”

“Àn, được! Em về công ty trước, hai người từ từ mà tận hưởng.” Ngôn Nặc nói xong liền vội vàng rời đi.

“Ai nha.” Ngôn Nặc thờ dài không biết bao nhiêu lần, từ khi biết Thiệu Đường thích mình, bản thân cứ ngồi thờ dài.

Vì cái gì mà cô ta thích mình? Mà sao lúc gặp chuyện ở công ty Nam Đế hoặc là lúc gặp chuyện gì liên quan tới cô ta mình đều nhớ tới cô ta? Chẳng lẽ mình cũng thích cô ta.

Nhưng hảo cảm chỉ là hảo cảm, sẽ không là thích cô ta đâu! Như thế nào có khả năng, mình cũng có bạn trai sao có thể đi thích người khác mà lại là một cô gái?

“À” sau một hồi suy nghĩ Ngôn Nặc tiếp tục thờ dài.

“Em đến khi nào thế?” Ngôn Nặc nhảy dựng lên khi thấy có người đột ngột xuất hiện trước mặt.

“Em đến đây lâu rồi chẳng qua chị không phát hiện ra! Tại sao chị em hôm nay lại luôn thờ dài, Trương Ba lại khi dễ chị?” Ngôn Hằng dùng sức vỗ cái bàn hỏi Ngôn Nặc.

“Chị chỉ đang suy nghĩ vài chuyện, chẳng lẽ em thấy chị em dễ bị Trương Ba ức hiếp sao? Cho tiền hán cũng không dám.” Ngôn Nặc nhìn Ngôn Hằng.

“Không dám, tất nhiên hán không dám rồi.” Ngôn Hằng nhìn chị mình không nghĩ có người muốn chết mà ức hiếp chị ấy.

“Sao em lại hỏi vậy?”

“Tò mò mà thôi.” Ngôn Hằng ngira đầu nhìn Ngôn Nặc.

“Tò mò? Em rảnh lắm sao? Làm thực tập sinh của công ty sao lại có mặt ở phòng tổng giám đốc?” Ngôn Nặc nhìn em trai ham chơi của mình.

“Tổng giám đốc a, tôi đã làm xong bản thống kê kim ngạch của công ty nên tôi có thể được nghỉ rồi.” Ngôn Hằng tự tin khoe chiến tích.

“Toàn bộ làm xong rồi! Em chỉ là thực tập mà làm được vậy không dễ nha.” Ngôn Nặc uống nước tiếp tục nói “Nhưng em là người kế nghiệp, chỉ làm như vậy là đủ sao? Thừa tổng giám đốc tương lai.”

“Biết chị không dễ dàng buông tha em, nhưng em cũng đâu dại gì đưa đầu cho chị nắm.” Ngôn Hằng nhỏ giọng phản bác.

“Em nói cái gì? Chị nghe không rõ.” Ngôn Nặc vỗ bàn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

“Ha ha không có! Em nói em đã hoàn thành công việc, chị cũng đừng điều em đi bộ phận khác.” Ngôn Hằng cầu nguyện.

“Ân! Nhưng em chỉ là thực tập mới đến đây chưa được một tháng nếu chuyển em đi thì không thích hợp.” Ngôn Nặc nói.

“Đúng vậy! Chị nói thực đúng! Thôi em đi đây!” Ngôn Hằng nghe chị mình nói vậy thật cao hứng.

“Chờ một chút, chị chưa nói xong. Nếu chị nghe lời thực tập sinh như em thì chị không còn là tổng giám đốc! Em là người nối nghiệp nên là phải quen thuộc với hoàn cảnh.” Ngôn Nặc cười với Ngôn Hằng.

“Cho nên.” Ngôn Hằng run run hỏi.

“Cho nên ngày mai em phải đi qua bộ phận nhân sự, tương lai em là tổng giám đốc nên là phải biết rõ ràng từng người, mai đi phòng nhân sự, tháng sau phòng kỹ thuật và phòng hậu cần, cuối cùng phòng quan trọng nhất phòng kế toán.” Ngôn Nặc nói rõ.

“Không phải nhiều như vậy? Còn có hậu cần, em là tổng giám đốc tương lai cũng không cần đi nơi đó a.” Ngôn Hằng đặc biệt mất hứng.

“Chính vì chức tổng giám đốc nên em càng phải đi, phòng đó coi vậy chứ cũng rất quan trọng! Lúc cần sẽ có người giúp em chứ đừng có tí là chạy đến chỗ chị.” Ngôn Nặc nở nụ cười gian.

“Chị a, chị gian quá.” Ngôn Hằng nhỏ giọng nói.

“Em dám nói lại lần nữa không?” Ngôn Nặc trừng mắt.

“Ha ha không có gì! Em đi phòng nhân sự báo danh, đi trước nha bà chị già, cúi chào.” Ngôn Hằng nói xong liền chạy ra ngoài.

Hôm nay sếp vui vẻ nên cho Thiệu Đường về sớm, vừa ra khỏi cửa liền tới khu trượt băng, lấy ra giày trượt của mình mang vào. Bình thường chỉ cần có tâm sự hoặc chuyện không vui đều đến đây hoặc là nằm ở hoa viên của cô nhi viện nhìn trời xanh. Chính mình đi trượt băng cũng thật nhiều năm, ba người kia cũng không biết sở thích này của mình, chỉ biết nếu mình không vui là sẽ giận người. Hôm nay mình cũng không vui vì theo lời Văn nói thì Ngôn Nặc đã biết mình thích cô ta, tuy Thiệu Văn ở đầu dây bên kia vẫn tự trách không nên nói lung tung. Nhưng cơ bản Thiệu Đường cũng không quá trách hằn, ngược lại có chút cảm giác thoải mái.

“Ai da.” Thiệu Đường đi vào một góc ngồi, đột nhiên có một cô gái ngã ở trước mặt Thiệu Đường.

“Em không sao chứ?” Thiệu Đường vội vàng đỡ cô gái đứng lên.

“Cám ơn.” Cô gái kia dựa vào Thiệu Đường đứng lên.

“Không cảm ơn, đau không? Muốn tôi giúp em qua kia không?” Thiệu Đường đứng khu nghỉ cách đó không xa.

“Cám ơn chị! Thực ngại quá.”

“Không cần khách khí, chỉ là giúp đỡ thôi mà. Đi! Chậm một chút.” Thiệu Đường giúp đỡ cô gái hướng tới khu nghỉ chân.

“Chị thực sự là người tốt.” Cô gái nói câu đầu tiên khi đến khu nghỉ là câu này.

“Ha ha em ngồi một lát đi, muốn uống gì không?”

“Nước ngọt đi.”

“Lấy hai lon nước ngọt.” Thiệu Đường đi đến chỗ người phục vụ.

“Đường đại tỷ, nhanh như vậy?” Vị phục vụ kia dường như quen biết Thiệu Đường liền hỏi.

“Tôi không phải là dạng người như vậy, người ta là gái nhà lành, tôi không dám đâu.” Thiệu Đường trả tiền.

“Nước ngọt của em” Thiệu Đường giúp cô gái mở nắp.

“Cám ơn! Đúng rồi, em là Lương Phàm có thể gọi Phàm Phàm”

“Nha, chào Phàm Phàm, kêu tôi Thiệu Đường là được rồi! Em hẳn là học sinh sao không đến trường?”

“Chị nhìn thế nào mà biết em là học sinh hay vậy? Hôm nay có cuộc thi nên buổi chiều được nghỉ, em hiện tại chán nên đi đến đây, ai biết được muốn trượt được thì thật gian nan.” Lương Phàm oán giận nhìn mặt sàn.

“Ha ha, kỳ thực rất khó.” Nhìn cô bé oán giận, nhớ tới trước kia lúc học trượt tuyết cũng bị té nhiều lần.

“Vậy chị dạy em trượt không?” Lương Phàm dùng ánh mắt cầu xin.

“Ha ha, em không sợ tôi là người xấu sao?” Nhìn cô bé tin người nhanh như vậy, Thiệu Đường không nhịn được hỏi.

“Theo trực giác em tin chị là người tốt.” Lương Phàm khẳng định.

“Được rồi, em gái tôi chi em.” Thiệu Đường đem khả năng của mình dạy cho Lương Phàm.

“Cám ơn chị gái! Hôm nay em rất vui.” Lương Phàm cười tươi nói.

“Àn? Sao em biết tôi là chị gái mà không phải anh trai?” Thiệu Đường nhìn cô bé này cho rằng mình tóc ngắn lại mặc quần áo của nam, như thế nào nhìn ra mình là nữ?

“Lại là trực giác đó chị gái. Nói cho chị biết, trực giác của em thực chuẩn a” Lương Phàm cười rộ lên, bộ dáng thực đáng yêu.

“Thôi em phải về nhà, cảm ơn chị đưa em về. Thương chị một cái hôn.” Lương Phàm nói xong không đợi Thiệu Đường phản ứng liền hôn vào má rồi biến mất.

Thiệu Đường bắt đầu đi lau dầu hôn xoay người chuẩn bị về nhà.

Lúc xoay người trong nháy mắt, gặp được người mình mong muốn nhưng lại không nghĩ nhìn thấy lúc này. Thiệu Đường đem tay đang lau dầu son thả xuống.

Chương 28

“Xin chào! Cô ở nơi này sao?” Thiệu Đường nhìn Ngôn Nặc đứng cách đó không xa.

“Không chỉ là tôi đi tìm bạn. Bạn gái cô sao?” Ngôn Nặc xấu hổ mà lại mang tia phẫn nộ nhìn Thiệu Đường, không ngờ con gái cũng đào hoa. Miệng nói thầm mền mình mà cùng cô gái khác vui đùa, lại là một học sinh.

“Không phải, tôi vừa mới gặp em ấy thôi.” Thiệu Đường chậm rãi trả lời.

“Vậy thì tốc độ cũng nhanh nha.” Ngôn Nặc nói móc Thiệu Đường.

“Không phải đâu! Cô đừng hiểu lầm, tôi cùng em ấy không có gì.” Thiệu Đường khăn trương giải thích.

“Không, tôi không có hiểu lầm, tôi thấy rất rõ, hơn nữa tôi hiểu lầm thì đã sao! Tôi đã là gì của cô đâu.” Ngôn Nặc cau mày nhìn vết son trên mặt Thiệu Đường.

“Tôi...” Đúng vậy! Tôi không phải là gì của cô ấy vì cái gì mà hiểu lầm tôi. Thiệu Đường tự giễu mình.

“Thôi tôi đi tìm bạn có việc gấp, tôi đi trước.” Ngôn Nặc phá vỡ sự xấu hổ, không rõ chính mình trong lòng vì sao lại không vui, vì sao nhìn cô ta cùng cô gái khác lại thấy đau, lúc thấy Trương Ba cùng người khác từ khách sạn đi ra không đau như vậy, vì cái gì? Chẳng lẽ mình cũng thích cô ta? Thích một tên côn đồ? Không được! Không thể.

“Đã trễ thế này, muốn tôi đưa cô đi không?”

“Không cần.” Lúc này Ngôn Nặc nghĩ muốn sớm rời khỏi nơi này. Về nhà vậy, yên lặng một chút để suy nghĩ.

“Nhưng đã khuya rồi.”

“Tôi nói không cần.” Ngôn Nặc ngăn một chiếc taxi rồi rời khỏi. Chỉ để lại Thiệu Đường đứng ngơ ngác. Tuy rằng thích Thiệu Đường nhưng chưa đến mức làm ra chuyện khác người.

Ngôn Nặc trở lại nhà thấy trống rỗng vì Tuyết Nhu không còn ở đây. Cô không đổi giày mà trực tiếp tiến đến sofa ngồi xuống để suy nghĩ quan hệ giữa chính mình với Thiệu Đường và mối quan hệ vài năm nay với Trương Ba.

Mình yêu Trương Ba sao? Không biết, vài năm qua cùng hắn quen nhau thấy thực bình thường. Lúc trước thời điểm hắn theo đuổi, chỉ là cảm thấy hắn thực ôn nhu và bản thân cũng cần một người bên cạnh nên đồng ý. Vài năm trôi qua, tình cảm cũng chỉ là bình thường, nhìn hắn hết lòng nhiều lúc muốn đi khách sạn nhưng cũng không thể đáp ứng hắn, cũng vì lý do này mà hắn đi tìm phụ nữ khác.

Yêu Thiệu Đường sao? Cũng không biết, chỉ biết đôi khi tự nhiên lại nhớ tới cô ta, đôi khi lái xe ngang chỗ cô ấy làm. Lúc thường không có việc gì thì đi tìm cô ấy gây chuyện, nhưng mỗi lần gặp nguy không phải Trương Ba xuất hiện mà là cô ấy xuất hiện giúp mình giải vây.

Lúc nghe nói cô ấy thích mình có chút kinh hãi, bất an, hoài nghi, sợ hãi, nhưng nhiều hơn là sung sướng. Vì sao lại như vậy? Vì sao vừa rồi thấy cô ấy cùng người khác thân thiết lại có cảm giác khác biệt. Còn có cảm giác muốn tiến đến chất vấn. Chẳng lẽ mình thật sự thích cô ấy.

=====

“Các cô sao vậy?” Tiêu Nam nhận được điện thoại liền hướng tới cửa hàng, không nghĩ tới các cô lại bãi công.

“Chúng tôi cũng không có biện pháp anh Nam. Mỗi ngày đều làm hơn mười ba tiếng. Tám giờ đi làm chín giờ tan ca, không có thời gian để thờ a.” Lí Hàm vất vả lắm mới rủ Thiệu Đường cùng bãi công.

“Đường, cô cũng bãi công sao?” Tiêu Nam dòi tằm mất hy vọng các cô là nói giỡn.

“Tôi chỉ muốn có thêm chút thời gian nghỉ ngơi.” Thiệu Đường lạnh nhạt nói.

“Cùng lắm thì sáu giờ các cô có thể về.” Tiêu Nam cau mày nhượng bộ.

“Không được, tôi muốn tăng lương.” Lí Hàm nói ra mục đích.

“Tiểu Hàm Hàm không phải chứ! Tăng lương?”

“Đương nhiên, trước kia tôi cũng có nói qua, ai biết anh nhỏ mọn keo kiệt như vậy.” Lí Hàm khinh bỉ nhìn Tiêu Nam.

“Cô không lo cho gia đình, cô có biết kiếm tiền vất vả lắm không?” Tiêu Nam nói.

“Đừng nói là tôi không biết, anh là người sợ vợ.” Lí Hàm bùng nổ.

“Tôi là vì yêu cô ấy tôn trọng cô ấy.” Tiêu Nam mạnh mẽ nói.

“Vậy anh có tặng hay không???”

“Không tặng.”

“Thôi quên đi! Thường thì anh được hai phần tiền, một phần ba tiền lời là đưa cho bọn tôi. Anh lại chia đôi tiền đó. Từ giờ anh đưa bọn tôi một phần rượu, anh một phần rượu.” Thiệu Đường đưa ra giải pháp.

“Vậy cũng được.” Tiêu Nam do dự rồi mới đáp ứng.

“Hàm, coi như hần có lời còn mình cũng được thêm lương.” Thiệu Đường an ủi Lí Hàm.

“Đúng rồi, Đường Đường, cô phụ trách tìm người đứng chào hàng đi nha. Nếu tìm được rồi thì cô chỉ dạy luôn. Tôi có việc đi trước.” Tiêu Nam rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Dân Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

“Hần thật nhỏ mọn, tôi chưa thấy ai keo kiệt mà còn nhỏ mọn như hần.” Lí Hàm bĩu môi.

“Ha ha thôi quên đi.” Thiệu Đường an ủi.

“Cô nhanh kiếm người đi kìa.” Lí Hàm thúc giục Thiệu Đường.

“Biết rồi! Để tôi xem bọn hần có đang cần việc không?” Thiệu Đường lấy di động ra gọi cho một người.

“Alo, Tiểu Chí?”

“Àn, chị Đường.”

“Tôi có công việc các cậu có muốn làm không?”

“Thật sao! Được, tất nhiên là làm.”

“Được rồi vậy cậu tìm thêm người nha. Rồi đến đây.”

=====

“Chị Đường, chúng tôi đến rồi đây.” Tiểu Chí cùng A Vĩ đồng thời xuất hiện.

“Nhanh như vậy.” Thiệu Đường kinh ngạc nhìn bọn họ, chưa tới năm phút đồng hồ.

“Không phải, đúng lúc bọn tôi bên kia đường. Đường, chị cho bọn tôi làm gì?” Tiểu Chí vui cười trước mặt Thiệu Đường.

“Rất cục là làm cái gì?” A Vĩ hỏi.

“Cái này.” Thiệu Đường chỉ ngón tay ra cửa.

“Cái gì?” Tiểu Chí không hiểu rõ.

“Chị Đường! Ý là bọn tôi phải đứng chào khách a.”

“Đúng rồi! A Vĩ càng ngày càng thông minh ra.” Thiệu Đường sờ đầu A Vĩ.

“Đừng sờ đầu tôi nữa được không.” A Vĩ lấy tay Thiệu Đường ra.

“Các cậu có làm không?”

“Làm, tất nhiên là nguyện ý làm theo lời của Đường đại tỷ rồi.”

“Hôm nay là tôi quản nhưng về sau cô ấy là người quản các cậu.” Thiệu Đường chỉ vào Thiệu Hàm.

“Cái gì? Bà tám quản lí tôi.” Tiểu Chí bất mãn.

“Cậu nói cái gì, dám kêu tôi là bà tám.” Lí Hàm cũng bất mãn.

“Ha ha” Thiệu Đường nhìn bọn họ đùa giỡn nở nụ cười.

“Đường đại tỷ, chị phải quản tôi.” A Vĩ nói.

“Phải có một người khác quản được các cậu, tôi có thể tin tưởng Lí Hàm có thể làm được.” Thiệu Đường liếc mắt.

“Được rồi! Đường hai người này cô giao việc đi a, tôi đi trước.” Lí Hàm lấy túi rồi chuẩn bị rời khỏi.

“Bà tám chẳng lẽ cô đi hẹn hò? Già vậy cũng có người rước nữa a?” Tiểu Chí nhìn Lí Hàm cười tươi nói.

“Người..... tiểu cậu, không quan tâm cậu. Tôi đi trước Thiệu Đường.” Lí Hàm đẩy Tiểu Chí ra.

“Chào.” Thiệu Đường đứng lên giao việc.

“Đường đại tỷ, tan sở rồi a?” A Vĩ nói.

“Có việc gì?” Thiệu Đường khoá cửa.

“Đương nhiên là cùng đi chơi rồi, lâu rồi không cùng chị Thiệu Đường đi chơi.” Tiểu Chí hi vọng bọn họ cùng nhau đi chơi.

“Được rồi, chúng ta đi tới chỗ của Phong, chỗ đó chơi cũng tốt lắm.” Thiệu Đường thấy bọn họ cao hứng cũng không muốn làm họ buồn.

“Được a, Đường chị khoá cửa đi, tôi đi kêu xe.” A Vĩ thấy Thiệu Đường đáp ứng liền vui vẻ đi kêu taxi

=====

“Đường đại tỷ, chúng ta ra nhày a?” A Vĩ lôi kéo Thiệu Đường.

“Các cậu đi đi, tôi không đi đâu.” Thiệu Đường ngồi ở sofa uống rượu.

“Vậy được! Tiểu Chí bên kia có mỹ nữ, cùng trêu cô ấy nào.” A Vĩ chỉ vào người đẹp đang nhảy ngoài kia.

“Chị Đường, chị cũng ở trong này sao?” Ở quán bar cũng có thể gặp người quen sao?

“Ách, em sao ở trong này?” Thiệu Đường không được tự nhiên khi được kêu bằng chị.

“Hôm nay được nghỉ, cho nên mới tới đây chơi, chị Đường thường xuyên tới đây sao?” Lương Phàm không chú ý được là Thiệu Đường đang mất tự nhiên.

“Àn, em có thể gọi tôi Thiệu Đường hoặc Đường! Đừng kêu bằng chị tôi không quen.” Thiệu Đường cười Thiệu Phong đang nhìn trộm bắt đắ dĩ nói.

“Được được, vậy em gọi là Đường! Chị đến đây một mình sao? Chúng ta cùng uống nga? Đằng kia có nhiều người chắc là sẽ vui.” Lương Phàm chỉ về phía mọi người.

“Không, tôi cùng bạn tới đây! Hơn nữa chị cũng không thích náo nhiệt.” Thiệu Đường chỉ vào hai người đang ở sàn nhảy.

“Như vậy? Vậy em ở đây cùng với chị.” Lương Phàm ngồi cùng Thiệu Đường.

“Không cần, bên kia còn có bạn của em mà, qua đó đi.” Thiệu Đường không đành cự tuyệt.

“Không có gì đâu, em cũng không thích náo nhiệt cho lắm.” Lương Phàm ở gần Thiệu Đường.

“Được, vậy em uống gì?”

“Gì cũng được.” Lương Phàm lần đầu đến quán bar.

“Phong, cho nước ngọt đi.” Em ấy có lần nói là thích uống nước ngọt, hơn nữa vẫn là học sinh nên không được uống rượu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

“Chết rồi.” Thiệu Phong đột nhiên kêu lên.

“Có chuyện gì vậy?” Thiệu Đường liếc mắt nhìn Thiệu Phong.

“Xem bên ngoài kia.” Thiệu Phong chỉ ra cửa.

Thiệu Đường nhìn theo hướng tay hắn “Vẫn đến đây thôi mà cần gì khẩn trương.” Thiệu Đường phát hiện là Thiệu Văn cùng Vương Tuyết Nhu.

“Không phải chỉ có hai người đó a.” Thiệu Phong nhắc Thiệu Đường.

Nghe Thiệu Phong nói như vậy, Thiệu Đường nhanh mắt hướng ra cửa quả nhiên cô ấy cũng đến đây. Nhưng thấy bên cạnh cô ấy còn có một người, Thiệu Đường bắt đầu mất tự nhiên.

“Ách” Thiệu Phong không biết nên nói cái gì.

“Đường, xin chào.” Thiệu Văn xấu hổ chào Thiệu Đường.

“Àn! Cùng chị dâu đi tới đây chơi a?” Thiệu Đường biết rõ còn cố hỏi.

“Đúng vậy! Cùng qua kia đi?”

“Không được! Tôi ở đây được rồi, với lại tôi cũng có bạn.” Thiệu Đường nhìn thoáng qua Ngôn Nặc phát hiện cô ấy đang nhìn chỗ khác.

“Vậy được! Chúng tôi qua kia nha.”

“Các cậu đi qua kia đi.” Thiệu Đường nhìn tay Trương Ba đặt lên eo Ngôn Nặc, đột nhiên thấy không được tự nhiên.

“Bạn chị sao? Tuần tú nha, còn có hai người đằng sau cũng rất được. Nam tuần tú nữ cũng rất xinh, hợp quá.” Lương Phàm nói.

“Phía trước là bạn nhưng hai người sau tôi không biết.” Nghe thấy Lương Phàm nói vậy Thiệu Đường thêm khó chịu.

“Chị không vui.” Thấy Thiệu Đường lạnh lùng, Lương Phàm ngây ngốc hỏi.

“Không có, tôi thực vui về.” Thiệu Đường một hơi uống cạn ly rượu, hơn nữa kêu Thiệu Phong mang thêm rượu đến.

“Đường, chị xem bên kia! Thực vui a.” Bởi vì âm thanh rất lớn nên Lương Phàm ghé vào vai Thiệu Đường nói.

“Àn, ha ha...” Thiệu Đường hướng tay Lương Phàm chỉ, phát hiện có một đôi đang ôm hôn mà thân thể của người nữ lại bị một người khác ôm.

“Thôi quên đi.” Lương Phàm nở nụ cười, cảm thấy cô gái kia thật mất mặt.

“Hắc hắc” Thiệu Đường cười khỏ.

“Sao vậy?” Thấy Thiệu Đường không được bình thường, Lương Phàm quan tâm hỏi.

“Không, chúng ta uống rượu! Uống giao bôi đi.” Thiệu Đường không hề nhìn sang bên kia, cười cười nhìn Lương Phàm.

“A???” Lương Phàm chưa có phản ứng, Thiệu Đường liền giơ ly rượu vòng qua mà uống.

“Uống tiếp.” Thiệu Đường không biết vì cái gì, giờ phút này chỉ muốn uống rượu, cảm giác hôm nay với hôm đám cưới Văn thực giống. Cái gì cũng không muốn chỉ muốn uống rượu.

“Được, em uống.” Lương Phàm thích cách uống này, hơn nữa cũng không biết Thiệu Đường đang có chuyện gì.

“Chờ tôi một chút, tôi đi toilet, chút tôi ra uống tiếp.” Không biết qua bao lâu, Thiệu Đường có cảm giác buồn nôn liền tiến về phía toilet.

Mà đồng thời bên kia Ngôn Nặc thấy Thiệu Đường đứng dậy, Ngôn Nặc cũng đứng dậy đi theo.

Từ WC trở ra phát hiện Ngôn Nặc đứng chờ mình ngoài cửa “Cô làm gì ở trong đây????” Thiệu Đường cười hỏi Ngôn Nặc.

“Sao cô uống nhiều vậy?” Ngôn Nặc tỏ vẻ quan tâm hỏi Thiệu Đường.

“Đến đây là để uống rượu chứ làm gì khác nữa?” Thiệu Đường chậm rãi rửa tay hy vọng kéo dài cơ hội ở chung với cô ấy.

“Cô bé ngoài kia là???”

“Cứ cho là bạn đi.” Thiệu Đường nghĩ nghĩ một chốc mới trả lời.

“Cái gì?”

“Đây là lần thứ hai gặp.”

“Vậy cô cũng thật tham lam a.” Ngôn Nặc đã kích Thiệu Đường, trước mắt mình uống rượu giao bôi với người khác đã vậy trước kia còn nói thích mình.

“Cô sao vậy? Đừng nói là cô ghen nha!” Thiệu Đường tự kỷ đem Ngôn Nặc tới trước mặt.

“Cái gì? Tôi ghen! Cô cũng biết nói đùa nha.” Ngôn Nặc bắt mắt nhìn Thiệu Đường lùi ra vài bước.

“Thì ra không phải ghen! Cũng tốt, bạn trai cô tốt như vậy, tuấn tú như vậy, lại như thế nào đối với tôi mà ghen chứ.” Thiệu Đường lấy nước lạnh không ngừng hắt lên mặt mình.

“Nghe nói cô thích tôi?”

“Thì sao!? Tôi nghĩ chắc tôi không có cơ hội.” Ở trước mặt tình yêu chân chính, cũng không thể làm được gì.

“Cô chưa thử thì làm sao biết không có cơ hội?”

“Cái gì?” Thiệu Đường lúc này có vẻ hơi say.

“Chính mình tự suy nghĩ đi.” Ngôn Nặc lúc này thực phần nộ, không kiên nhẫn quay đi. Người này là người gì? Minh ám chỉ rõ ràng vậy, lại còn không có phản ứng. Thật bực mình.

“Nga” Thiệu Đường vỗ trán “Cô vừa rồi nói cái gì?”

“Coi như tôi chưa nói gì.” Ngôn Nặc xem thường.

“Không phải, cô vừa rồi muốn cùng tôi thử? Cô đồng ý với tôi?” rượu trong người Thiệu Đường lúc này biến đi đâu.

“Tôi không chấp nhận cô, chỉ đơn giản đồng ý cho cô theo đuổi.” Ngôn Nặc khoé miệng cười.

“Tôi biết rồi a.” Thiệu Đường dùng sức gật đầu.

“Vậy người bên ngoài...”

“Là bạn...tuyệt đối chỉ là bạn.”

“Vậy được, tôi đã vào đây lâu, đi ra ngoài trước nha.” Ngôn Nặc nhìn Thiệu Đường không để ý máu mũi Thiệu Đường sắp chảy ra ngoài.

Sau khi Ngôn Nặc ra ngoài thật lâu Thiệu Đường mới đi ra. Trong lúc đó Ngôn Nặc sợ Thiệu Đường ở trong đó bị gì, cứ bồn chồn mãi, lúc nhin không được định tiến vào thì thấy Thiệu Đường ngây ngốc đi ra.

“Chị không sao chứ?” Lương Phàm gấp thấy Thiệu Đường sau khi từ WC đi ra liền biến thành kẻ ngốc.

“Ha...ha” Thiệu Đường vẫn còn lơ lửng trên mây.

“Mặt chị trông rất ngốc nha.” Lương Phàm lấy tay quơ quơ trước mặt Thiệu Đường, một chút phản ứng cũng không có.

“Để tôi xem.” “THIỆU ĐƯỜNG A...!” Thiệu Phong ghé sát tai Thiệu Đường hét to một tiếng.

“Cậu làm gì thế? Tinh hù chết tôi à.” Thiệu Đường nghe tiếng hét mới bình tĩnh trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

“A Vĩ, nếu cậu yêu một người! Làm sao theo đuổi cô ấy?” Đến giờ Thiệu Đường vẫn còn suy nghĩ vấn đề này. Làm thế nào để theo đuổi Ngôn Nặc. Trước kia nhiều cô gái đều là tự đi đến trước cửa hiên dâng, tình đầu thì cũng là cùng nhau ở chung một chỗ mà sinh tình, trước giờ chưa có theo đuổi con gái bao giờ, chuyện này thực khó quá.

“Theo đuổi a??? Là nữ sao, cũng dễ thôi, giống tôi lấy về ngoài mà theo.” A Vĩ tự ki soi gương.

“Cậu nói cũng như không nói.” Thiệu Đường chịu không nổi độ tự ki của A Vĩ.

“Kỳ thực cũng không có gì khó, con gái đều thích sự lãng mạn, mua hoa đi.” A Vĩ tự tin.

“Đôi cái khác đi.”

“Còn đôi? Tôi nghĩ cách này là được rồi, mà đây cũng chỉ là bước thứ nhất, nếu cô ta nhận thì tính tiếp. Hắc hắc”

Thiệu Đường lấy tiền trả đồ uống cho A Vĩ liền phát hiện có một danh thiệp, thì ra là của Ngôn Hằng.

“Cô đã thông suốt nên mới tìm đến tôi.” Ngôn Hằng ngồi ở quán nhìn Thiệu Đường vui đầu vào ăn.

“Tôi nghĩ cậu biết Ngôn Nặc thích cái gì?”

“Chị của tôi? Hình như không có gì có thể hấp dẫn chị ấy, vì chị ấy có thể tự mua mọi thứ được mà.” Ngôn Hằng nhớ lại.

“Không có thật sao?”

“Đúng rồi, tôi nhớ trước đây, mẹ bọn tôi thường cho bọn tôi ăn một thứ kẹo bọc đường! Chị tôi thích cái đó nhất.” Ngôn Hằng nhớ lại.

“Kẹo đường? Cái này thì dễ rồi, ngoài phố chỗ nào cũng có bán.”

“Không phải loại đó! Là loại mẹ bọn tôi tự tay làm.” Ngôn Hằng vỗ vai Thiệu Đường.

“Chính là tự tay mẹ các cậu làm.”

“Đúng vậy.”

“Vậy mẹ hai người đâu?”

“Mẹ bọn tôi có bệnh nên ở Mỹ chứ không còn ở đây.”

“Thì ra là vậy! Vậy thật lâu các người cũng chưa ăn lại loại kẹo kia?” Thiệu Đường tò mò hỏi.

“Ừ, cũng lâu rồi, lúc ở Mỹ tôi vẫn thường được ăn.” Ngôn Hằng hồi niệm về lúc xưa.

“Vậy chị của cậu đâu?”

“Mỗi năm chị ấy về lúc chúc mừng năm mới, chỉ cần thấy tâm trạng của mẹ tốt là đều muốn ăn kẹo đường, nhưng mẹ làm xong thì không kịp ăn phải về.” Ngôn Hằng thở dài.

“Khó cho tôi quá.” Thiệu Đường cũng thở dài.

“Cũng không hẳn! Tôi nhớ loại kẹo đó ở trong có trái cây với có đậu đỏ nữa.”

“Vậy sao? Để tôi đi tìm.” Thiệu Đường nói xong vội vàng rời đi, đến cô nhi viện tìm mẹ nuôi.

“Mẹ nuôi, mẹ nuôi người đâu rồi?” Thiệu Đường đến cô nhi viện, liền giống như trẻ con lạc mẹ, tìm khắp mọi nơi.

“Chị Minh, chị có thấy viện trưởng không?” Thiệu Đường bắt lấy người đang quét rác hỏi.

“Bên gian nhà chính, hình như có người xin nuôi một đứa nhỏ.”

“Nga, cảm ơn chị.” Thiệu Đường nói xong liền rời đi.

“Mẹ nuôi, mẹ nuôi?”

“Ta ở chỗ này cũng nghe được tiếng con gọi.” Lí Phiêu vừa tiến đôi vợ chồng liền xoay người nhìn Thiệu Đường.

“Hi, mẹ nuôi! Bạn sao?” Thiệu Đường cười khổ.

“Con có việc rất khẩn cấp, rất quan trọng a.” Thiệu Đường khẩn cấp nói.

“Con cũng có việc khẩn sao? Chuyện gì nói ta nghe.” Lí Phiêu trêu.

“Mẹ nuôi, người làm kẹo bọc đường được không?” Thiệu Đường nhỏ giọng hỏi.

“Cái gì? Kẹo đường??? Sao con lại hứng thú với thứ đó?” Lí Phiêu tò mò.

“Không chỉ là đột nhiên con muốn ăn, mà mua bên ngoài ăn không hợp khẩu vị.”

“Thật không?” Lí Phiêu không tin lời cô.

“Thật mà mẹ nuôi, sao người lại muốn trêu con.” Thiệu Đường bị Lí Phiêu hỏi tới không biết làm sao trả lời.

“Thôi được rồi! Hiện tại ta cũng không có việc bận nên chúng ta cùng tới phòng bếp.”

Thiệu Đường cẩn thận nhìn thao tác của Lí Phiêu “Hôm nay chỉ có trái cây, chúng ta liền làm kẹo với trái cây nha.” Lí Phiêu nói xong đem trái cây để vào giữa.

“Xong rồi, có thể đem vào lò.” Lí Phiêu nói.

“Vậy là xong rồi sao?” Thiệu Đường kinh ngạc hỏi.

“Chứ con muốn như thế nào? Buổi tối lấy ra là có thể ăn được. Ta trước có việc nên đi ra ngoài, nếu con muốn tự làm thì có thể thử chỉ cần dọn dẹp là được.” Lí Phiêu nói xong liền rời khỏi nhà bếp, chỉ còn lại mình Thiệu Đường cùng với đồng chén bát.

Thiệu Đường học theo mẹ nuôi cũng làm theo.

“Cũng không khác là mấy.” Thiệu Đường lấy kẹo của mẹ nuôi ra so sánh, rồi lấy một miếng ăn thử. Ngon quá. Rồi thử sang cái của mình. Hơi ngọt!

Thiệu Đường ngồi trên sofa ăn kẹo của mẹ nuôi, bên cạnh còn có kẹo của chính mình làm, cái của bản thân làm cảm thấy rất ngọt a, ngọt từ trong tâm.

“Đường, có đồ ăn.” Thiệu Phong cầm lấy kẹo ở trên bàn bỏ vào trong miệng.

“Rất ngọt a.” Thiệu Phong cau mày.

“Ngon không?” Thiệu Đường quan tâm hỏi.

“Ngọt quá khó nuốt.” Thiệu Phong nói xong liền đi ra ngoài.

“Cậu đi đâu?”

“Uống nước, sẵn tiện đi làm.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

“Không giống, thật sự không phải vị này.” Ngôn Hằng cau mày nhìn Thiệu Đường.

Từ lúc nói chị mình thích ăn kẹo bọc đường, mỗi ngày đều bị Thiệu Đường kéo đi thử, khiến cho bây giờ ăn cái gì cũng cảm thấy rất ngọt.

“Còn không giống?” Chưa từ bỏ ý định, Thiệu Đường hỏi.

“Thật sự không! Cái này rất ngọt, hơn nữa vị sữa cũng rất nặng!” Ngôn Hằng khó nuốt nói.

“Được rồi cảm ơn cậu! Tôi làm lại.” Thiệu Đường chưa từ bỏ.

“Không phải chứ, đại tỷ a cô còn muốn làm nữa?” Ngôn Hằng thực sự rất bội phục tính nhẫn nại của cô, vì một cô gái thử làm bánh không dưới ba mươi lần. Thật không biết khi nào mới có thể gặp một người như vậy.

“Đúng.” Thiệu Đường khẳng định.

“Tôi ăn xong rồi! Cô tiếp tục thử đi, tôi về công ty trước, bằng không chị tôi cắt đầu tôi a.” Ngôn Hằng vui đùa.

“Được, chào! Cảm ơn cậu nha.” Thiệu Đường đối với Ngôn Hằng nói. Thôi về làm tiếp! Tôi không tin là không tìm ra được hương vị đó.

“Em lại đi đâu vậy? Sao này tìm không thấy em?” Ngôn Nặc xuất hiện trước mặt em trai hỏi.

“Không có, có bạn tìm em.”

“Em nói cái này rất nhiều lần rồi, không cần cùng bọn công tử phá của kia quá thân.” Tuy rằng người làm kinh doanh cần phải có một chút quen biết nhưng không được quá thân thiết.

“Em không có đi cùng bọn họ.” Ngôn Hằng chỉ nhỏ giọng giải thích chứ không nói ra Thiệu Đường.

“Quên đi, em lớn rồi, tự mình suy nghĩ đi.” Ngôn Nặc không hỏi nữa.

“Haiz.” Ngôn Hằng yên tâm thở ra một hơi.

“Em mới ăn cái gì?”

“Có ăn cái gì đâu.” Chị mình khừu giác tốt quá.

“Buổi tối tan sở tới tìm chị! Thương lượng chuyện của công ty.” Vì thu mua công ty kia đã lấy hết biết bao nhiêu sức lực tinh thần của tôi.

“Được, em ra ngoài trước.”

“Ừ.” Ngôn Nặc nhìn em trai sau khi rời khỏi phòng, không biết vì sao nghe được hơi thở của cô ta.

Sau ngày ở quán bar tối giờ không có gặp qua cô ta, chẳng lẽ sợ mình sao?

Thiệu Hiền đi qua phòng bếp thấy được khá kinh ngạc, không giống như bình thường! Có nghe Thiệu Phong nói Thiệu Đường làm kẹo, bản thân không tin nên đi tìm. Không nghĩ tới là thật.

“Gần đây không thấy cậu, đừng nói là luôn ở đây nha.” Thiệu Hiền nhìn Thiệu Đường.

“Cậu tới mà không có tiếng động a.” Thiệu Đường vỗ ngực vì bị Thiệu Hiền làm giật mình.

“Tại cậu tập trung quá thôi! Đang làm cái gì vậy?”

“Cậu làm kẹo đường! Tôi ném thử.” Thiệu Hiền lấy một miếng bỏ vào miệng.

“Thế nào?” Thiệu Đường chưa tự mình thử.

“Cũng được! Tôi muốn ăn nữa.” Thiệu Hiền tuy không thích đồ ngọt nhưng cái Đường làm cũng ngon a.

“Thật sự ngon?” Thiệu Đường nghe Thiệu Hiền nói liền tự mình thưởng thức.

“Mà cậu ăn một miếng đó thôi, không cho cậu ăn nữa.” Thiệu Đường đem giấu đi.

“Nhỏ mọn quá.” Thiệu Hiền bắt mắt.

“Hắc hắc, cậu chờ đi! Cậu đã ăn của tôi vậy giúp tôi gói lại.” Thiệu Đường lấy ra giấy gói kẹo có chữ love.

“Ai may mắn vậy?” Lần đầu tiên thấy Thiệu Đường lãng mạn vậy.

“Cậu nghĩ là ai?” Thiệu Đường không ngẩng đầu lên mà hỏi.

“Dùng ngón chân thì tôi cũng đoán ra được là đại tiểu thư điều ngoa kia.” Thiệu Hiền không hề nghĩ đã nói.

“Biết còn cố hỏi tôi!!!!!!”

“Tôi chỉ muốn xác nhận thôi.”

“Thôi tôi có việc đi đây! Chào cậu.” Thiệu Đường từ cô nhi viện tiến thẳng đến công ty.

Thời điểm vào công ty của cô, Thiệu Đường không có trực tiếp đi tìm Ngôn Nặc mà qua văn phòng của Ngôn Hằng. Nghe thấy hần nói là hương vị giống nên mới dám đi tìm Ngôn Nặc, mà tới nơi lại bị thư kí chặn lại! Sống chết cũng không cho Thiệu Đường đi vào.

“Cô không hỏi sao biết cô ấy không muốn gặp tôi?”

“Chỉ biết là cô không vào được.” Ngôn Hằng xuất hiện lúc nào không hay.

“Quản lí Ngôn.”

“À, tôi mang cô ta đến! Ngôn tổng tìm cô ta có việc, cho cô ta vào đi.”

“Vậy cô vào đi.” Thư kí thấy Ngôn thiếu gia đành phải cho vào.

“Cám ơn.” Thiệu Đường cảm kích.

“Cốc cốc”

“Mời vào.” Ngôn Nặc buông bút.

“Sao cô lại tới đây?”

“Lần trước tôi có nói theo đuổi cô.”

“Ách” Ngôn Nặc không nghĩ tới là cô ấy có nói lời này.

“Ha ha! Mời cô ăn kẹo.” Thiệu Đường lấy ra đưa cho Ngôn Nặc.

“Kẹo? Vì sao đột nhiên mời tôi ăn.” Ngôn Nặc phát hiện trong hộp có chữ love you.

“Ăn thử đi! Cũng ngon lắm a.” Thiệu Đường thấy Ngôn Nặc chỉ nhìn chứ không có ăn.

“Được!” Ngôn Nặc chậm rãi lấy giấy gói ra, chậm rãi bỏ vào miệng.

Một bên Thiệu Đường nhìn động tác của Ngôn Nặc, cảm giác cô ấy thực đẹp.

“Thế nào? Ngon không?” Thiệu Đường chờ mong.

“Cô mua ở đâu?” Ngôn Nặc tìm loại kẹo này thực lâu, nhưng vẫn không tìm được, đến hôm nay lại được thưởng thức hương vị này.

“Tôi, tôi! Chính tôi làm.” Thiệu Đường gãi đầu.

“Cái gì? Cô làm? Như thế nào cô biết?” Làm sao cô ấy biết loại này mà làm.

“Ha ha....sau này tôi nói cho cô biết! Cô tan sở chưa?”

“Cũng tới giờ, sao?”

“Theo giúp tôi mua di động được không?” Thiệu Đường xấu hổ nói.

“Được, cô cho tôi ăn kẹo nên tôi giúp cô.” Cô ấy không phải đang có di động bảo bối sao? (Lấy có a, lấy có. Cho kẹo là đi à, vậy chắc ta có 1 tú ngiu.)

“Cám ơn cô nha.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

“Cô thấy cái này thế nào?” Ngôn Nặc cầm lấy mẫu mới nhất trong năm nay đưa cho Thiệu Đường xem.

“Cũng được, để tôi xem lại.” Thiệu Đường nhìn di động trong tay Ngôn Nặc, cũng khá đẹp nhưng để suy nghĩ lại. Vì cái này rất mắc, một cái di động đã tốn gần một tháng lương, nếu là trước kia thì sẽ không cần suy nghĩ phiền phức thế này nhưng hôm trước vừa mới cho A Vĩ mượn tiền nên bây giờ trong túi còn chưa tới bốn ngàn.

“Này, cái thì sao?” Ngôn Nặc đem một cái khác đến, là màu trắng rất hợp với Thiệu Đường.

“Ok, vậy lấy cái này.” Thiệu Đường xấu hổ nói.

“Vậy gói lại cái này.” Ngôn Nặc hướng tới người bán hàng nói.

“Số điện thoại của cô bao nhiêu vậy?” Thiệu Đường cầm điện thoại mới của mình hỏi Ngôn Nặc.

“Đưa di động cho tôi.” Ngôn Nặc lấy điện thoại của Thiệu Đường bấm một dãy số rồi đưa lại cho Thiệu Đường.

“Đã trễ rồi tôi phải về nhà.” Ngôn Nặc nhìn đồng hồ lớn ở cửa hàng.

“Để tôi tiễn cô một đoạn.” Thiệu Đường bỏ điện thoại vào túi.

“Được, cô đưa tôi xuống bãi đỗ xe đi.”

“Cám ơn hôm nay nha.” Ngôn Nặc ngồi vào trong xe quay cửa kính xe xuống.

“À mà chuyện tôi nói với cô, vậy cô có chấp nhận tôi không???” Thiệu Đường khẩn trương hỏi.

“Cô theo đuổi người khác đều nhanh như vậy sao?” Ngôn Nặc hỏi lại.

“Tôi... tôi... tôi không có theo đuổi người khác a.” Thiệu Đường đứng ngoài xe vuốt vuốt sau gáy.

“Cái gì? Cô chưa theo đuổi ai a?” Ngôn Nặc không tin nhìn Thiệu Đường.

“Quả thực là không có.”

“Tạm tin cô vậy.”

“Hi, kẹo này cho cô.” Thiệu Đường tiếp tục lấy kẹo ra đưa Ngôn Nặc.

“Tôi vẫn còn! Khi nào muốn ăn tôi sẽ tìm cô.” Ngôn Nặc đưa kẹo ra cho Thiệu Đường xem.

“Cô không thích?” Thiệu Đường vẫn không đoán rõ ý của Ngôn Nặc.

“Hắc hắc, cô tự trở về suy nghĩ đi.” Nói xong liền rời đi.

“Đường đại tỷ, cô bị sao vậy! Cô có thể hỏi một lãng tử có kinh nghiệm tình trường như tôi.” A Vĩ tự ki.

“Chuyện gì, nói nhanh đi.” Thiệu Đường hỏi cả buổi sáng mà hần chỉ nói lung tung mà không nhập đề.

“Hắc, cô ấy muốn cô làm kẹo nữa, vậy thì chắc cô ấy cũng có ý với cô a.” A Vĩ nhìn Thiệu Đường, đúng là khi yêu ai cũng trở nên ngốc như vậy! Người ta đã mở lời đến đó mà cũng chưa nhận ra.

“Thật không?” Thiệu Đường kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên! Không tin sao? Vậy tan sở cô đến hỏi cô ta xem.”

“Àn!”

“Mà bây giờ tôi thấy cô cũng không có tâm tình làm việc, vậy bây giờ đi luôn đi.”

“Không được, dù sao cũng sắp tan ca rồi.” Thiệu Đường đem di động ra tìm số Ngôn Nặc.

“Giữa trưa tôi có thể tới công ty đưa kẹo cho cô không?” Thiệu Đường khẩn trương soạn tin nhắn gửi cho Ngôn Nặc.

“Ai nha, Đường đại tỷ, cô mới đổi di động sao?” A Vĩ hét chói tai giống như tìm được kho báu.

“Thôi, cậu đừng theo tôi vì cái di động mới a.”

“Sao vậy?” A Vĩ ủy khuất nói.

“Nhớ hồi đó cậu...” Thiệu Đường chuẩn bị giáo huấn A Vĩ, di động của Thiệu Đường rung lên.

“Ừ tùy cô.”

“Vậy chút nữa tôi ở cửa công ty chờ cô.” Thiệu Đường trả lời.

“Như thế nào còn chưa tan ca nữa?” Thiệu Đường lần đầu tiên nhấp nhòm chờ tới giờ tan sở.

“Thiệu Đường đừng nóng! Gấp cái gì, chuyện tình cảm không thể gấp được.”

“Được, không gấp thì không gấp.” Thiệu Đường ngồi ở ghế còn ánh mắt thì hướng ra cửa.

“Đường tỷ, tôi tới đón bạn! Chờ tôi sao???” Tiểu Chí đến đúng lúc hai người đang đói bụng.

“Cô rốt cục cũng ra.” Thiệu Đường nói xong liền vội vàng đi.

Thiệu Đường ngồi ở cạnh cửa công ty, nhìn toà nhà to lớn trong lòng không biết bao nhiêu là suy nghĩ.

“Đến đây rồi sao không vào trong?” Ngôn Nặc nhìn xuống Thiệu Đường.

“Tôi chờ bên ngoài là được rồi.” Thiệu Đường nhìn thấy Ngôn Nặc liền vội vàng đứng lên.

“Ha ha....chúng ta đi ăn cơm,cô chọn địa điểm đi.” Bởi vì cùng Thiệu Đường đi ăn nên Ngôn Nặc không lái xe mà cùng đi bộ.

“Được.” Thiệu Đường nói địa điểm cho Ngôn Nặc.

“Cô cứ cho tôi ăn kẹo mãi chắc tôi sẽ mập mất.” Ngôn Nặc vui đùa.

“Hắc” Thiệu Đường ngây ngô cười, đồng thời cầm giúp túi xách cho Ngôn Nặc, rồi chậm rãi thả tay xuống nắm lấy bàn tay của cô ấy. Lúc đó Thiệu Đường có vẻ như xúc động a

Ngôn Nặc chuyển hướng nhìn Thiệu Đường thoáng qua, nhưng cũng không có nói gì chỉ biết sao cô có lá gan lớn thật.

“Nơi này là???” Ngôn Nặc không nghĩ tới Thiệu Đường mang mình đến một nhà hàng nhỏ.

“Đừng nhìn bề ngoài nơi đây mà vội đánh giá, thức ăn ở đây ngon lắm đó.” Thiệu Đường như thói quen kiếm một góc, kéo ghế cho Ngôn Nặc ngồi.

Ngôn Nặc nhàu mày nhưng vẫn đồng ý ngồi xuống.

“Đường tỷ, hôm nay ăn cái gì?” Phục vụ đi tới hỏi.

“Cô ăn gì?” Thiệu Đường hỏi Ngôn Nặc.

“Giống như cô đi.” Ngôn Nặc chưa bao giờ đến nơi này dùng cơm nên không biết phải chọn gì.

“Được, khẩu vị của cô như thế nào?”

“Bình thường.”

“Àn, phục vụ, cho hai chén cháo, một mặn một lạt.”

“Được, Đường thiếu gia chờ chút.”

“Tại sao hần lại gọi cô là Đường thiếu gia.” Ngôn Nặc tò mò hỏi.

“Àn, tên này là do Thiệu Phong - cái tên làm ở quán bar đó, hần đặt cho tôi. Bởi vì trước đây hần thường tự xưng là bồn thiếu gia, đi đâu cũng bồn thiếu gia thế này thế họ, đến sau hần bắt mọi người gọi hần là Phong thiếu gia. Mà chúng tôi đi cùng hần nhiều lần nên bị người khác gọi thành thiếu gia.” Thiệu Đường nói xong phục vụ cũng bưng hai chén cháo.

“Đường thiếu gia, mời dùng ngon miệng.”

“Để tôi giúp cô lau miệng.” Sợ Ngôn Nặc thấy không hợp vệ sinh liền giúp Ngôn Nặc lau sạch miệng.

“Vậy sao cũng có người gọi cô là Đường đại tỷ?” Ngôn Nặc nhận miệng tiếp tục hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

“Cũng là do Thiệu Phong, trước kia hắn chưa làm pha chế rượu thì thường đi chung với tôi. Mà hắn có nhiều đàn em, bọn họ gọi hắn là lão đại nên là cũng kêu tôi là đại tỷ. Nhưng tôi không thích người ta gọi tôi như thế cho lắm.”

“Thực ngon.”

“Ngon thật không?” Thiệu Đường nhìn Ngôn Nặc đang ăn.

“Nhưng có hơi lạt.” Ngôn Nặc uống một ngụm nước Thiệu Đường mới mua.

“Không phải chứ? Còn lạt sao?” Thiệu Đường nhìn bát của Ngôn Nặc sau đó nhìn lại chén mình, chắc là cô ấy không ăn lạt được.

“Ăn ngon là được, tôi sợ chỗ này không hợp khẩu vị của cô.” Thiệu Đường nhìn Ngôn Nặc đang say sưa ăn.

“Cô làm gì nhìn tôi ghê vậy? Cô không ăn sao?” Ngôn Nặc bị Thiệu Đường nhìn đến ăn không được.

“Tôi ăn xong rồi.” Thiệu Đường bung chén mình lên cho cô xem.

“Uống canh ngon không?”

“Ăn uống nhiều rồi tôi phát hiện canh mới là tinh hoa của nghệ thuật ẩm thực.”

“Thực sao?” Ngôn Nặc nhẹ nhàng uống một muỗng canh.

“Được, uống thử đi.” Thiệu Đường giống như dâng bảo vật cho Ngôn Nặc.

“Ngon lắm.” Ngôn Nặc nói xong lại uống thêm một ngụm nữa.

“Ha ha, vậy là tốt rồi.” Thiệu Đường chuẩn bị nói về sau muốn cùng cô ấy đi ăn nhưng tới đây hình như không thích hợp với cô ấy, dù sao cũng là tổng giám đốc.

“Thực là tuyệt, tôi ăn xong rồi.” Ngôn Nặc đứng dậy chuẩn bị lấy ví tính tiền.

“Để tôi trả.” Thiệu Đường ngăn Ngôn Nặc vội vàng đứng lên lấy tiền lẻ ra đưa phục vụ.

“Cám ơn cô.”

“Cô nói cám ơn tôi không thấy hợp với tính của cô lắm.” Thiệu Đường trả tiền xong lại nắm lấy tay Ngôn Nặc lần nữa.

“Vậy không nói cám ơn nữa.” Ngôn Nặc cảm nhận được mười ngón tay của Thiệu Đường, thực ấm áp, cảm giác bao lâu nay mà bản thân luôn tìm kiếm.

“Tôi...Tôi có thể hôn tạm biệt cô không?” Thiệu Đường cùng Ngôn Nặc đi đến công ty đem ví của Ngôn Nặc trả lại cho cô ấy.

“Cô đừng nghĩ tới.” Ngôn Nặc chưa bao giờ gặp người như vậy, hôn mà còn hỏi.

“Tôi...thật....thôi.... chào cô.” Thiệu Đường sờ sờ đầu ấp úng.

Thiệu Đường đứng ở cửa nhìn Ngôn Nặc đi thẳng đến thang máy.

Sau một lúc, Thiệu Đường như nhớ tới cái gì vội vàng đi vào công ty của Ngôn Nặc. Nhân viên bảo vệ thấy cô cùng tổng giám đốc đi cùng nhau cho nên cũng không ngăn lại trực tiếp cho cô đi vào.

Đến văn phòng liền gõ cửa, chờ đợi. Nghe được tiếng Ngôn Nặc cho phép mới đẩy cửa ra rồi đi vào.

“Sao? Mới cách đây 5 phút đã nhớ tôi?” Ngôn Nặc kinh ngạc hỏi.

“Không có, tôi quên đưa cô cái này.” Thiệu Đường đưa kẹo cho Ngôn Nặc.

“Cám ơn.”

“Đừng nói cám ơn nữa.”

“Mà buổi tối tôi có tiệc, chín giờ có thể đi rồi, cô đón tôi được không?”

“Được! Tất nhiên là được! Nhất định tôi sẽ đón cô.”

“Cô biết địa điểm không?” Ngôn Nặc cười.

“A??? Không biết.” Thiệu Đường xấu hổ quay người đi.

“Khách sạn Thịnh thế. Chín giờ, nhớ rồi chứ?”

“Rõ rồi! Khách sạn Thịnh Thế, chín giờ! Tôi gặp sau.” Thiệu Đường cúi người qua bàn của Ngôn Nặc, nhẹ nhàng hôn trán cô.

“Yes, tôi thành công rồi, hắc hắc” Thiệu Đường la lên ở phòng Ngôn Nặc.

Nhưng vừa lúc một vị thư kí vừa đi tới nhìn Thiệu Đường một cách ghét bỏ.

“Ách” Thiệu Đường sờ mũi xấu hổ rồi đi.

“Tổng giám đốc, bên ngoài hình như có người mắc bệnh thần kinh. Nhìn cũng tuần tú mà mắc bệnh tội thật.” Vị thư kí kia đi vào phòng Ngôn Nặc.

“Thật à.” Ngôn Nặc sờ trán mình, nhìn cô ấy vậy mà lại giống một đứa trẻ con.

“Mà nếu Trương Ba có tới nói tôi đã đi họp.” Ngôn Nặc cảm văn kiện thư kí đưa, rồi văn phòng đi họp, thời gian ngắn ngủi cũng trôi qua liền đến tối.

Thiệu Đường đứng ở cửa Khách sạn Thịnh Thế, nhìn đồng hồ hiện tại mới có tám giờ rưỡi nhưng bản thân lại nóng lòng muốn gặp cô ấy nên đã thông thả đến sớm.

“Đường, sao cậu cũng ở đây?” Thiệu Văn cùng Vương Tuyết Nhu xuống xe phát hiện Thiệu Đường.

“Tôi chờ người.”

“Àn, tôi biết là ai rồi, là chờ Nặc đúng không?” Vương Tuyết Nhu đoán được là ai.

“Hắc hắc” Thiệu Đường cười hạnh phúc.

“Chúng ta cùng vào đi.” Thiệu Văn lời kéo Thiệu Đường cùng đi vào.

“Có thể sao?” Thiệu Đường bị lời lôi kéo nên đành vào theo.

“Được chứ, cậu mặc đồ công sở nên không sao đâu.” Thiệu Văn cùng Tuyết Nhu kéo Thiệu Đường tiến vào khách sạn.

“Cám ơn.” Thiệu Đường hiện tại đang ở buổi yến hội, thấy có người đang cùng Ngôn Nặc khiêu vũ liền hi vọng người đang ôm cô ấy là chính mình.

“Cậu ở chỗ này đợi chút, tôi đi gọi Ngôn Nặc.”

“Được.”

“Cô...” Ngôn Nặc kinh ngạc.

“Chào.” Thiệu Đường lúc này đột nhiên mạnh dạng hơn, làm cho Ngôn Nặc có chút ngây ngời. “Có thể mời cô nhảy không? Mỹ nữ?” Thiệu Đường vươn tay mời.

“Chắc rồi.” Ngôn Nặc đưa tay để vào lòng bàn tay của Thiệu Đường.

“Nhưng cô cũng không phải là dạng khiêu vũ này, cô biết thứ khác sao?” Ngôn Nặc cùng Thiệu Đường đứng ở sàn nhảy liền hỏi.

“Không phải không biết chẳng qua tôi chỉ biết vài điệu nhảy đường phố thôi, nhưng tôi cũng không có thường nhảy mấy cái đó.” Thiệu Đường sờ sờ cái gáy.

“Thật à? Vậy tôi nên thưởng thức một chút vậy!” Ngôn Nặc khoát tay lên vai Thiệu Đường.

“Nơi này? Bây giờ?” Thiệu Đường không tin được.

“Như thế nào? Không muốn?”

“Không, chỉ cần cô muốn, mọi lúc mọi nơi.” Thiệu Đường chậm rãi theo nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35

Lúc Thiệu Đường nhảy thì mọi người đều đã tản ra. Thiệu Đường chuẩn bị quần áo bước ra làm mấy bước footwork. Giờ phút này nhìn Thiệu Đường thật nổi bật giữa không gian rộng lớn.

“Cô thấy thế nào?” Thiệu Đường bỏ nón xuống hỏi Ngôn Nặc đang ở một bên ngăn người.

“Rất tuyệt, có thể dạy tôi không?” Ngôn Nặc đã tỉnh sau tiếng vỗ tay của mọi người.

.

“Lâu rồi không thấy Thiệu Đường nhảy, không nghĩ tới qua bao nhiêu lâu vẫn nhảy đẹp như thế.” Thiệu Văn một bên nhỏ giọng nói với Tuyết Nhu.

“Lần trước cũng nghe anh nói cũng không ngờ hôm nay lại được thấy tận mắt như vậy.” Vương Tuyết Nhu vừa rồi cũng bị động tác của Thiệu Đường làm ngẩn người.

“Đúng vậy.”

“Vậy vừa nãy cô ấy nhảy gọi là gì?”

“Cái đó gọi là footwork, lúc trước khi anh học hai chân cứ dính vào nhau nên làm mình bị thương không biết bao nhiêu lần.”

“Vậy anh cho em xem với?” Vương Tuyết Nhu thấy Thiệu Đường như vậy đối với Ngôn Nặc thực hâm mộ.

“Lúc này sao?” Thiệu Văn nhún mày.

“Đúng vậy, em thực ngưỡng mộ Thiệu Đường nha.”

“Nhưng Thiệu Đường nhảy không đẹp bằng anh, nhưng anh sẽ nhảy cho em xem.” Thiệu Văn thấy Vương Tuyết Nhu có vẻ sùng bái Thiệu Đường liền cởi áo khoác đưa cô rồi xắn ống tay áo sơ mi lên “Đã lâu không nhảy hy vọng em thích.”

“Ha ha, hình như tôi với cậu chưa có thử qua popping với locking nha.” Thiệu Văn nói nhỏ với Thiệu Đường.

“Ha ha cậu muốn nổi bật giữa đám đông sao?” Thiệu Đường nói xong liền cùng Thiệu Văn nhảy. Hai người cùng nhảy tuy không đẹp nhưng cũng đủ thu hút Ngôn Nặc.

“Đường, tôi với cậu hợp tác cũng tốt ha.” Thiệu Văn quay sang nói.

“Àn, lâu rồi cậu cũng chưa nhảy mà có thể ấn ý như vậy.” Thiệu Đường cùng Thiệu Văn vỗ tay hoan nghênh.

“Ha ha...thôi cậu lo đi tìm Ngôn Nặc đi.” Thiệu Văn nhìn Thiệu Đường nhưng ánh mắt lại theo hướng Ngôn Nặc.

“Cám ơn.” Thiệu Đường vỗ vỗ vai Thiệu Văn.

“Cô thấy thế nào!” Thiệu Đường dùng sức vuốt tóc cho ngay ngắn lại.

“Được a, nhưng cô xem này, thân thể cô toàn mồ hôi.” Ngôn Nặc lấy khăn tay cẩn thận lau cho Thiệu Đường.

“Cám ơn.” Thiệu Đường dùng tay quạt trán mình.

“Đừng lấy tay, bẩn quá.” Ngôn Nặc kéo tay Thiệu Đường ra cẩn thận lấy khăn giúp Thiệu Đường.

“Hắc hắc” Thiệu Đường ngây ngô cười.

“Nhảy lâu vậy, thật mệt a.”

“Vậy chúng ta ra ngoài một chút nha.”

“Được.” Thiệu Đường nắm tay Ngôn Nặc, mười ngón tay nhanh chóng đan vào nhau.

“Cô thích nắm tay người khác vậy a?” Từ khách sạn đi ra Ngôn Nặc hỏi trong khi cô cảm thụ được độ ấm từ tay Thiệu Đường.

“Không phải, trừ cô ra tôi chỉ nắm có một người. Bởi vì tôi cảm thấy làm như vậy tâm hai người sẽ gần nhau hơn! Mười ngón đan chặt sẽ bên nhau suốt đời a.” Thiệu Đường càng nắm chặt hơn tay Ngôn Nặc.

“Không nghĩ cô cũng biết nói những lời đó.”

“Không phải lời nói trong một khoảnh khắc đâu, mà đây là lòng tôi suy nghĩ vậy mà.” Từ sau khi chị ấy rời khỏi, chính mình không nghĩ sẽ tìm một người khác.

“Ừ.”

“Nặc, cô đi xe đến sao?”

“Đừng a! Như thế nào?” Thiệu Đường đột nhiên hỏi làm Ngôn Nặc tò mò.

“Vậy lên xe đi nhanh đi.” Bởi vì khi Ngôn Nặc mặc lễ phục thì Thiệu Đường cảm thấy cái váy có hơi hở ở trên nên trên đường từ khách sạn ra có rất nhiều người nhìn cô ấy.

“Àn. Nhưng tôi muốn đi dạo thêm một chút.”

“Thời tiết lạnh như vậy, cô khoác thêm áo vào.” Thiệu Đường cởi áo khoác mặc lên cho Ngôn Nặc.

“Gần đây cô có vẻ rảnh.” Ngôn Nặc phát hiện dạo gần đây ngày nào cũng gặp Thiệu Đường.

“Chủ của tôi mới tuyển thêm hai người nên tôi được nghỉ nửa ngày.”

“Vậy sao? Tiêu Nam keo kiệt như vậy cũng có thể mướn thêm người?” Ngôn Nặc không tin hỏi.

“Cô biết Tiêu Nam?”

“Biết chứ, hắn cùng Ngôn Hằng là bạn bè tốt nhiều năm, chúng tôi cũng thường gặp mặt! Chỉ là lâu rồi không gặp không nghĩ tới hắn thay đổi nhiều như vậy.”

“Lí Hàm ép hắn ta đấy, chứ keo kiệt vẫn là keo kiệt thôi.” Thiệu Đường nói.

“Hình như Lí Hàm không thích tôi.” Ngôn Nặc nhớ tới lúc mình đi mua quần áo, mà Thiệu Đường giúp mình tìm thì có một người con gái luôn hằm hè nhìn mình.

“Hắc, chắc tại cô ấy...” Thiệu Đường cũng không biết nói gì, vì không có khả năng nói ra tính tiểu thư của cô!

“Chắc cô ấy không thích tính điệu ngoa của tôi.” Ngôn Nặc gặp Thiệu Đường không nói nên lời liền suy đoán.

“Hắc” Thiệu Đường xấu hổ.

“Kỳ thật tôi cũng không biết, vì khi đó gặp các cô là không vừa mắt, đại khái là vì Thiệu Văn, và lại trước đó tôi gặp cô ở hoàn cảnh không được tốt lắm.”

“Àn, khi đó tôi trông có vẻ không được phong độ lắm.” Thiệu Đường nhún mày.

“Đâu có, cô vẫn toát ra khí chất lưu manh mà.”

“Vậy sao?” Thiệu Đường ngả ngón.

“Chính là động tác này đây! Về sau không được cùng người khác như vậy nha.”

“Biết rồi, về sau tôi chỉ đối với cô mới vậy thôi, vậy cô vừa lòng chưa?” Thiệu Đường đặt tay lên vai.

“Để tôi xem biểu hiện của cô về sau đã!”

“Tôi như vậy mà cô vẫn còn xem lại sao?” Thiệu Đường đưa mười ngón tay đan vào nhau lên.

“Đương nhiên, chẳng lẽ cô bẻ từ thẳng thành cong không cần thời gian sao?” Ngôn Nặc dừng lại hỏi Thiệu Đường.

“Tôi không nghĩ đem cô bẻ cong đâu a, đơn giản vì cô vốn thuộc về tôi mà! Đồng ý với tôi không?” Thiệu Đường đối mặt nhìn Ngôn Nặc tay phải nhẹ nhàng cầm tay Ngôn Nặc.

Lúc Thiệu Đường nhảy thì mọi người đều đã tản ra. Thiệu Đường chuẩn bị quần áo bước ra làm mấy bước footwork. Giờ phút này nhìn Thiệu Đường thật nổi bật giữa không gian rộng lớn.

“Cô thấy thế nào?” Thiệu Đường bỏ nón xuống hỏi Ngôn Nặc đang ở một bên ngăn người.

“Rất tuyệt, có thể dạy tôi không?” Ngôn Nặc đã tỉnh sau tiếng vỗ tay của mọi người.

.

“Lâu rồi không thấy Thiệu Đường nhảy, không nghĩ tới qua bao nhiêu lâu vẫn nhảy đẹp như thế.” Thiệu Văn một bên nhỏ giọng nói với Tuyết Nhu.

“Lần trước cũng nghe anh nói cũng không ngờ hôm nay lại được thấy tận mắt như vậy.” Vương Tuyết Nhu vừa rồi cũng bị động tác của Thiệu Đường làm ngỡ người.

“Đúng vậy.”

“Vậy vừa nãy cô ấy nhảy gọi là gì?”

“Cái đó gọi là footwork, lúc trước khi anh học hai chân cứ dính vào nhau nên làm mình bị thương không biết bao nhiêu lần.”

“Vậy anh cho em xem với?” Vương Tuyết Nhu thấy Thiệu Đường như vậy đối với Ngôn Nặc thực hâm mộ.

“Lúc này sao?” Thiệu Văn nhún mày.

“Đúng vậy, em thực ngưỡng mộ Thiệu Đường nha.”

“Nhưng Thiệu Đường nhảy không đẹp bằng anh, nhưng anh sẽ nhảy cho em xem.” Thiệu Văn thấy Vương Tuyết Nhu có vẻ sùng bái Thiệu Đường liền cởi áo khoác đưa cô rồi sẵn ồng tay áo sơ mi lên “Đã lâu không nhảy hy vọng em thích.”

“Ha ha, hình như tôi với cậu chưa có thử qua popping với locking nha.” Thiệu Văn nói nhỏ với Thiệu Đường.

“Ha ha cậu muốn nổi bật giữa đám đông sao?” Thiệu Đường nói xong liền cùng Thiệu Văn nhảy. Hai người cùng nhảy tuy không đẹp nhưng cũng đủ thu hút Ngôn Nặc.

“Đường, tôi với cậu hợp tác cũng tốt ha.” Thiệu Văn quay sang nói.

“Àn, lâu rồi cậu cũng chưa nhảy mà có thể ăn ý như vậy.” Thiệu Đường cùng Thiệu Văn vỗ tay hoan nghênh.

“ha ha...thôi cậu lo đi tìm Ngôn Nặc đi.” Thiệu Văn nhìn Thiệu Đường nhưng ánh mắt lại theo hướng Ngôn Nặc.

“Cám ơn.” Thiệu Đường vỗ vỗ vai Thiệu Văn.

“Cô thấy thế nào!” Thiệu Đường dùng sức vuốt tóc cho ngay ngắn lại.

“Được a, nhưng cô xem này, thân thể cô toàn mồ hôi.” Ngôn Nặc lấy khăn tay cẩn thận lau cho Thiệu Đường.

“Cám ơn.” Thiệu Đường dùng tay quạt trán mình.

“Đừng lấy tay, bẩn quá.” Ngôn Nặc kéo tay Thiệu Đường ra cẩn thận lấy khăn giúp Thiệu Đường.

“Hắc hắc” Thiệu Đường ngây ngô cười.

“Nhảy lâu vậy, thật mệt a.”

“Vậy chúng ta ra ngoài một chút nha.”

“Được.” Thiệu Đường nắm tay Ngôn Nặc, mười ngón tay nhanh chóng đan vào nhau.

“Cô thích nắm tay người khác vậy a?” Từ khách sạn đi ra Ngôn Nặc hỏi trong khi cô cảm thụ được độ ấm từ tay Thiệu Đường.

“Không phải, trừ cô ra tôi chỉ nắm có một người. Bởi vì tôi cảm thấy làm như vậy tâm hai người sẽ gần nhau hơn! Mười ngón đan chặt sẽ bên nhau suốt đời a.” Thiệu Đường càng nắm chặt hơn tay Ngôn Nặc.

“Không nghĩ cô cũng biết nói những lời đó.”

“Không phải lời nói trong một khoảnh khắc đâu, mà đây là lòng tôi suy nghĩ vậy mà.” Từ sau khi chị ấy rời khỏi, chính mình không nghĩ sẽ tìm một người khác.

“Ừ.”

“Nặc, cô đi xe đến sao?”

“Đứng a! Như thế nào?” Thiệu Đường đột nhiên hỏi làm Ngôn Nặc tò mò.

“Vậy lên xe đi nhanh đi.” Bởi vì khi Ngôn Nặc mặc lễ phục thì Thiệu Đường cảm thấy cái váy có hơi hở ở trên nên trên đường từ khách sạn ra có rất nhiều người nhìn cô ấy.

“Àn. Nhưng tôi muốn đi dạo thêm một chút.”

“Thời tiết lạnh như vậy, cô khoác thêm áo vào.” Thiệu Đường cởi áo khoác mặc lên cho Ngôn Nặc.

“Gần đây cô có vẻ rảnh.” Ngôn Nặc phát hiện dạo gần đây ngày nào cũng gặp Thiệu Đường.

“Chủ của tôi mới tuyển thêm hai người nên tôi được nghỉ nửa ngày.”

“Vậy sao? Tiêu Nam keo kiệt như vậy cũng có thể mướn thêm người?” Ngôn Nặc không tin hỏi.

“Cô biết Tiêu Nam?”

“Biết chứ, hẳn cùng Ngôn Hằng là bạn bè tốt nhiều năm, chúng tôi cũng thường gặp mặt! Chỉ là lâu rồi không gặp không nghĩ tới hẳn thay đổi nhiều như vậy.”

“Lí Hàm ép hẳn ta đấy, chứ keo kiệt vẫn là keo kiệt thôi.” Thiệu Đường nói.

“Hình như Lí Hàm không thích tôi.” Ngôn Nặc nhớ tới lúc mình đi mua quần áo, mà Thiệu Đường giúp mình tìm thì có một người con gái luôn hằm hừ nhìn mình.

“Hắc, chắc tại cô ấy...” Thiệu Đường cũng không biết nói gì, vì không có khả năng nói ra tính tiểu thư của cô!

“Chắc cô ấy không thích tính điệu ngoa của tôi.” Ngôn Nặc gặp Thiệu Đường không nói nên lời liền suy đoán.

“Hắc” Thiệu Đường xấu hổ.

“Kỳ thật tôi cũng không biết, vì khi đó gặp các cô là không vừa mắt, đại khái là vì Thiệu Văn, và lại trước đó tôi gặp cô ở hoàn cảnh không được tốt lắm.”

“Àn, khi đó tôi trông có vẻ không được phong độ lắm.” Thiệu Đường nhú mày.

“Đâu có, cô vẫn toát ra khí chất lưu manh mà.”

“Vậy sao?” Thiệu Đường ngả ngón.

“Chính là động tác này đây! Về sau không được cùng người khác như vậy nha.”

“Biết rồi, về sau tôi chỉ đối với cô mới vậy thôi, vậy cô vừa lòng chưa?” Thiệu Đường đặt tay lên vai.

“Để tôi xem biểu hiện của cô về sau đã!”

“Tôi như vậy mà cô vẫn còn xem lại sao?” Thiệu Đường đưa mười ngón tay đan vào nhau lên.

“Đương nhiên, chẳng lẽ cô bẻ từ thẳng thành cong không cần thời gian sao?” Ngôn Nặc dừng lại hỏi Thiệu Đường.

“Tôi không nghĩ đem cô bẻ cong đâu a, đơn giản vì cô vốn thuộc về tôi mà! Đồng ý với tôi không?” Thiệu Đường đối mặt nhìn Ngôn Nặc tay phải nhẹ nhàng cầm tay Ngôn Nặc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chương 36

“Ta chỉ cảm thấy hơi nhanh!” Ngôn Nặc hơi ngẩng đầu người trước mặt mình

“Vậy ta tôn trọng ý người” Thiệu Đường uể oải

“Đừng vậy a, ta cũng không phải nói sẽ không đáp ứng ngươi” Ngôn Nặc nhìn gương mặt có vẻ uỷ khuất của Thiệu Đường

“Vậy ý của ngươi là chấp nhận ta?” Thiệu Đường hưng phấn ôm lấy Ngôn Nặc, đây chính là lần đầu được ôm nàng ấy, cảm nhận được nàng thật thơm từ tóc cho tới người a

“Àn, vì nếu ta cự tuyệt thì ta sẽ không được ăn kẹo nữa”

“Hả? Thì ra chỉ vì được ta tặng kẹo mà thôi...” Thiệu Đường thấy mắt mát

“Việc đó chỉ là lý do phụ thôi” Ngôn Nặc tiếp tục trêu Thiệu Đường

“Vậy lý do chính là gì a?”

“Chính là vì ta có vẻ thích một kẻ lưu manh đã từng giúp ta nhiều lần, bị ta khi dễ nhiều lần nhưng hội vẫn giúp ta chọn quần áo, vì ta mà nghiêm túc nhảy cho ta xem, hơn nữa cũng không kẻ trời lạnh khoát áo cho ta. Cuối cùng là vì có người vừa nắm tay ta vừa đi dạo nữa” Ngôn Nặc nhẹ giọng nói ra cảm tình của mình

“Ý ngươi là ngươi cũng thích ta” Thiệu Đường một lần nữa ôm chặt Ngôn Nặc giống như cùng Ngôn Nặc hoà làm một

“Hắc hắc” Ngôn Nặc không nói gì mà đẩy Thiệu Đường ra rồi hôn nhẹ lên trán nàng ấy giống như lúc ở văn phòng nàng ta đã làm

“Vậy nơi này của ngươi chỉ có ta” Thiệu Đường chỉ vào tim Ngôn Nặc

“Vậy ngươi thì sao?” Ngôn Nặc tựa vào lòng Thiệu Đường ngẩng đầu hỏi

“Nơi này của ta từ khi có ngươi thì đã không thể có người khác được nữa” Thiệu Đường đem tay Ngôn Nặc để lên ngực mình

“Hắc hắc, của ngươi có vẻ rất lớn” tay Ngôn Nặc ở ngực Thiệu Đường có ý rờ, Thiệu Đường mặt đỏ bừng bừng

“Ngươi thật là” Thiệu Đường buông Ngôn Nặc ra, đi đến ngồi ở ghế sau đó lại đem Ngôn Nặc mà ôm hưởng thụ hơi ấm từ nàng

“Không ngờ ngươi then thùng nha” Ngôn Nặc vuốt ve gương mặt Thiệu Đường

“Ngươi đừng làm ta phát điên được không!” Thiệu Đường nãy giờ vẫn là nhẫn nại, bình thường thì rất bình tĩnh nhưng khi bên cạnh Ngôn Nặc lại phi thường xúc động

“Xe đến rồi, chúng ta đi thôi” Thiệu Đường bảo Ngôn Nặc đứng lên

“Đi đâu?” Ngôn Nặc tò mò hỏi

“Không biết, đi rồi tính”

“Được a, coi như là lần đầu tiên chúng ta cùng hẹn hò, hắc hắc” Ngôn Nặc theo Thiệu Đường lên xe, thấy Thiệu Đường đem tiền lẻ bỏ vào trong một cái rương thì mặt rất ngạc nhiên

“Ngươi vì sao lại tiền bỏ vào nơi đó?” Ngôn Nặc nhỏ giọng hỏi

“Hắc, lên xe không lẽ không trả tiền” Thiệu Đường đương nhiên trả lời, trong lòng cười vị đại tiểu thư ngốc này

“Thì ra là vậy, nhưng nếu như không có tiền lẻ, khi đưa một trăm đồng thì người ta có thối tiền lại cho ngươi không” Ngôn Nặc lúc này thắc mắc cho đến cùng

“Ngạch, nó chỉ là cái máy thì thế nào lại tự trả tiền cho ngươi! Người bình thường đi xe tự nhiên sẽ có tiền lẻ thôi” Thiệu Đường kiên nhẫn giải thích cho Ngôn Nặc. May mắn hai người đang ngồi ở cuối xe bằng không cũng không biết làm sao mà trốn

“Àh thì ra là như vậy” Ngôn Nặc tỏ ra mình đã hiểu biết. Nhưng vài giây sau lại tiếp tục hỏi “Vậy người ta không sợ người khác cướp lấy cái thùng đó sao?”

“Ách, Nặc a, ngươi xem xem cái thùng kia gắn với cái xe, nếu không có chìa khoá mở ra thì không thể mang đi, nhưng không có ai lại đi lấy mấy trăm đâu” Lúc này tay Thiệu Đường đã bên eo Ngôn Nặc

“Ta hiểu rồi” Ngôn Nặc chỗ hiểu chỗ không nhưng vẫn gật đầu

“Àn! Chúng ta đi xem phim nga?” Thiệu Đường chậm rãi đem nàng ôm vào trong lòng

“Không đâu, ta muốn nhìn ngươi nhảy nữa a” Ngôn Nặc vẫn còn nhớ lúc nãy

“Được thôi” Thiệu Đường ngáy người một chút rồi lại hoàn hồn

“Chẳng lẽ người tính nhảy trong này sao?”

“Hắc hắc, không đâu. Sư phụ cho xuống đây” Thiệu Đường hô to

“Được rồi, đệ tử a đi thông thả

“Ngài thực hài hước a” Thiệu Đường cảm thấy vị tài xế này cũng thực vui vẻ

“Vì sao ông ấy lại gọi người là đệ tử a?” Ngôn Nặc xuống xe lại hỏi

“Cũng xuất phát từ một truyện cười mà thôi. Lúc trước ta đi làm, lúc gần tới trạm thì thấy xe đã chuẩn bị rời đi, vì thế liền đuổi theo, vừa chạy vừa hô to “Sư phụ, sư phụ, cho con theo với”. Sau đó vị tài xế kia quay đầu nói “Bát giới, sư phụ đi trước, đợi lát nữa gặp đại sư huynh sẽ mang người đi”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 37

“Hắc hắc hắc hắc, vậy người là bát giới a” Ngôn Nặc cười

“Không phải a” Thiệu Đường hết chỗ nói

“Đúng rồi, nhảy cho ta xem đi”

“Được thôi. Người muốn ta nhảy liên bây giờ sao?”

“Cũng không vội, vậy lần sau nhất định phải nhảy cho ta xem”

“Àn, cũng trễ rồi ta đưa người về” Thiệu Đường thấy đã gần mười giờ

“Cũng được” Ngôn Nặc vẫn nắm tay Thiệu Đường

“Ngày mai ta mời người ăn cơm trưa được chứ”

“Ngày mai? Không được a, ta có cuộc họp giữa trưa nên chắc là không có thời gian” Ngôn Nặc nhìn lịch trình của mình trong di động trả lời cho Thiệu Đường

“Nga! Người cũng thật bận rộn” Thiệu Đường thất vọng

“Ha ha... Nhưng buổi tối người có thể tới đón ta” Ngôn Nặc an ủi tiểu hài tử trước mặt mình

“Được nha, đi thẳng sao?” tới ngã ba Thiệu Đường hỏi Ngôn Nặc, bởi vì chưa bao giờ đi qua nhà nàng nên không rõ phương hướng

“Không phải là bên này” Ngôn Nặc chỉ vào đường bên trái

“Vậy vào nhà đi, ta về trước” Thiệu Đường đưa Ngôn Nặc tới tận cửa

“Àn, chào người”

“Ngủ ngon nha Nặc” Thiệu Đường hôn trán Ngôn Nặc

Thiệu Đường thấy Ngôn Nặc vào nhà rồi liền quay người đi, không chú ý xa xa có một chiếc xe đang nhìn hai người

“Trương Ngọc nói người thích người khác ta không tin, thì ra là sự thật, còn cười thực vui vẻ! Còn dám cho người kia hôn người nữa, Ngôn Nặc người dám bắt cả hai tay. Thì ra từ trước đã có người khác” Người bên trong xe nỉ điên

Trương Ba tức giận lấy di động ra gọi ột người “Khách sạn Đức Thành, người tới thì lấy chỗ trước” Nói xong Trương Ba không chờ bên kia phản ứng liền cúp máy rồi quăng luôn chiếc điện thoại sang một bên. Lái xe vòng vòng mới đến khách sạn.

“Đường tỷ tỷ, còn nhớ ta không?” Thiệu Đường bị vỗ vai

“Àn?” Thiệu Đường xoay người thì thấy Lương Phàm

“Hắc hắc, còn nhớ ta chứ?”

“Lương Phàm, nhưng có thể gọi ta là Đường hoặc Thiệu Đường là được rồi” Thiệu Đường không quen bị người khác gọi là tỷ tỷ

“Đúng rồi! Ngươi ở trong này làm cái gì?”

“Ta đi ngắm vài thứ a”

“Nơi đây thì làm gì có cái gì để ngắm????” Lương Phàm tò mò

“Tuy là không có gì xem nhưng có thể giết thời gian mà, phải không?”

“Ngươi thực nhàm chán”

“Ngươi khỏe không?” Kỳ thật mỗi lần ngồi ở đây lại suy nghĩ “Người nhiều như vậy có hay không trong những người đó là cha mẹ của ta? Hoặc là người thân của ta”

“Đừng vậy nữa chúng ta cùng nhau đi dạo được chứ” Lương Phàm thử hỏi Thiệu Đường

“Hả? Sao? Đi dạo?”

“Không biết đi đâu nhưng ngươi có thể giúp ta”

“Đi dạo phố” Đùa vui a! Chính mình cho tới bây giờ chưa cùng bạn gái cùng đi dạo trên đường, hơn nữa cũng không thích

“Đúng vậy, mấy ngày nữa là ngày bình an, ta muốn mua vài thứ. Ngươi theo giúp xách đồ cũng được” Lương Phàm làm nũng

“Đừng vậy nga! Ta đáp ứng là được” Thiệu Đường chịu không nổi nàng ta nắm tay mình liền rút tay, lấy mũ lưỡi trai đội lên

“Nhìn ngươi thực phong độ” Lương Phàm thấy Thiệu Đường như vậy liền so sánh tới nam sinh ở trường thì không bao giờ bằng Đường! Nhìn nàng thật tuần tú

“Không phải đâu” Thiệu Đường giải thích

“Rất tuần tú nữa” Lương Phàm mê mẩn nói

“Tốt lắm, vậy giờ ngươi có đi hay không?” Thiệu Đường đi rồi thấy Lương Phàm vẫn còn ngăn người

“Đến đây” Lương Phàm kéo Thiệu Đường một cách thân thiết

“Đường, ngươi xem cái kia thế nào?” Lương Phàm chỉ vào búp bê vải nói

“Ách, cũng được” Thiệu Đường nói cho có lệ

“Ta tặng cho ngươi được không?” Lương Phàm hỏi làm Thiệu Đường đứng hình

“Không, không cần đâu” Thiệu Đường vội vàng từ chối

“Nếu ngươi không cần vậy ngươi tặng ta được không?” Lương Phàm đáng thương nhìn Thiệu Đường

“Sao??? Cũng được”

“Thật sao? Tốt quá” Lương Phàm nghe vậy liền kéo Thiệu Đường vào trong cửa hàng

“Ách”

Thiệu Đường trả tiền xong nhìn Lương Phàm đang ôm ôm búp bê vải liền lắc đầu!

“Thật đẹp, ta sẽ ôm nó ngủ”

“Không cần phải như vậy nga” Thiệu Đường lắc đầu

“hắc hắc” Lương Phàm cười ngây ngô

“Đúng rồi gần đây không thấy ngươi tới trượt tuyết?”

“Gần đây ta không có thời gian” Đạo gần đây Thiệu Đường chỉ mãi lo nghĩ cách làm cho Ngôn Nặc vui nên không tới trượt tuyết

“Ách, vậy sao vừa rồi ngươi lại đến nơi đó ngồi”

“Hắc Hắc”

“Đi dạo lâu như vậy, ngươi chắc cũng mệt! Cảm ơn ngươi mua búp bê cho ta, mời ngươi ăn cơm được chứ?”

“Không cần a! Ta có việc rồi, cúi chào” Võ vai Lương Phàm xong Thiệu Đường cũng nhanh chân rời đi

Thiệu Đường nhìn hướng toà nhà, bây giờ chắc là đã tan sở

“Uy, ngươi đang làm sao? Tan ca chưa?” Thiệu Đường hạnh phúc nói

“Ân, nhưng chút nữa ta vẫn còn phải họp, không thể cùng ngươi ăn cơm” Ngôn Nặc nhẹ giọng

“Vậy được rồi! Nhưng nhớ ăn cơm nga” Thiệu Đường cũng hạ giọng

“Ta biết rồi! Ngươi cũng vậy! Đừng ăn kiêng nga”

“Ân! Ngươi làm việc đi, ta cúp máy, tối ta tới đón”

“Ân, chào ngươi”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chương 38

Thiệu Đường nhú mồm cúp điện thoại

“Ách, ngươi bị bỏ bở sao?” Lương Phàm vẫn đi theo Thiệu Đường, thấy Thiệu Đường cúp điện thoại liền biết không có ai cùng nàng ăn

“Đâu có” Thiệu Đường bỏ điện thoại vào túi rồi chỉnh nón lại

“Ha ha... ta nghe thấy được”

“Sao ngươi nghe được. Nghe lên sao?”

“Sao cũng được. Vậy ngươi cùng ta đi ăn được chưa! Ta đói” Lương Phàm đáng thương vuốt bụng

“Ân, cũng được” Thiệu Đường suy nghĩ chốc lát rồi đồng ý với nàng

“Thật là, ta thân là con gái mời ngươi ăn cơm mà còn dơ dãi!” Lương Phàm tỏ vẻ khó chịu

“Ha ha...” Thiệu Đường xấu hổ

“Ngươi thật tham ăn! Ngươi cái gì cũng chưa nói chỉ toàn là ăn! Thực không chịu nổi ngươi”

“Ta chỉ là ít nói thôi”

“Ta ở cùng ngươi vài lần còn không biết tính ngươi sao?”

“Ân” Thiệu Đường cúi đầu ăn

“Mất mặt quá” Lương Phàm buồn đũa

“hắc hắc” Thiệu Đường xấu hổ cười, chính mình này giờ cũng không nói gì nhiều chỉ toàn lo ăn

“Hừ hừ”

“Không còn sớm! Ta đưa ngươi về” Nãy giờ nói chuyện giông dài cũng đã tối rồi a

“Được a” Lương Phạm tuy thấy Thiệu Đường nói ít không thú vị nhưng vẫn là thích ở cạnh nàng

“Ân” Thiệu Đường kêu taxi

Thiệu Đường nói cho lái xe nhà của Lương Phạm, liền hướng nàng “Chào người”

“Người không tiễn ta sao?” Lương Phạm ngồi trong xe phát hiện Thiệu Đường không có lên xe

“Ân! Ta có việc không có thời gian cho người nữa a” Thiệu Đường đóng cửa xe nhìn xe sau khi rời khỏi mới rời đi. Xoay người thì thấy Ngôn Nặc đang đứng sau mình

“Người đến khi nào vậy?” Thiệu Đường bất ngờ hỏi

“Lúc người đưa vị tiểu muội kia lên xe ta đã đến đây” Ngôn Nặc cau mày nhìn Thiệu Đường, không biết sao lại toát ra vẻ tức giận

“Ta.....nàng ta chỉ là bạn” Thiệu Đường tháo mũ xuống

“Ân?”

“Quả thực là vậy mà. Đừng nghi ngờ ta nga”

“Đem nón đội lên đi. Thao xuống làm chi? Rất hợp mà” Ngôn Nặc giúp Thiệu Đường đội nón lên

“Được a, ta nghe lời người”

“Rất tuần tú đó! Trước kia chưa thấy người đội nón bao giờ”

“Ta....” Thấy Ngôn Nặc cười hì hì, Thiệu Đường chột dạ

“Làm sao vậy? Nói chuyện ấp a ấp úng” Ngôn Nặc kéo tay Thiệu Đường

“Không có gì” Ta không có làm sai cái gì hết, không cần sợ như vậy

“Ân, chúng ta đi ăn nga?” Ngôn Nặc quay đầu nhìn Thiệu Đường

“Vừa rồi đã cùng nàng ta ăn” Thiệu Đường không sợ chết hung hồn nói

“Cùng “nàng ta” ăn rồi a? Nói cách khác người không cần ăn cơm nữa sao”

“Đúng vậy”

“Nga, ta hiện tại muốn ăn cơm, người ăn rồi thì vác thân về đi” Ngốc tử chết tiết chính mình bỏ hộp tới ăn cơm với người, liền thấy cùng người khác cười nói đã vậy cùng nàng ta ăn cơm! Thật là đáng ghét! Giờ đây Ngôn Nặc phi thường chán ghét

“Chờ ta với! Thức ăn vừa rồi giờ muốn tiêu hoá hết rồi, lại đói nữa rồi” Thiệu Đường đứng tại chỗ sừng sốt chốc sau mới phát giác có gì đó không đúng, gặp Ngôn Nặc đã đi xa mới phản ứng được a, liền đuổi theo

“Hừ, không phải người vừa mới ăn cơm rồi sao! Người mà tiêu nhanh như vậy a?”

“Không phải, ta chạy theo người đã tiêu hết rồi! Bao tử ta làm việc nhanh lắm, người rò thử xem” Thiệu Đường cố gắng hít vào

“Xi, ai kêu người khoác áo cho ta? Không lạnh sao?” Thiệu Đường đem áo khoác lên cho Ngôn Nặc

“Hắc hắc, vậy tiểu thư có thể cho tôi theo ăn cơm được không?” Thiệu Đường cười hì hì

“Mà người vừa rồi là ai?” Ngôn Nặc phụng phịu hỏi

“Bạn ta”

“Bạn như thế nào?”

“Bạn bình thường a, mới gặp qua mấy lần mà thôi”

“Thật không?”

“Ta có thể thề nga”

“Hừ, hiện tại thì hiếm có ai chung tình lắm nên là lời của người không đáng tin”

“Ta tuyệt đối chung tình! Tình cảm của ta chỉ dành cho ngươi, chỉ một mình ngươi thôi. Tìm ta đã thuộc về ngươi thì làm sao cấp cho ngươi khác nữa”
Thiệu Đường giải thích

“Miệng ngươi cũng ngọt vậy”

“Ta thật lòng mà! Đã trễ thế này chắc ngươi chưa ăn cơm! Ta mang ngươi đi ăn” Thiệu Đường nhớ tới Nặc chưa ăn, liền mặc kệ nàng có sinh khí hay không kéo nàng lên taxi

“Đi đâu vậy?”

“Cô nhi viện của ta”

“Àn” Ngôn Nặc nhớ tới Thiệu Đường cùng Thiệu Văn đều là cô nhi

“Mụ mụ” Vừa tiến tới cô nhi viện Thiệu Đường đứng ngay cửa kêu lên

Ngôn Nặc bị nàng lôi kéo không hiểu vì sao Thiệu Đường lại hưng phấn như vậy

“Từ xa ta đã nghe tiếng ngươi rồi! Không cần kêu lớn vậy, ngươi học Thiệu Phong yêu đương sao” Lí Phiêu đi ra

“Hắc hắc, mụ mụ... đây là... là bạn gái ta, Ngôn Nặc” Thiệu Đường tạm dừng chốc lát nhưng vẫn thành thật nói

Ngôn Nặc bên cạnh bị Thiệu Đường dọa đến bất ngờ, không nghĩ tới sẽ gặp mụ mụ của Thiệu Đường càng không nghĩ nàng ấy lại nói ra quan hệ của hai người, nhưng trong lòng Ngôn Nặc thì lại rất vui

“Àn, tiểu cô nương thật xinh đẹp, không biết ngươi làm sao quen được Đường nhi của ta! Không tiền cũng không đẹp a” Lí Phiêu không cho Thiệu Đường một chút mặt mũi

“Ách, nàng a! Cũng tốt a” Ngôn Nặc nghe lời nói của Lí Phiêu nhìn lại Thiệu Đường, cái này gọi là không đẹp sao?????????

“Àn, Đường Đường nhà chúng ta.....”

“Mụ mụ, cơm có chưa? Nặc chưa có ăn cơm” Thiệu Đường sợ mụ mụ lại nói xấu mình nên chen vào

“Ta biết rồi! Cơm vừa mang lên, nghĩ đến ngươi đã lâu không quay về ăn cơm”

“Làm sao không trở lại! Cơm mụ mụ làm là ngon nhất!” Thiệu Đường gặp Lí Phiêu đi xa liền nói với Ngôn Nặc “Hôm nay mụ mụ tự mình xuống bếp, ngươi có lộc ăn lắm nga”

“Phải không?”

“Đương nhiên, tài nấu ăn của mụ mụ là nhất! hơn hẳn mấy tay nấu ăn ở khách sạn đó a”

“Đường Đường, nhanh vào ăn cơm! Đứng bên ngoài làm cái gì?”

“Đến đây! Nặc! Chúng ta vào thôi” Thiệu Đường kéo tay Ngôn Nặc vào

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 39

“Thật ngại quá! Bởi vì không biết Đường sẽ dắt ta tới đây nên chưa kịp chuẩn bị gì ụ mụ” Ngôn Nặc đi vào buồng hướng Lí Phiêu nói

“Không có việc gì, đừng ngại a! Không cần mua đâu, thứ gì bọn họ cũng đều mua cho ta hết! Nhìn ngươi gầy vậy, hảo ăn nhiều một chút!” Lí Phiêu đưa đĩa đồ ăn sang phía nàng, muốn nàng ấy ăn thực nhiều

“Àn, đã biết, cảm ơn di! Di cũng ăn đi ạ” Ngôn Nặc thực thích mụ mụ này rất thương người

“Đường, những đứa trẻ đó đều là cô nhi sao? Sao lại ăn cơm ít như vậy?” Ngôn Nặc thấy có mấy đứa trẻ ngồi kia liền tò mò hỏi Thiệu Đường

“Àn, bọn họ đều mới tới đây chưa kịp thích ứng nơi đây cho nên ta dắt chúng theo.” Lí Phiêu giải thích với Ngôn Nặc

“Đúng vậy, đây là Đỗ Thanh, Trương Hoán, Đường Vũ, cuối cùng là Thiệu Khiêm! Bởi vì nhóc ấy không có họ nên theo họ của lão cha, họ Thiệu!” Thiệu Đường giới thiệu qua cho Ngôn Nặc

“Vậy các người ăn nhiều nga! Thiệu Khiêm người rất gầy nên ăn nhiều một chút” Ngôn Nặc sờ đầu từng người tới Thiệu Khiêm thì bị hấn liếc mắt một cái

“Đừng động ta” Thiệu Khiêm đem đầu xoay một bên

“Thiệu Khiêm, người vừa làm cái gì?” Thiệu Đường bắt mồn hỏi

“Đường tử, ta không thích nàng ấy”

“Không cần người thích. Của ta, ta thích là được rồi” Thiệu Đường nóng giận

“Đường, đừng như vậy” Ngôn Nặc giữ chặt góc áo Thiệu Đường

“Hừ, đừng có giả đồ! Nữ nhân xinh đẹp là người không tốt” Thiệu Khiêm trừng mắt với Ngôn Nặc

“Khiêm, không được nói lung tung! Sao người lại nói như vậy, nói như người ta cũng không phải người tốt đúng chứ?” Lí Phiêu nhìn đứa trẻ đáng thương nhất nói

“Đương nhiên không phải, trừ viện trưởng ra thì nữ nhân xinh đẹp không ai là người tốt” Thiệu Khiêm thấy đường như viện trưởng sinh khí liền sửa miệng

“Tỷ tỷ đây là người tốt lắm a” Thiệu Đường nhớ tới thân thể của mình cũng nhỏ giọng khuyên

“Hừ” Thiệu Khiêm hừ lạnh một tiếng rồi ăn cơm

“Thật ngại, Khiêm từ trước giờ đã là như vậy” Thiệu Đường xấu hổ nhìn Ngôn Nặc

“Không sao cả” Nghe bọn họ nói vậy giờ vốn có thể hiểu được tình cảnh của Thiệu Khiêm

“Ai nha” Lí Phiêu nhẹ giọng thở dài “Ăn cơm, ăn cơm”

“Thực xin lỗi, vốn muốn cho người một bữa cơm vậy mà...” Thiệu Đường thấp đầu nói chuyện

“Ta đã nói không sao mà! Hấn vừa nói người xinh đẹp không phải người tốt, vậy ý của hấn là ta xinh đẹp sao?”

“Tất nhiên rồi” Thiệu Đường ngẩng đầu nhìn

“Ta đây nên vui vẻ chứ? Bởi vì hấn gián tiếp khen ta xinh đẹp a” Ngôn Nặc khoe khoang

“Kì thật Thiệu Khiêm thật khó, ta đã thấy qua nhiều người bất hạnh nhưng trường hợp giống Khiêm thì là mới lần đầu”

“Sao?” Ngôn Nặc muốn nghe chuyện xưa

“Thiệu Khiêm từng có một gia đình hạnh phúc, nhưng đột nhiên mẹ hấn qua đời, từ khi ba hấn lấy người khác thì mọi chuyện đã thay đổi! Mẹ kế của hấn cũng có con riêng nhỏ hơn Thiệu Khiêm nhưng lại không được cưng chiều bằng, cho nên bà ta mong muốn có con với ba ba của hấn, không lâu sau thì bà ta có bầu điều này làm ba ba của Khiêm chỉ cưng một mình đứa trẻ đó. Sau này vì công việc không thuận lợi nên cả nhà trông vào tiền lương của bà mẹ kế kia, nên bà ta càng ngày càng ghét Thiệu Khiêm có lúc không cho ăn cơm, còn ba ba hấn thì bắt lức tối ngày chỉ có rượu hoặc khi có tức giận đều đem Thiệu Khiêm ra đánh, mà Khiêm thì chỉ biết chịu đựng không biết phải kêu cứu ai cả. Một ngày nọ ba ba hấn cùng mẹ kế cãi nhau, cãi xong ông ta bỏ đi để lại mình Thiệu Khiêm bị bà kia hắt hủi, đánh đập” Nói tới đây Thiệu Đường dừng lại cố gắng làm ình không khóc

Ngôn Nặc rất tức giận không dám nghe tiếp, cuộc sống của nàng trước giờ đều sung túc căn bản chưa từng nghe hoặc chưa từng gặp chuyện như vậy

“Sau này ban xã hội đến nhưng lúc tới nơi thì trên người Thiệu Khiêm đã chi chít vết đánh còn có cả máu”. Ngừ khí của Thiệu Đường lúc này vô cùng phần nộ

“Người biết không? Lúc ta thấy hấn ở bệnh viện, hấn bị đánh đến nỗi không thể mở miệng được, nhìn hấn không giống đứa trẻ tám tuổi, so với năm tuổi thì giống hơn. Lúc ấy mẹ mẹ cũng khóc nhiều lắm” Thấy Ngôn Nặc khóc Thiệu Đường giúp nàng lau nước mắt

“Sao có thể có loại người như vậy! Hành xử không giống con người gì cả” Ngôn Nặc khóc thút thít

“Ha ha... Nữ nhân kia hiện tại đã ngồi tù, còn cha của Thiệu Khiêm cũng không dám xuất hiện nữa”

“Hắn thật đáng thương”

“Thôi không nói nữa! Nói nữa làm cho nữ nhân của ta lại khóc suốt暮ot nữa a” Thiệu Đường trêu chọc Ngôn Nặc

“Ghét ngươi” Ngôn Nặc nũng nịu

“Hắc hắc...” Thiệu Đường ngây ngô ôm lấy Ngôn Nặc

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Dân Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 40

“Ngươi tra tới đâu rồi?” Trương Ba ngồi ở bàn làm việc hỏi

“Àn, gần đây Ngôn tiểu thư cùng cái tên Thiệu Đường kia rất thân thiết, nhưng...” Sợ nếu chính mình nói tiếp đối phương chịu không nổi nên dừng lại không dám nói tiếp

“Hơn nữa cái gì...? Nói ngay” Trương Ba đập bàn hỏi

“Hình như các nàng ta không chỉ đơn giản là bạn tốt, cử chỉ đối với nhau không chỉ là bạn, mà là....”

“Tiếp đi”

“Cảm giác không giống bạn mà là rất giống tình nhân” Nhớ tới tới qua chụp được ảnh các nàng, nếu ảnh này bị phát tán đối với Ngôn Nặc sẽ có ảnh hưởng rất lớn

“Nói đi như thế nào nữa?” Trương Ba nhíu mày

“Không biết nữa chỉ là cảm giác của ta! Hơn nữa lúc ở cạnh nhau, cái tên Thiệu Đường kia thường xuyên có cử chỉ thân mật, nhưng Ngôn tiểu thư không chống cự mà còn muốn đắm chìm trong đó. Còn có...” Hắn không dám nói gì thêm

“Ảnh chụp!”

“A?” Không biết làm sao phó tổng biết được mình có ảnh chụp các nàng ta

“Đưa ảnh cho ta” Trương Ba không hề nhần nại

“Đây, ảnh chưa có rửa ra” hắn cẩn thận đưa đi động cho Trương Ba

“Được rồi ta rửa ảnh rồi trả đi động cho ngươi” Trương Ba nhìn hắn sau khi rời khỏi liền nhìn vào đi động, tay càng ngày càng siết chặt nhìn cảnh thân mật của Thiệu Đường và Ngôn Nặc thật tức giận

“Bình” Trương Ba phẫn nộ đem tất cả đồ đạc trên bàn ném xuống, còn lấy đi động ra sức giẫm nát

“Dùng”

Trương Ba hít sâu “Vào đi”

“Phó tổng ngài có sao không?” Sau khi ra ngoài hắn vẫn chưa đi mà đứng ở cửa, bởi vì hắn biết hình chụp sẽ làm cho phó tổng tức giận, đây là điều mà một nam nhân khó có thể chấp nhận được

“Không có việc gì, đi động hỏng rồi, ngươi tới phòng kế toán sẽ trả lại tiền cho ngươi, còn ảnh chụp đem rửa ra! Rửa xong đem phim và ảnh tới cho ta!” Trương Ba cảnh cáo

“Đã hiểu”

“Chị hai, ngươi biết không dạo gần đây hình như mọi chuyện xảy ra không được bình thường nga?” Ngôn Hằng hỏi Ngôn Nặc

“Chuyện gì?” Ngôn Nặc không biết được Ngôn Hằng đang có âm mưu gì

“Nghe nói gần đây Trương Ba thường ghé qua chỗ chị”

“Người muốn nói việc này sao, hình như chú hấn mới mở thêm công ty con cho hấn quản”

“Ý của chị là vậy gần đây hấn không có thời gian đi hái hoa ngắt cỏ dại à?”

“Không hoàn toàn là vậy, bởi vì công ty con của hấn với chúng ta có hợp tác. Với lại giống như hàng hoá không hợp mẫu mã nên không thể bán ra liền nhờ chúng ta giúp”

“Đơn giản vậy sao?” Ngôn Hằng rõ ràng không tin tên kia

“Hấn không đơn giản như vậy đâu, hôm trước hấn còn cầu hôn ta”

“Cái gì???? Vậy chị có đáp ứng hấn không” Ngôn Hằng kích động nhìn tỷ tỷ mình

“Người làm gì kích động vậy, ngồi đi! Người cảm thấy ta sẽ đáp ứng sao?” Trước kia thì có thể suy nghĩ nhưng hiện tại có Thiệu Đường nên vấn đề đó sẽ không có khả năng được chấp nhận

“Đương nhiên không có khả năng” Ngôn Hằng nghe thấy điều mình muốn nghe liền bình tĩnh ngồi xuống ghế

“Àn, vậy hấn chắc đang có âm mưu” Ngôn Hằng nghĩ dạo gần đây có điều gì đó rất lạ, hấn ta không chỉ đối tốt với chị mà còn với mình, làm bản thân nổi cả da gà a

“Mặc kệ hấn có âm mưu gì, ta bảo người nếu không có việc gì thì đi học hỏi Lão Hưởng? Hay người muốn làm vị trí của ta?”

“Không có, không có nga! Ta đột nhiên nhớ có việc cần làm! Ta đi xuống trước” Ngôn Hằng nhanh chóng bỏ chạy trước

Sau khi đệ đệ rời đi, Ngôn Nặc cầm lấy di động thì thấy một tin nhắn “Tan sở ta tới đón người? Cùng ăn cơm” là của Thiệu Đường

Nhìn thời gian đã gần năm giờ

“Thùng thùng thùng”

“Mời vào”

“Àn? Như thế nào vừa thấy tin nhắn của người, người liền xuất hiện? Nhanh vậy sao?” Ngôn Nặc kinh ngạc khi thấy Thiệu Đường

“Không phải đâu! Đại tiểu thư, tin nhắn kia ta gửi từ nhiều giờ trước? Người chỉ vừa mới nhìn sao?”

“Vừa nãy ta tắt máy” Ngôn Nặc đứng dậy, Thiệu Đường đi qua kéo Ngôn Nặc ngồi trên mình “Thơm quá” Thiệu Đường vùi đầu vào tóc nàng ấy

“Sao người thích ngửi tóc ta vậy?”

“Thật sự nó rất thơm mà” Thiệu Đường ngẩng đầu hít một hơi

“Miệng người ngọt quá nga”

“Ta nói sự thật a”

“Hôm nay lại tính cho ta ăn cái gì?” Từ khi cùng Thiệu Đường cùng một chỗ thì việc ăn cơm cơ bản đều do Đường quyết định

“Vậy người muốn ăn gì a?” Thiệu Đường tay đặt ở lưng Ngôn Nặc mà vuốt

“Ta muốn ăn đồ ăn người làm” Nghe mụ mụ nói Thiệu Đường có thể nấu ăn, liền luôn tưởng tượng bộ dáng nàng ấy lúc nấu ăn

“Ta sao?????” Thiệu Đường không thể tin được

“Không được sao?”

“Không phải, nhưng mụ mụ có nấu cơm mà”

“Nơi đó không được, vậy tới nhà của ta” Ngôn Nặc hôm nay nhất quyết phải ăn được thức ăn do chính Thiệu Đường nấu

“Người muốn như vậy sao?” Thiệu Đường nghĩ không còn đường lui nữa

“Đúng vậy”

“Hôm khác được không?” Thiệu Đường tiếp tục thương lượng

“Hừ. Nói thẳng là ngươi không muốn làm cho ta phải không” Ngôn Nặc đứng lên rời khỏi vòng tay Thiệu Đường

“Ách” Thiệu Đường nhìn nàng rời đi làm việc liền thở dài một hơi, đã lâu không nấu rồi, không phải không muốn làm mà không dám làm

Trước kia học nấu ăn đều là cùng vị tỷ tỷ kia, tất cả cũng vì nàng ta mới học. Sau khi nàng ấy rời khỏi đã không còn nấu nữa.

“Băng” Đang trầm tư suy nghĩ thì nghe tiếng vang hoảng sợ, quay đầu thì thấy tay Ngôn Nặc chảy máu

“Làm sao vậy?” Thiệu Đường vội vàng ôm Ngôn Nặc rồi cẩn thận cầm tay nàng

“Tránh ra, không cần ngươi quan tâm” Ngôn Nặc dường như sắp khóc đẩy Thiệu Đường ra

“Làm sao vậy, ta sao có thể mặc kệ ngươi! Ngươi xem máu chảy ra nhiều rồi. Chúng ta đi bệnh viện” Thiệu Đường mặt kệ Ngôn Nặc phản kháng thế nào, cứng rắn lôi Ngôn Nặc đi ra khỏi văn phòng

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 41

“Ta không có việc gì đâu” Ngôn Nặc buồn cười cau mày nhìn Thiệu Đường bị chính mình làm cho lo lắng

“Hiện tại ta muốn ngươi đi bệnh viện”

“Hừ”

“Ngươi như thế nào không cẩn thận như vậy? Lớn như vậy rồi vẫn không biết chăm sóc bản thân a” Thiệu Đường đem tay nàng bỏ vào miệng thổi thổi nhưng đột nhiên Ngôn Nặc lại rút tay về

“Làm sao vậy?” Thiệu Đường ngẩng đầu thì thấy sắc mặt Ngôn Nặc ửng đỏ, thì ra ở phía thang máy có nhiều người đang nhìn bọn họ

“Ách” Thiệu Đường trấn tĩnh kéo Ngôn Nặc rời thang máy kêu xe tới bệnh viện

“Nặc! Đừng nháo! Để ta bôi thuốc” Thiệu Đường lấy tay Ngôn Nặc đang làm loạn ở tóc mình

“Nấu com”

“Biết rồi, vậy ngươi cho ta bôi thuốc xong, ta liền đi nấu com!”

“Không cần, tay của ta đã bị ngươi bôi ngươi nắn hơn nữa tiếng rồi, ta đói” Ngôn Nặc tỏ vẻ đáng thương nhìn Thiệu Đường

“Được rồi” Thiệu Đường bất đắc dĩ đồng ý tiến vào phòng bếp

“Đại tiểu thư cũng biết nấu com nữa a?” Thiệu Đường lấy tay sờ sờ phát hiện nơi đây không có một hạt bụi

“Ta không có làm com Trung, chỉ biết vài món Tây đơn giản, với lâu rồi ta cũng không có dùng tới cái bếp” Ngôn Nặc mặc cỡ nhìn Thiệu Đường

“Hắc Hắc” Thiệu Đường mang đồ ăn vừa rồi mua ở siêu thị

“Nặc, ngươi đi xem tivi đi chút nữa ta làm xong ta kêu ngươi nga” Thiệu Đường đẩy Ngôn Nặc rời đi

“Nhưng ta muốn nhìn ngươi nấu nà”

“Ngốc, nấu com thôi có gì đâu mà xem! Đứng đây hít khói, dầu mỡ không tốt cho da và sức khỏe” nhéo mũi Ngôn Nặc rồi Thiệu Đường cũng đi vào nhà bếp

Lúc Thiệu Đường đi ra phòng khách cũng không thấy Ngôn Nặc, thì ra nàng đã chui vô nhà bếp ăn vụng lúc nào

“Chờ chút đi” Thiệu Đường bụng đồ ăn lên sau đó đem com đặt trước mặt Ngôn Nặc

“Ngươi thực chậm, ta đói” Ngôn Nặc nhú mày nhưng tay thì gấp đồ ăn vào chén

“Như thế nào? Ngon không?”

“Cũng được a, nhưng không nghĩ đến người như vậy mà lại biết nấu cơm! Có vẻ như hơi mặn”

“Mặn sao? Ngại quá, chắc là khẩu vị của ta trước giờ không được tốt” Thiệu Đường vội vàng đi lấy nước cho Ngôn Nặc

“Người đừng nhìn ta vậy, người cũng ăn đi” Ngôn Nặc thấy Thiệu Đường chỉ gấp ình ăn mà không hề động đũa

“Lúc ăn người cũng thật đẹp” Thiệu Đường bắt tri bắt giác tới gần Ngôn Nặc

Nhìn Thiệu Đường tới gần, Ngôn Nặc dự đoán được điều gì đó liền chậm rãi nhắm mắt lại

Rốt cục mỗi hai người cũng dần lại cũng nhau

Không biết khi nào hai người từ nhà ăn ra đến phòng khách! Men theo phòng khách là đến phòng ngủ, cuối cùng thượng ở giường của Ngôn Nặc

“Ta yêu người” Thiệu Đường dùng thanh âm khàn khàn nói đồng thời tay cũng di chuyển từ hông lên ngực Ngôn Nặc

“Không được!!!!” thời điểm Thiệu Đường chuyển tay xuống bụng Ngôn Nặc liền đẩy ra, một lần nữa nói “Không được”

Thiệu Đường kinh ngạc nhìn Ngôn Nặc “Có thể không cần nhanh như vậy được không? Ta không thích” Ngôn Nặc nhắm mắt lại không dám nhìn Thiệu Đường

“Ta hiểu được! Thực xin lỗi” Thiệu Đường ngồi ở mép giường chậm rãi vuốt má Ngôn Nặc, vén mấy sợi tóc ra rồi hôn lên trán nàng

“Người đi đâu?” Ngôn Nặc cảm giác người cạnh bên dường như đang đứng lên liền mở mắt hỏi

“Ta đi thu dọn bên ngoài” Thiệu Đường che ánh mắt cô đơn, xoay người rồi đi

Thiệu Đường chậm rãi thu dọn bàn ăn

“Thiệu Đường, nàng cùng các cô gái trước kia không giống nhau, nàng không phải một người tùy tiện! Nàng là cô gái tốt a! Người không thể ích kỉ như vậy được” Thiệu Đường ngồi trên ghế cố gắng khuyên bảo mình! Nhưng không thể nào quên khoảnh khắc nàng đẩy mình ra với ánh mắt quyết liệt

Dọn dẹp xong, nhìn lại vừa rồi mình vừa mới làm gì trên sofa thì cười khổ. Lại ngẩng đầu nhìn phòng ngủ của nàng. Chính mình thực hư a làm cho nàng sợ

Thiệu Đường đứng ở cửa phòng nhìn Ngôn Nặc ngủ liền lặng lẽ rời đi

“Đừng đi” Nghe thấy tiếng đóng cửa, Ngôn Nặc lao ra khỏi phòng thấy Thiệu Đường đã đi mất rồi

“Giận ta sao?” Ngôn Nặc lấy di động gửi tin nhắn cho Thiệu Đường

“Không có a”

“Àn. Đừng suy nghĩ nữa đi ngủ sớm một chút, mai ta đón người đi làm, ngủ ngon”

“Ngủ ngon” Ngôn Nặc hạnh phúc nhắn gửi tin nhắn

“Phong, rót tiếp cho ta” cầm ly rượu đùa nghịch Thiệu Đường bảo Thiệu Phong rót thêm

“Sao hôm nay lại mượn rượu giải sầu a” Thiệu Đường lắc đầu

“Ta không có chuyện gì cả, chỉ là có một chút khó hiểu”

“Thật sao? Có cái gì khó hiểu?” Thiệu Phong hỏi

“Không biết, nếu biết ta đã không như vậy!” Thiệu Đường một hơi uống hết rượu trong ly “Ta về trước” trả lại ly cho Thiệu

Phong, Thiệu Đường loạng choạng rời đi

“Người về một mình được không” Thiệu Phong quan tâm

“Ta mà không được sao? Người xem ta là gì” mặt Thiệu Đường đã đỏ lên

“Ta đưa ngươi về được không?”

“Không cần, ta tự về được”

“Vây cũng được, ta giúp ngươi kêu xe”

“Không cần, có người tìm ngươi kia! Ta đi trước” Thiệu Đường chỉ vào quầy bar

“Ân! Về cẩn thận” Thiệu Phong vẫn lo lắng

“Biết rồi! Ngươi đi đi”

Thiệu Đường vừa đi vừa đá viên gạch nhỏ, tỏ vẻ rất nhảm chán. Hoàn toàn không phát hiện có 3 người đi theo mình

“Ngô! Các ngươi là ai” mắt lơ đãng thấy trước mặt mình đột nhiên xuất hiện vài người

“Bọn ta? Bọn ta chính là muốn giáo huấn ngươi” Trong đó có một người rút ống tuýp đánh Thiệu Đường

“Đánh gãy chân à ta”

“Hừ? Muốn đánh gãy chân ta à!” Thiệu Đường khinh miệt cười

Thiệu Đường cũng không có vẻ gì là sợ bọn họ

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Chương 42

Không nghĩ đến ba người họ nhìn bên ngoài thì giống như lưu manh nhưng hình như là có một chút võ a

Nếu chỉ có một người thì Thiệu Đường sẽ không lo lắng, nhưng sau khi đánh nhau Thiệu Đường không chắc phần thắng, bây giờ chỉ biết ôm lấy đầu gối mặc cho bọn họ đánh

“Vì sao?” Thiệu Đường nhìn đau mê mang hỏi

“Không phải nữ nhân nào ngươi cũng có thể đụng đến” người đang nói thật sự bội phục nàng, bị 3 người vây đánh lâu như vậy vẫn không mở miệng xin tha

“Là ai?”

“Thiếu gia chúng ta”

“Vây thiếu gia các ngươi là ai?”

“Ngươi không cần biết nhiều như vậy” một người ném cái ống rồi đi kéo theo hai người khác cùng đi khỏi

Thiệu Đường chịu đựng cơn đau đứng lên. Khập khiễng rời đi

Cũng may mọi người đi ngủ hết rồi bằng không sẽ thực phiền, nhớ tới trước đây chính mình không cẩn thận trượt ngã từ cầu thang, mụ mụ liền rất lo lắng, may mắn mụ mụ không có ở đây bằng không lại sẽ bị mắng.

Không biết ngủ bao lâu, Thiệu Đường bị đánh thức. Nhìn gương thấy mặt mũi bầm dập, như vậy thì làm sao đi làm! Đột nhiên, Thiệu Đường nghĩ ra biện pháp! Lén lút đi vào phòng mụ mụ! Hắc, cũng may không có ai ở đây! Cầm lấy hộp trang điểm của mụ mụ mà đánh lên mặt mình, xoa mấy lớp phấn thì vết bầm mới không thấy rõ nữa, chắc là không ai để ý đâu!

Sau hồi lâu Thiệu Đường chậm rãi rời đi, thầm cảm ơn bọn họ ra tay không nặng, bây giờ vẫn có thể bước đi! Lấy điện thoại gọi cho Lí Hàm giúp trông hàng rồi mới yên tâm đi gặp Ngôn Nặc

Thiệu Đường cố nén đau ngồi ở bên ngoài gọi cho Ngôn Nặc ra, bởi vì chân cũng khá đau với cũng sợ nàng thấy mình không bình thường nên đành ngồi trong xe chờ

“Đừng lên xe, ngươi nhờ tài xế chở đi a, ta còn có việc” Thiệu Đường không có ngần đầu lên chỉ sợ Ngôn Nặc phát hiện

Nhưng Ngôn Nặc không nghĩ vậy cứ cảm thấy Thiệu Đường còn giận mình

“Chuyện hôm qua ta thực xin lỗi” Ngôn Nặc nắm tay Thiệu Đường

“Đưa ngực, hôm qua không có việc gì! Ta đâu có sinh khí với ngươi” Thiệu Đường siết tay Ngôn Nặc

“Vậy tại sao không ngẩng đầu? Không thèm nhìn ta?”

“Ách” Thiệu Đường ngẩng đầu nhìn qua nằng, mỉm cười “Ta thực không có giận mà” may mắn chỗ này không sáng ấy Ngôn Nặc cũng không phát hiện ra điểm bất thường ở Thiệu Đường

“Ân, vậy trưa ngươi đến đây đi ăn cơm với ta”

“Ân, nhất định! Ngươi đi làm nhanh đi, tổng giám đốc không thể tới muộn” Thiệu Đường nhéo mũi Ngôn Nặc

“Ân”

“Sư phụ, đi bệnh viện” Thiệu Đường nhìn Ngôn Nặc đi vào mới nói với bác tài

Thiệu Đường chống nạng từ bệnh viện đi ra, vốn thầy thuốc nói là phải bó bột nhưng sợ Ngôn Nặc trông thấy nên cự tuyệt, nhưng cuối cùng vẫn phải dùng nạng

“Đường! Đã lâu không thấy, ngươi bị sao vậy?”

Mới từ bệnh viện đi ra liền gặp Lương Phàm. Trời ơi

“Ha ha, không có gì chi là bị ngã thôi”

“Thật đáng thương! Cần ta đỡ không?” Lương Phàm cẩn thận hỏi

“Không cần! Ta tự làm được” Thiệu Đường cự tuyệt

“Vậy được rồi, đi ăn cơm với ta được không?”

“Được a” Vì sao mỗi lần gặp mình đều cùng nàng ăn cơm? Chẳng lẽ nhìn mình nàng ta ăn ngon hơn

“Ngươi làm gì nhìn ta thế?” ngồi ở nhà ăn Thiệu Đường chịu không nổi Lương Phàm cứ mãi nhìn chăm chăm nên hỏi

“Không có! Chỉ là thấy ngươi hôm nay không được bình thường” Lương Phàm nhìn mặt Thiệu Đường thấy trước kia thực sạch sẽ, hôm nay có cái gì rất lạ

“Có gì không bình thường” Thiệu Đường ngẩng đầu nhìn

“Đã biết, ngươi đánh phấn hả” Lương Phàm nói còn lấy tay sờ mặt Thiệu Đường

Bởi vì bị động vào nên Thiệu Đường đau đến mặt cũng đỏ lên

“Ngươi đừng sờ bậy được không” Thiệu Đường xoa sạch đầu tay của Lương Phàm

“Hắc hắc” Lương Phàm cười

“Ách, ngươi ở đây mà cười đi, ta đi trước” Thiệu Đường nói xong chuẩn bị rời đi

“Chỉ đùa một chút thôi, đừng căng thẳng. Ngươi nhỏ mọn thật đấy, nói giỡn cũng không được” Lương Phàm nói

“Ách”

“Thôi không đùa nữa, ta phải đi học! Đi trước nga” Lương Phàm nói xong cười một hơi rồi mới rời đi

“Ngươi thực giáo hoạt, muốn ta đến tính tiền chứ gì?”

Thiệu Đường ngồi ở nhà ăn uống cà phê thấy Ngôn Nặc cùng Trương Ba đi đến! Thiệu Đường vội vàng cúi đầu liền kiếm đường đi WC. Ngẩng đầu lại thấy Nặc không để ý mình nên cẩn thận rời đi

Bọn họ chắc đi bàn chuyện làm ăn, Thiệu Đường tự an ủi đi ra toilet lại phát hiện Trương Ba đang đứng ngoài. Vốn định nép sát người đi qua nhưng đôi phương không muốn cho nàng qua lấy chân chằng lại

“Ngươi muốn gì?”

“Ngươi nghĩ ta muốn gì? Đêm qua không phải đã biết sao?”

“Đêm qua là người của ngươi?” Thiệu Đường kinh ngạc nhìn Trương Ba, nhưng biết là hấn thì cũng không mấy ngạc nhiên

“Không sai, hôm qua là ta tìm người đánh ngươi không nghĩ ngươi chưa tàn phế!”

“Muốn gì?” Thiệu Đường bình tĩnh hỏi

“Rời nàng đi”

“Ta không thể!”

“Không thể thì ngươi phải rời khỏi thế giới này” Trương Ba uy hiếp

“Cho dù phải rời khỏi thế giới này ta cũng không rời nàng”

“Phải không! Để ta xem mệnh ngươi mạnh hay tiền ta mạnh hơn” với địa vị của ngươi ta muốn ngươi chết cũng dễ như trở bàn tay

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Chương 43

“Đừng tưởng rằng có tiền là ngon a, có thể thao túng hết mọi việc”

“Có tiền đương nhiên không thể giải quyết hết mọi việc nhưng có thể lấy mạng một ngươi” Trương Ba hống hách

“.....” Hừ trong mắt bọn nhà giàu mạng một người có thể dùng tiền mà lấy đi. Thiệu Đường nắm chặt tay. Nàng sợ chính mình nhện không được sẽ đánh hấn

“Làm sao vậy? Sợ sao? Nếu sợ thì hiện tại biết điều đi bằng không đừng trách ta không cho ngươi cơ hội! Hiện tại ngươi từ bỏ ta cùng Ngôn Nặc kết hôn, ta thấy Nặc là người tốt nên nói không chừng sẽ cho ngươi một ít tiền” Trương Ba đổ dầu vào lửa

“Hừ! Ta nói cho ngươi biết trong từ điển của Thiệu Đường ta không có chữ ‘sợ’” Thiệu Đường nói xong liền lấy tay đâm thẳng vào mặt Trương Ba. Nàng có thể chịu đựng hấn sỉ nhục nhưng tuyệt nhiên không được động đến Nặc

“Ngươi đừng tưởng ta không dám đánh ngươi! Cho dù ta thiếu một chân ta vẫn đánh được ngươi đó” Thiệu Đường chịu đựng cơn đau ở chân đâm thêm vào mặt Trương Ba

“Mẹ nó! Dừng lại! Hôm nay ngươi đánh ta sau này đừng hối hận”

“Dừng tay, các ngươi đang làm cái gì?” Ngôn Nặc vừa rời phát hiện bên này mọi người chỉ trò, lại nghe thấy âm thanh quen thuộc vội vàng chạy lại phát hiện Thiệu Đường đang đánh Trương Ba

“Nặc sao ngươi lại tới đây! Nhanh trở về tránh xa kẻ điên này” Trương Ba gặp Ngôn Nặc đến liền công kích Thiệu Đường chẳng những vậy còn mang Ngôn Nặc đẩy ra sau lưng, thuận tiện ngăn trở ánh mắt Thiệu Đường nhìn

“Sao thế này?” Ngôn Nặc ánh mắt lướt qua Trương Ba hỏi Thiệu Đường

“Nàng ta bị điên, thấy ta liền đánh còn nói ta đoạt bạn gái nàng, nói muốn đánh chết ta! Ngươi xem! Trước giờ ta chưa bị ai đánh như vậy” Trương Ba tỏ vẻ đáng thắng

“Thật không?” Ngôn Nặc nghi ngờ nhìn Thiệu Đường

“Không có” Thiệu Đường không thích ánh mắt của nàng hiện tại

“Nhiều người như vậy làm chứng cho ta! Các ngươi nói đi chuyện vừa rồi là như thế nào?” Trương Ba kéo một người qua

“Ta thấy.....! Nàng ta đúng là đánh người” một người phục vụ nói dối trắng trợn vì vị kia là Trương thiếu gia nên không dám dặt tội

“Ngươi nói gì?” Thiệu Đường không rõ vì sao hấn lại nói dối, vừa rồi không phải như thế! Định giờ tay đánh luôn hấn nhưng lại nhận ra Nặc đang ở nơi

này không được mạnh động

“Ngươi xem, hấn là lưu manh, nóng nảy là sẽ đánh người!” Trương Ba cố ý nói

“Ta không có” Thiệu Đường nhìn Ngôn Nặc sợ nằng không tin chính mình

“Còn nói không có, suốt ngày đánh nhau! Nhìn xem, chân nằng ta cũng bị què đó” Trương Ba nhìn Thiệu Đường liền nói đúng điểm yếu ở chân Thiệu Đường

“Ngươi không sao chứ, Đường” Ngôn Nặc đang nhìn Thiệu Đường ngả vội vàng đỡ lấy

“Ta không sao” Thiệu Đường dựa vào Ngôn Nặc

“Trương Ba, tự ngươi đến bệnh viện được không?” Ngôn Nặc đỡ Thiệu Đường dậy chậm rãi đứng lên

“Àn, được”

“Àn, chân nằng ta bị thương không tiện đi bệnh viện 1 mình, ta đưa nằng ta đi”

“Ta không sao, không cần đi đâu” Đứng ở cửa bệnh viện Thiệu Đường không muốn đi vào

“Đã đến nơi, sao lại không vào? Chẳng lẽ ngươi muốn ta hội lo lắng sao”

“Được rồi!” Hy vọng không gặp phải vị bác sĩ lúc sáng, vừa đi Thiệu Đường vừa cầu nguyện

“Hắc hắc. Chết ta rồi” Thiệu Đường gặp bác sĩ nọ, vẻ mặt nịnh bợ làm Ngôn Nặc thấy kì quái

“Đừng nịnh ta, ta nói rồi chân ngươi không bó bột, nhanh như vậy ngươi đã quay lại” Vị bác sĩ hoàn toàn không nhìn Thiệu Đường

“Àn, chân nằng có sao không?”

“Hừ, không có việc gì mới là lạ! Gãy xương nhưng là chuyện hôm qua, vậy mà sáng nay mới đến đây, mà ta đề nghị bó bột thì nằng lại không chịu!”

“Cái gì? Ngày hôm qua” Ngôn Nặc không rõ vì sao rõ ràng tối qua thật đẹp mà! Vì sao hôm nay liền bị gãy xương còn có vết thương nghiêm trọng trên mặt nữa? Chẳng lẽ vì hôm qua không đáp ứng nằng ta liền đi đánh nhau với người khác

“Sao lại thế này?” Ngôn Nặc ghét nhất đánh nhau

“Không có, không cần thận nên té” Thiệu Đường cúi đầu không nghĩ đem chuyện ngày hôm qua nói ra

“Không cần thận? Té mà thành như vậy sao?” Ngôn Nặc cẩn thận nhìn mặt mày Thiệu Đường, còn nhiều vết không giống bị té mà là bị người khác đánh

“Ngươi nói dối, nhìn là biết ngươi cùng đánh nhau với người khác! Ngươi xem xem” bác sĩ kia thấy Thiệu Đường chưa đủ phiền phức còn dùng sức vỗ lưng Thiệu Đường

“A! Ngươi làm gì vậy?” hôm qua vì lưng bị thương nên Thiệu Đường nằm sấp ngủ hiện tại bị hấn vỗ, đau quá nên không nhận được đánh la to

“Không phải té sao? Làm sao nặng vậy? Đã vậy lưng cũng bị thương?” Vị bác sĩ nói thêm

“Ta.....” Thiệu Đường nghẹn lời, không biết sao hấn lại rõ về thương thế của mình? Không lẽ hấn là một trong ba người hôm qua

“Đau không? Xem vết thương ta đoán ngươi bị đánh bằng gậy đúng không?”

“Đúng a”

“Ngươi muốn gạt ta hả người trẻ tuổi kia! Có cái gì không đúng thì từ từ nói không cần phải động tay động chân! Đúng thật là tuổi trẻ”

“Vây cuối cùng nằng có gặp gì trở ngại không?” tuy rằng sinh khí nhưng Ngôn Nặc vẫn quan tâm hỏi bác sĩ về vết thương Thiệu Đường

“Trở ngại không có nhưng tốt nhất nên nhập viện dưỡng thương”

“Không cần đâu a” Kháng định vì thái độ lúc sáng quá kém nên hiện tại hấn chơi xỏ mình a

“Không không! Ngươi phải biết rằng, bị thương cần phải nghỉ ngơi! Ngươi nằm một tuần là hảo a” Vị bác sĩ bước đến bảo Thiệu Đường rồi cũng liền rời đi để không gian lại cho đôi trẻ này

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Dân Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 44

“Muốn nói gì với ta sao?” Ngôn Nặc nằm Thiệu Đường đang nằm với cái chân bị treo lên

“Nói cái gì là cái gì?????”

“Ngươi vẫn còn muốn giấu sao?”

“Thật ra hôm qua ta uống rượu hơi nhiều, giữa đường tự nhiên gặp một đám người không biết vì sao lại vây đánh ta” Thiệu Đường vô tội nói

“Thật không?”

“Thật a” Thiệu Đường khẳng định

“Vì sao lại uống rượu?”

“Không biết” Thiệu Đường thấp đầu chính mình cũng không hiểu tại sao đêm qua lại như thế. Mà hôm qua uống có mấy li mà thôi

“Thôi được rồi nhưng về sau hứa với ta không được uống rượu nữa”

“Ta hứa. Nhưng mà hôm nay sao ngươi... Hôm nay tại sao cùng hắn đi ăn?” Tuy rằng tin tưởng nàng nhưng không nghĩ tới nàng vẫn còn dây dưa với tên kia

“Hắc, ghen sao???”

“Không có a”

“Thật không???”

“Ta, quả thật vừa rồi ta...” Thiệu Đường tính giải thích

“Ta biết lúc này ngươi xúc động là vì hắn nhục mạ ngươi” Nhớ tới vừa rồi Trương Ba bị đánh đòn vào góc tường không phản kháng được liền đặc biệt buồn cười

“Đường, ta biết ngươi đang nghĩ cái gì nhưng cho ta thời gian được chứ? Ta sẽ giải quyết chuyện này!” Cùng Đường bên nhau cũng được ba tháng nhất định phải giải quyết mọi chuyện

“Được, ta tin ngươi”

“Vậy ta về công ty trước, ta giúp ngươi gọi cho bạn nga?”

“Không cần đâu. Ta tự lo ỉnh được. Nhưng ngươi không ở lại với ta sao?” Thiệu Đường giờ chân lên đáng thương

“Công ty ta còn có việc mà” Nhìn Thiệu Đường, Ngôn Nặc thật sự rất muốn cười. Thật không nghĩ tới nàng ta lại có dáng vẻ của tiểu hài tử

“Ngà, ta đã biết” Chuyện công ty của nàng chắc là rất quan trọng a. Nhưng Thiệu Đường nhú mày chỉ vào miệng, ý bảo hôn

“Ngươi ngoan đi, tan sở ta đến chơi với ngươi được không?” Ngôn Nặc hôn nhẹ môi Thiệu Đường

“Nhớ ăn cơm nha” Thiệu Đường nhắc nhở Ngôn Nặc

“Àn, ngươi cũng nghỉ ngơi đi”

Thiệu Đường nhìn bóng dáng Ngôn Nặc rời đi nhưng không phát hiện được khoé miệng của nàng cũng cười tươi hơn hằng ngày

Ai nha chán quá..... Thiệu Đường dùng chân còn lại đá tới đá lui

“Phong a! Ngươi đang làm gì vậy?”

“.....”

“Ngươi sẽ không buồn chán a! Ngày nào cũng chỉ biết có pha rượu không nhàm à”

“.....”

“Ngươi đừng làm việc nữa, nói chuyện với ta đi”

“.....”

Thật ra này giờ Thiệu Đường tự kỉ, do Thiệu Phong đang làm việc nên chỉ âm ừ, cuối cùng Thiệu Đường chịu không nổi đành cúp máy

Lát sau lại lấy điện thoại gọi cho Thiệu Hiền “Hiền a”

“Ta đang có việc, có việc gì chút nữa nói, chào” Thiệu Đường chưa có mở miệng thì Thiệu Hiền đã cúp máy

“Có làm không đây” Thiệu Đường thực sự đang rất buồn tay buồn chân

Không biết từ khi nào có người đứng ngoài cửa “Ngươi không phải tới công ti sao” Thấy Ngôn Nặc nên Đường ngạc nhiên

“Ha ha, ta sợ giấc từ ngươi chán a. Ngươi ăn chưa? Chắc là chưa phải không, vậy chúng ta cùng ăn” Ngôn Nặc khẳng định người này chưa ăn, vừa rồi tính đi ra ngoài chỉ để mua cơm mà thôi

“Àn, cùng nhau ăn”

“Ta giúp ngươi” Ngôn Nặc giúp Thiệu Đường nâng giường lên

“Ngươi thật tốt” Ngôn Nặc cúi xuống nên Thiệu Đường có dịp ngửi tóc Ngôn Nặc còn thơm lừng cạ mũi nữa chứ

“Ta phát hiện ngươi có bệnh dê nga” Ngôn Nặc vuốt lại tóc

“Ta làm gì có”

“Còn nói không, ngươi cứ thích ngửi tóc ta hơn nữa còn lấy đầu ngươi cạ vào cổ ta, có lúc ngươi lấy tay đặt ở eo ta.....”

“Dừng lại! Ta biết rồi” Thiệu Đường không nghĩ tới chính mình có nhiều tật như vậy

“Hắc hắc, sao vậy! Dừng nói ngươi không biết thói hư của ngươi nhiều vậy nga?”

“Không có a, bất quá ta chỉ như vậy với một người thôi a” Trước kia đến giờ nàng chưa từng cùng người khác có hành động như vậy

“Phải không? Vậy ngươi có nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không” Lúc gặp nhau lần đầu, nàng ta cùng một nữ nhân khác có động tác giống a

“Quán bar sao?” a lúc ấy ta đã thấy nàng ta rất xinh đẹp nhưng có điều rất chán

“Ngươi lúc ấy đang làm gì????”

“Ta chỉ uống rượu thôi mà”

“Uống rượu thôi sao, lúc ấy ngươi cùng cô gái kia làm gì nhớ không?”

“Ách” cẩn thận suy nghĩ lại hình như lúc ấy đang ôm eo Điền Ngọt. “hắc hắc” Thiệu Đường xấu hổ

“Ngươi nga! Ta nói cho ngươi biết nếu để ta bắt gặp ngươi ôm eo cô gái khác, đừng trách ta ác”

“Đã hiểu thưa đại tiểu thư” Thiệu Đường cười cười

“Ăn cơm đi” Ngôn Nặc trừng mắt

“Àn, Nặc! Cơm ngươi mua quả thực rất ngon nga” Thiệu Đường miệng ngọt nói

“Ăn không được nói, biết chưa?” Ngôn Nặc thấy nàng ăn nhanh vậy sợ bị sặc nên đưa Đường ly nước

“Tuân lệnh”

“Được rồi, chút nữa ta có việc phải đi, ngươi nghe lời ta ở trong này nga, xong việc ta quay lại”

“Ngươi phải nhanh về nha” Thiệu Đường giống như một đứa trẻ đòi mẹ, một giây một khắc cũng không muốn rời xa Ngôn Nặc

“Được rồi! Ăn hết cơm trước đi”

“Nhưng ngươi không ăn sao?” Thiệu Đường thấy Ngôn Nặc chưa hề động đến đồ ăn

“Ta đã ăn ở nhà ăn rồi nên không đói lắm”

“Thôi được rồi, ngươi có việc thì đi đi”

“Ân”

“Vội lại...”

“Sao?” Lúc đi tới cửa nghe thanh âm của Thiệu Đường nàng quay đầu lại

“Vội lại ngươi đã có ta đừng quá thân mật với người khác nga”

“Đã biết! Đồ keo kiệt! Hắc hắc” Ngôn Nặc liếc Thiệu Đường một cái mới rời đi

“Hắc hắc” lão bà của ai mà xinh đẹp vậy a, chắc nàng có nhiều người thích! Ngẫm nghĩ lại người bạn gái vừa thương yêu vừa đối tốt với mình, quả thật là khó tìm lắm!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương 45

“Như thế nào còn chưa tới?” nháy mắt một cái trời đã tối

“Ngươi đang chờ ai?”

“Vãn! Sao ngươi lại tới đây? Ai nói ngươi là ta đang chờ người?”

“Hắc, Ngôn Nặc nói với ta đó, nàng ấy còn phải họp mà sợ ngươi chán nên mới bảo ta qua đây chơi với ngươi” Thiệu Văn ngồi trên sô pha bắt đầu lấy táo gọt

“Ta không ăn táo, ta muốn lê” Thiệu Đường thấy Thiệu Văn gọt táo khủng hoảng

“Ta biết! Ta đương nhiên nhận thức được ngươi không thích ăn táo, ta gọt để mình ta ăn mà” nói xong còn cắn một miếng

“Ngươi chết đi Vãn” Thiệu Đường cầm lấy gọt ném Thiệu Văn

“Ách, ta ăn xong rồi sẽ gọt cho ngươi! Chân ngươi sao rồi, như thế nào lại thành ra thế này” Thiệu Văn hỏi

“Coi như ngươi còn có lương tâm biết đến ta! Vợ ngươi đâu?”

“Nàng đi mua vài thứ rồi”

“Mua cái gì?”

“Nàng nói đến thăm bệnh nhân nên mua ít quà cho ngươi” Thiệu Văn thấy Tuyết Nhu đi đến cửa nhưng không vào lại đi mua thuốc bổ

“Nàng không phải quản lí tài chính của công ti Nặc sao? Sao nàng có thời gian mà Ngôn Nặc lại không”

“Hắc. Nghe nói dạo gần đây Ngôn Hằng làm phó phòng tài chính nên Tuyết Nhu muốn huấn luyện hắn thành ra đem hắn đẩy thẳng vào phòng họp, để học tập a”

“Ách! Thực gian xảo, chỉ là muốn tìm một cái cớ thôi”

“hắc” Thiệu Văn đem trái lê đã gọt vỏ đưa Thiệu Đường

“Ai đang nói xấu ta?” Vương Tuyết Nhu xuất hiện cùng túi quà

“Chị dâu” Thiệu Đường nhìn Tuyết Nhu gói to gói nhỏ đặt vào phòng còn có thuốc bổ

“Ân! Biết ngươi bị thương mua đồ ăn cho ngươi. Ăn nhiều nga”

“Cám ơn chị dâu” Thiệu Đường chọn trong đồng đồ cuối cùng lấy một hộp mứt táo hợp khẩu vị của mình. Sau đó kêu Thiệu Văn đưa sang ỉnh mặc dù Văn đang nhìn chăm chăm cái hộp

“Ngươi sao lại đánh ta a” Thiệu Văn nhìn lên

“Ta mua là cho Thiệu Đường! Ngươi không có phần”

“Ta chỉ ăn một chút! Cũng đâu có phải chuyện lớn gì” Thiệu Văn làm mặt đáng thương

“Tất nhiên là chuyện lớn rồi, đây là chị dâu cố ý mua cho ta! Bất quá ta cho ngươi hộp bổ huyết a” Thiệu Đường hào phóng nói

“Ngươi! Ta không phải nữ uống cái này làm gì” Thiệu Văn ghét bỏ nhìn Thiệu Đường chỉ nhìn vào hộp mứt

“Hắc, ta nói cho ngươi biết mứt này rất ngọt rất ngon a” Thiệu Đường tỏ vẻ hưởng thụ hưởng nhìn Thiệu Văn

“Ngươi! Không thèm chấp ngươi” Thiệu Văn mở hộp bổ huyết

“Không phải ngươi tính uống cái này chứ?”

“Không! Ta muốn cho Tuyết Nhu, nhìn nàng có vẻ gầy” Thiệu Văn đưa cho Tuyết Nhu

“Ngươi còn gầy lắm a! Ta thích đầy đặn hơn” Thiệu Văn ôm vợ mình nói

“Buồn nôn quá! Hai người không cần ở nơi này chọc tức ta” Thiệu Đường bên cạnh ho khan

Nghe thấy Thiệu Đường nói vậy Tuyết Nhu liền đẩy Thiệu Văn ra

“Sợ gì, chúng ta về đi! Không thèm để ý nàng nữa”

“Đi về mau đi, đi đi! Thực không chịu nổi các ngươi” Thiệu Đường nằm trên giường đem chăn đắp lên tận mặt

“Vậy ngươi nghỉ ngơi đi! Không quấy rầy ngươi chờ Ngôn Nặc tới” Thiệu Văn nói xong cùng Tuyết Nhu rời đi

Thiệu Đường đợi chốc sau xóc chăn lên nhìn không còn một bóng người liền chống nạng cầm lấy áo khoác rời phòng bệnh

Nhìn một lão nhân giúp bạn già ở hoa viên. Không biết về sau già đi mình có thể cùng với Nặc trở thành như vậy không? Chắc rất giống a. Hắc Hắc

Hôm nay ánh trăng thật tròn a, hôm nay là rằm sao? Nàng tay nhìn đồng hồ! Hôm nay là ngày mười sáu! Mười sáu????? Không phải gần đại thọ sáu mươi của lão cha sao. Biết mua cái gì đây??????

“Ai, quên đi lúc đó tính sau” suy nghĩ chốc lát vẫn không biết tặng gì Thiệu Đường đứng lên về phòng

“Ngươi đi đâu?” Thiệu Đường vừa mới vào chợt nghe thấy âm thanh của Ngôn Nặc

“Hắc, ngươi làm ta sợ nha” Thiệu Đường đi men bờ tường hướng Ngôn Nặc đến ôm nàng

“Ý của ngươi trông ta rất dọa ngươi sợ sao?” Ngôn Nặc bật đèn

“Không có! Xinh đẹp như ngươi sao lại dọa người! Cả thiên hạ không ai bằng” Thiệu Đường nâng cằm Ngôn Nặc nhìn nàng

“Thật không?” Ngôn Nặc vuốt ve tay Thiệu Đường

“Đương nhiên rồi, ta muốn hôn” Thiệu Đường dùng sức hôn Ngôn Nặc

“Thực chịu không nổi ngươi, bản tính dê của ngươi không biết khi nào mới sửa được”

“Được! Ta sửa, ngươi muốn sửa thành gì?”

“Không biết”

“Ta không biết ngươi lại muốn ta như thế nào a! Hay muốn ta....hắc hắc” Thiệu Đường ôm lấy Ngôn Nặc cười đắc ý

“Xem ngươi tự tin kìa” Ngôn Nặc nhéo mũi Thiệu Đường. Chính mình vẫn là thích phong cách nhã nhặn của Thiệu Đường, tuy nho nhã nhưng mang một chút vô lại. Nếu thật sự thay đổi sẽ chịu không nổi a

“Hi hi! Ngươi đẩy ta, ta không có nạn! Àmmmmmm Ui da” Thiệu Đường ngã lên người Ngôn Nặc

“Sao vậy? Ta giúp ngươi đứng lên? Thực xin lỗi ta quên chân ngươi” Ngôn Nặc sờ tóc giúp Thiệu Đường đứng dậy

“Đau quá...ô ô” Thiệu Đường vuốt chân tỏ vẻ ủy khuất, nằng như thế nào đấy ra mà không suy nghĩ vậy

“Thôi đừng nháo! Nằm đi! Ai kêu ngươi làm loạn, vừa lắm”

“Ta ghét ngươi lắm” Thiệu Đường làm nũng

“Ta chịu không nổi đâu a” thật không rõ vì cái gì khi Thiệu Đường mình lại thấy ấm áp

“Ngươi khi dễ ta. Hức hức” Thiệu Đường che miệng ủy khuất

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Dân Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chương 46

“Ta xin ngươi bình thường lại được không a?”

“Là ngươi muốn ta thay đổi mà! Hiện tại ta đã đổi nhưng ngươi lại muốn ta trở lại nguyên hình” Thiệu Đường cười gian

“Ngươi biến thế nào cũng cùng một dạng, tốt nhất là đừng đổi”

“Hắc, nhưng ta yêu ngươi là được”

“Lúc nào ngươi cùng nói lời ngon tiếng ngọt vậy sao” Ngôn Nặc nằm trong lòng Thiệu Đường, tay đánh vào ngực Thiệu Đường

“Ngươi đừng khiêu khích ta! Ta sợ nhện không được” Thiệu Đường bắt lấy tay Ngôn Nặc đang lộn xộn trước ngực mình

“Phải không?”

“Ta muốn uống nước” Thiệu Đường lúc này thật sự miệng khô lưỡi cũng khô

“Tốt lắm, không đùa nữa! Ngươi nghỉ ngơi đi” Ngôn Nặc xuống giường giúp Thiệu Đường rót nước

“Tốt rồi! Ngủ đi” Ngôn Nặc lấy li nước Thiệu Đường uống xong đặt lại chỗ cũ, lại hướng nằm vào lòng Thiệu Đường

“Ta thích ngày nào cũng ôm ngươi ngủ! Thân thể ngươi ôm mềm mềm nha, thoải mái quá” chỉ ngủ thôi cũng thấy thích

“Àn” Ngôn Nặc đã muốn đi vào mộng

“Nặc cảm ơn ngươi đã đồng ý ở cùng chỗ với ta” Thiệu Đường ôm lấy Ngôn Nặc nhẹ giọng nói, đáng tiếc lời nói ngọt ngào như vậy Ngôn Nặc lại không nghe thấy

Thiệu Đường tỉnh lại sờ sờ chỗ bên cạnh. Ai! Người đâu? Đứng lên vội vàng tìm người hôm qua mình vừa ôm

“Nặc!Nặc!Ngươi ở đâu?”

“Sao vậy? Ta ở bên ngoài! Ta mới rời đi mà, ngươi nhớ ta sao” Ngôn Nặc đem bữa sáng tới

“Đúng a! Ai kêu ngươi đi không nói một tiếng”

“Ngươi ngủ như heo ta không đành lòng gọi ngươi dậy”

“Cảm ơn ngươi đối tốt với ta, cảm ơn” Thiệu Đường ôm Ngôn Nặc cảm kích

“Ta chỉ mua bữa sáng mà làm ngươi cảm động sao! Tốt rồi! Ăn sáng thôi nếu không thức ăn nguội. Nhanh đi ta ăn xong còn phải đi làm” Ngôn Nặc đem đồ ăn bày ra

“Cảm ơn ngươi” Ăn bữa sáng Nặc mang tới đặc biệt vui vẻ

“Ta không rõ ngươi vì cái gì cứ nói cảm ơn”

“Ta yêu ngươi”

“Hôm nay miệng ngươi ngọt quá nga”

“Ân, vậy ngươi có yêu ta không?” Thiệu Đường cầm đồ ăn nhìn Ngôn Nặc

“Ân”

“Ân là ý gì” Thiệu Đường biết rõ vẫn cố hỏi

“Ngươi biết vậy là được, không cần nói thẳng ra” Ngôn Nặc liếc Thiệu Đường

“Ta đều nói câu đó rất nhiều lần nhưng ngươi chưa bao giờ nói, không công bằng”

“Ta không có bắt ngươi nói, tự ngươi muốn nói thôi”

“Nào có a” Thiệu Đường ngồi trên giường ghen lời nhìn Ngôn Nặc

“Thôi được rồi, đừng nóng! I....”

“T? I cái gì nữa?”

“I LOVE YOU”

“Hắc hắc.... ta cũng yêu ngươi” Thiệu Đường cầm lấy ly sữa dứt Ngôn Nặc uống

“Tốt lắm, ngươi ăn nhiều chút, ta đi trước. Chào ngươi”

“Chào. Giữa trưa ta tốt”

“Nhưng chân...?”

“Chân ta không sao?” Thiệu Đường biết nàng muốn nói cái gì

“Nhưng đi đường không tiện, ngồi xe đi” Ngôn Nặc vẫn lo lắng cho nàng

“Đã biết! Ta sẽ đi taxi! An tâm đi làm đi” Thiệu Đường hôn gió

“Thực buồn nôn nga” Trùng hợp Thiệu Phong cùng Thiệu Hiền thấy các nàng nói chuyện liền trêu ghẹo

“Các ngươi chịu bỏ việc rồi sao, giờ mới đến thăm ta” Thiệu Đường cầm lấy cái bánh quẩy ném tới

“Vài ngày không gặp ngươi tốt quá! Biết chúng ta chưa ăn sáng cố ý đưa bánh quẩy nga” Thiệu Phong không chê

“Ách”

“Nhìn cái gì! Cũng không phải ta chưa ăn qua loại này” Thiệu Phong lấy ly sữa của Thiệu Đường chuẩn bị uống. Nhưng bị Thiệu Đường cản

“Bánh có thể cho ngươi nhưng sữa đậu nành thì không được” Li này Nặc mới uống qua không thể cho hắn

“Ngươi nhỏ mọn, một ly sữa cũng tiếc với ta. Ta đói”

“Hiền cũng chưa ăn nhưng cũng không như ngươi” Thiệu Đường khinh bỉ nhìn

“Hắn có bạn gái mua cho hắn nên chắc là không đói”

“Vậy ngươi cũng tìm bạn gái đi”

“Bỏ đi, ta không chịu nổi nữ nhân! Muốn tìm ta sẽ tìm Đường” Thiệu Phong vỗ Thiệu Đường

“Ngươi đừng ghê tởm vậy” Thiệu Đường đẩy tay Thiệu Phong ra

“Thôi các ngươi đừng có gặp nhau là đầu võ mồm được không” Thiệu Hiền giờ mới lên tiếng

“Ta không có cùng hắn cãi nhau, hắn chọc ta”

“Ta không có a”

“Thôi cái nguoi không có! Là ta ù tai nghe lắm” thật không chi nổi bọn họ

“Đương nhiên là nghe lắm, đúng rồi các nguoi vừa tan sở sao”

“Đúng vậy! Thực chịu không nổi những người đó” Thiệu Phong oán giận

“Cô gái kia chắc thích nguoi! Sao nguoi lại giận” Nếu không vì cô ta đã sớm được nghỉ ngơi

“Ta không thèm đâu a”

“Ngạc nguoi khác thích nguoi, nguoi có thể ngăn cản nàng sao? Ai kêu nguoi nhìn phong độ quá, ta cũng có chút động tâm a” Thiệu Hiền trêu Thiệu Phong

“Ta không phải gay! Ta thích nữ nhân”

“KHông phải chứ, nguoi nghĩ rằng ta với nguoi thích hợp sao. Ta chịu không nổi”

“Thôi không nói với nguoi! Đường chân sao rồi? Ngày hôm qua sao không nói chúng ta biết? Nếu Văn không nói chúng ta cũng không biết” Tối hôm qua biết nàng bị thương nhưng chưa có thời gian vào thăm

“ta tốt lắm! Chỉ vì tên bác sĩ kia muốn ta ở lại bệnh viện! Ai nha hảo nhảm chán”

“Không phải chứ một tuần? Sinh nhật lão cha nguoi đến được không?”

“Đương nhiên, nguoi nghĩ ta sẽ ở bệnh viện 1 tuần sao?” Thiệu Đường nói

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Chương 47

Hết bảy ngày mới có thể ra viện nhưng ngày mai là ngày đại thọ của lão cha rồi

Đúng rồi! Hai mắt Thiệu Đường sáng lên. Mang giấy mặc áo khoác vào. Ta thật ngốc, Nặc không cho ta đi ra ngoài ta có thể trốn đi mà. Hắc hắc. Đã lâu không có làm chuyện lén lút như thế này

“Ông chủ, cái này bán như thế nào?” Thiệu Đường nhìn tới một cái kính viền bằng vàng

“Một ngàn bốn”

“Cái gì?”

“Phiền ông xem giúp trong thẻ ta còn bao nhiêu?” Thiệu Đường đưa thẻ cho ông chủ

“Một vạn ba ngàn rưỡi”

“Vậy được đủ tiền, ông giúp ta gói lại”

“Tặng nguoi khác sao???”

“Đúng vậy, tặng cho trường bồi, ông gói đẹp đẹp giúp tôi”

“Nhất định sẽ gói thực đẹp cho nguoi” Ông chủ nhanh chóng đưa cho Thiệu Đường

“Nhanh như vậy sao?” Thiệu Đường kinh ngạc

“Không cần khách sáo! Hoan nghênh lần sau quay lại”

Lễ vật đã mua xong, không biết bây giờ Nặc đang làm gì? Thiệu Đường lầu nhìn qua cửa sổ phòng Ngôn Nặc

“Hắc! Nguoi ở trong này làm gì?”

“Nguoi không làm việc sao?” Ngôn Hằng đột nhiên xuất hiện

“Ta mới đi gặp khách về! Ngươi tìm chị ta sao? Ta nói đúng không?” thật sự không ngờ tỷ đem khách hàng ỉnh tiếp, còn bản thân thì nhàn hạ ngồi ở văn phòng

“Hắc” Hiện tại tỷ ngươi mà thấy ta, ta chết không kịp ngáp a!

“Ai, thực không hiểu ngươi vì sao lại thích chị ta như thế”

“Vị nàng ấy là người tốt! Ngươi thật ngu ngốc, có chị như thế sung sướng quá rồi”

“Không dám a! Ngươi theo đuổi được chị ta không cảm ơn ta mà còn nói ta như vậy?”

“Hắc hắc! Vậy giờ ta cảm ơn vị đại ân nhân này được chưa” Chịu không nổi ngươi

“Đúng rồi? Ngươi có mang theo kẹo không?” Ngôn Hằng muốn thưởng thức lại hương vị xưa nhưng dạo gần đây Thiệu Đường không có tặng ỉnh

“Có! Sao???” Bên trong túi xách lúc nào cũng có kẹo để có thể lúc nào cũng nhớ tới Ngôn Nặc

“Có là được” Ngôn Hằng nhanh tay bỏ vào túi Thiệu Đường lấy kẹo

“Ngươi đừng mạnh động a” Thiệu Đường bắt năn

“Hắc! Nếu ta xin ngươi có cho ta không?” Đồ keo kiệt

“Ách” Đương nhiên không cái này ta giữ cho Nặc

“Đừng rồi! Sao ngươi không lên đi? Nơi này có gì đâu mà ngắm?” Mặc tây phục mà ngồi nói chuyện có vẻ không được bình thường

“Ngắm vài thứ cũng được a”

“Thôi, đi lên với ta” Ngôn Hằng không để ý Thiệu Đường đang nhẩn mòi kéo nàng vào công ty

“Không cần, ta chưa muốn chết” Thiệu Đường ỷ khuất không cần lôi kéo ta mà

“Chị ơi, chị” Ngôn Hằng kéo Thiệu Đường hưng phấn vào văn phòng Ngôn Nặc

“Ngươi la to vậy làm cái gì? Không có bộ dáng của quản lý, ngươi cùng tiểu hài tử giống hơn a! Nếu cấp dưới thấy còn đâu mặt mũi”

“Ách, chị, có làm không vậy! Sao mắng ta?” Ngôn Hằng ỷ khuất

“Hừ! Còn ngươi sao ở đây? Không phải ở bệnh viện sao?” Ngôn Nặc chuẩn bị giáo huấn em mình phát hiện có một người nữa

“Ta, ta! Ta đang chán nên đi ra ngoài cho khuây khoả” Thiệu Đường chột dạ

“Chị, ta không quấy rầy ngươi quản Thiệu Đường, ta đi trước” Lúc này không chuẩn đi thì đợi khi nào?

“Đợi lát nữa ta dạy bảo ngươi” Ngôn Nặc trừng mắt nhìn Thiệu Đường

“Ách thôi ta cũng có việc đi trước” Thiệu Đường thấp đầu chuẩn bị rút lui

“Hắc hắc, ngươi từ từ mà hưởng thụ đi nga” Ngôn Hằng then cười nhìn Thiệu Đường

‘.....’Nếu ngươi không kéo ta vào ta đâu có thể này

“Chân ngươi chưa lành hẳn đi ra ngoài làm gì?” Ngôn Nặc đem đặt Thiệu Đường lên sofa

“Ngày mai là sinh nhật lão cha, ta đi mua quà” Thiệu Đường nâng túi trong tay mình lên

“Vậy sao không nói với ta! Ta cùng ngươi đi mua” Ngôn Nặc nhìn gói đồ

“Ta thấy ngươi bận rộn không dám phiền” Ngày nào tan sở nàng cũng tới bệnh viện với mình, nhìn nàng mệt mỏi nên cũng không muốn phiền nàng

“Nhưng ngươi đi vậy rất nguy hiểm biết không? Hơn nữa lại làm ta lo lắng biết chưa”

“Ta đã tốt rồi không có việc gì nữa! Chẳng qua bác sĩ làm quá vấn đề thôi! Ngươi xem ta vẫn khoẻ mà” Làm cho nàng tin Thiệu Đường phải đứng lên nhẩy nhẩy vài cái

“Thôi! Đừng nhẩy” Ngôn Nặc thấy nàng vậy liền dè nàng lại “Ngồi đi! Ai kêu ngươi náo ?”

“Ta nào có như vậy” Thiệu Đường nhìn thất lưng mình

“Đói bụng sao?” Ngôn Nặc nhìn thất lưng mảnh khảnh của Thiệu Đường thực muốn hỏi tại sao nàng ăn nhiều hơn mình mà sao eo lại nhỏ thế này

“Đói bụng”

“Thực chịu không nổi người” Ngôn Nặc nhìn Thiệu Đường rồi liền rời đi

“Đi đâu vậy?”

“Ngu ngốc a? Người không phải đói sao” Ngôn Nặc liếc Thiệu Đường

“Hắc đã biết! Đợi ta”

Thiệu Đường vội vàng đuổi theo cùng nàng đi vào thang máy

“Ngày mai sinh nhật lão cha người tới không Nặc?”

“Được vậy đêm nay đi mua quà với ta”

“Cám ơn người” Thiệu Đường ôm lấy Ngôn Nặc, nếu lão cha mù mù biết mình mang nàng về chắc rất vui

“Đừng nháo, hiện tại ở công ty a” Lần trước đã đủ xấu hổ lần này không muốn lặp lại

“Được rồi bắt quả ta không phiền người nữa! Ta không nháo nữa” Thiệu Đường bĩu môi

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 48

“Lão cha sinh nhật vui vẻ. Chúc cha phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn” Thiệu Đường nắm tay lão cha

“Các người có thể đổi lời khác không! Nhiều năm đều chỉ chúc ta có một câu, ta chưa phiền thì người nghe cũng thấy phiền” Thiệu Hoa nhận quà rồi ai oán nói

“Thiệu bá, đừng nóng! Hôm nay là sinh nhật người, vui khỏe là được rồi, mỗi ngày sống sáng khoái là bí quyết trường thọ a. Vậy chúc bá ngày nào cũng vui vẻ nha” Ngôn Nặc đem quà của mình hôm qua chọn tí mĩ ra

“Đường a, người xem đi, nàng ấy mới là người biết ăn nói. Mà người có phải phù dâu lúc đám cưới Thiệu Văn không?”

“Dạ đúng”

“Lão cha sao nói ta như vậy?” Thiệu Đường hướng Ngôn Nặc nói “Không ngờ ta sống cạnh lão cha hai mươi năm, lời ta nói không bằng một tiếng của người”

Ngôn Nặc cười phụng phịu “Đừng vậy mà”

“Người đúng là tiểu hài tử a” Ngôn Nặc vuốt lưng Thiệu Đường

“Là cha không phân biệt lớn nhỏ trước” trưởng bối gì mà mỗi ngày đều cùng tiểu bối gây nhau

“Đường! Sao có thể nói với trưởng bối như vậy! Dù sao hôm nay cũng là sinh nhật lão cha”

“Ta nói sự thật mà, ta mang người đi tìm mẹ, đi thôi Nặc” Thiệu Đường lôi kéo Ngôn Nặc đi vào hướng nhà bếp

“Mụ mụ, Thiệu Hiền bọn họ ở đâu?” Thiệu Đường đảo mắt từ lúc tới đây chưa thấy bọn hắn

“Bọn hắn hả? Chúng nó nói rượu còn ít nên đi mua thêm rồi”

“Mụ mụ vậy chị dâu đâu?” Biết Ngôn Nặc ở trong này không quen biết ai nên sợ nằng buồn

“Tuyết Nhu cũng đi theo bọn họ mua ít thứ rồi a”

“Àn vậy Nặc! Ta mang ngươì đi dạo”

“Nhưng ta phải phụ Lí bá mẫu” Ngôn Nặc nhìn mụ mụ

“Không có sao đâu còn có nhiều người khác a” Nhìn bọn tiểu Chí đến đây tới mấy người để phụ giúp a

“Như vậy được không?” Ngôn Nặc có điểm lo lắng

“Ta hỏi giúp cho. Hắc hắc, Tiểu Vĩ, Tiểu Chí, Thiệu Kiếm chúng ta ra ngoài một tí, các ngươì đồng ý không?”

“Đương nhiên, Đường tỷ từ bao giờ mà hỏi qua bọn ta”

“Hắc hỏi một chút thôi! Các ngươì ở đây phụ nga, ta dẫn nàng đi dạo” Thiệu Đường nắm tay Ngôn Nặc

“Các người cứ đi tận hưởng thế giới hai người đi, nơi này chúng ta làm là được” Tiểu Chí vỗ ngực

“Cám ơn các ngươì”

“Hắc các ngươì thấy Đường như vậy sao lại luôn quan tâm đến nữ nhân kia a?” Tiểu Chí nhỏ giọng nói sau khi Thiệu Đường đi

“Đường tỷ làm cái gì không đến lượt ngươì quản? Ngươì dám kêu lão bà phải kêu là chị dâu đó a! Ngu Ngốc”

“Đường nơi này đẹp quá! Thật sự là non xanh nước biếc” Ngôn Nặc tay nắm tay voi Thiệu Đường

“Đúng vậy, viện dưỡng lão là nơi vừa hữu tình vừa rất trong lành rất thích hợp cho người già” Thiệu Đường ôm Ngôn Nặc ngồi lại ở trên một tảng đá đối diện con thác nhỏ

“Đúng vậy! Nhưng việc đi lại nơi đây rất khó với bọn họ phải không?” Vừa rồi lúc đi đến xe phải đánh rất nhiều vòng làm bản thân vô cùng nhức đầu, người trẻ còn thể huống chi là lão nhân

“Àh, bọn họ ngoại trừ lễ mừng năm mới thì cả năm đều ở đây”

“Vì sao???” Ngôn Nặc tò mò hỏi

“Bởi vì con cái của bọn họ đi làm không có thời gian chăm sóc cho các cụ, nên mới gửi toi nơi này” Thiệu Đường thấy thật đáng thương cho các ông bà lão ở nơi này

“Sao có thể như vậy được? Mọi người ở đây đều giống vậy sao???”

“Trừ bỏ vài trường hợp cá biệt, đa số mọi người đều có chung hoàn cảnh”

“Vậy sao?”

“Ngươì không thấy nơi này cũng khá tốt đó chứ, mấy lão ông lão bà trong này còn có bạn rất náo nhiệt a. Với lại ngươì có biết nơi này có nhiều mối lương duyên lắm a. Hắc hắc”

“Thật không?” Ngôn Nặc thấy cao hứng

“Àn, tình yêu lúc xế bóng cũng rất hạnh phúc nga” Thiệu Đường hâm mộ bọn họ có thể ở nửa sau đời người tìm được tình yêu

“Ách mà chúng ta ra lâu vậy không biết mọi người đã bắt đầu chưa?” tuy không nỡ phá vỡ khoảnh khắc hạnh phúc ở cùng Thiệu Đường nhưng chợt nhớ đến lão cha

“Các ngươì như thế nào bây giờ mới quay lại! Đường, chúng ta lâu như vậy cũng chưa có dịp uống rượu với nhau a, hôm nay có dịp không say.....’ Thiệu Phong chưa kịp nói xong đã bị một người khác đánh “A? Ai dám đánh ta?” Thiệu Phong vuốt đầu tròng mắt

“Là ta đánh? Sinh nhật ta, ta có cho các ngươì uống rượu sao?” Thiệu Hoa chuẩn bị đánh nữa

“Thực xin lỗi lão cha! Có khách đừng đối xử ta như vậy”

“Ngươi cũng biết xấu hổ sao?” Thiệu Đường khinh bỉ

“Ta không biết tại sao ngươi lại thích nàng?” Thiệu Phong hạ giọng hỏi bên tai Thiệu Đường

“Phong” Thiệu Đường nhú mày. Trước kia lúc biết bản thân thích Ngôn Nặc bọn họ cố tình giấu cợt. Nhưng từ đầu mình cũng từng nói “Ta thích nàng, ta yêu nàng, tìm ta đã thuộc về nàng, nếu bọn ngươi phản đối, coi như chưa từng là anh em”

“Chỉ đùa một chút thôi a” Thiệu Phong biết mình đụng đến điều không nên nói liền nói qua chuyện khác

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Dân Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chương 49

“Đường, vừa rồi cùng hần nói cái gì vậy?” Ngôn Nặc không rõ vì sao sau khi nói chuyện với Phong thì Thiệu Đường lại nhú mày

“Hần nói nhìn chúng ta như vậy, thật hâm mộ chúng ta” Thiệu Đường cúi đầu

“Thật không?”

“Thật mà. Thôi đừng nói nữa, chúng ta ăn đi” Thiệu Đường cầm lấy bánh sinh nhật của lão cha cắt thành nhiều miếng, đưa cho Ngôn Nặc

“Ăn ngon không?”

“Ngon, hảo ngon a”

“Đút ta ăn đi!!” Thiệu Đường uỷ khuất nhìn Ngôn Nặc

“Ngươi cũng có tay mà” Ngôn Nặc buồn cười nhìn

“Nhưng tay của ngươi làm bánh ngon hơn”

“Ngươi chưa ăn bánh mà miệng lại ngọt như vậy a” Ngôn Nặc thấy xa xa có cái gì rất vui

“Đi qua kia đi” Ngôn Nặc nhìn bọn họ nháo thật vui

“Ân ngươi đi đi, ta nghĩ tốt nhất ta nên ngồi một chỗ” Thiệu Đường biết Ngôn Nặc không có nhiều thời gian dành ỉnh, càng khó hơn để cùng nàng ở yên một nơi

“Xin lỗi” Đạo gần đây công việc bẽ bộn, gần đây bởi vì Đường chân bị thương nên đa số thời gian đều là cạnh nàng

“Đưa gốc! Có cái gì đâu mà xin lỗi chứ” Thiệu Đường vuốt vuốt mũi của Ngôn Nặc

“Đường, ta quyết định” Quyết định mặc kệ công ty như thế nào cũng không cùng Trương Ba có liên hệ gì. Không thể nhìn ngươi bị uỷ khuất

“Quyết định cái gì?” Thiệu Đường đợi vẫn không thấy câu tiếp theo

“Không có gì” Chờ mình giải quyết xong mọi việc sẽ nói với nàng

“Các ngươi nhìn cái gì vậy?” Thấy Thiệu Văn cùng Tuyết Nhu cứ mãi nhìn chính mình, Thiệu Đường xấu hổ hỏi

“Các ngươi từ khi nào lại thân mật thế, chúng ta chưa thấy qua a”

“Khó trách Thiệu Đường mấy năm nay không khiêu vũ mà lại tự nguyện khiêu vũ trước mặt người khác xem” Thiệu Văn nhớ tới hôm đó

“Các ngươi ở cùng một chỗ ngày hôm đó sao?” Tuyết Nhu hỏi

“Ách! Chúng ta không cố ý giấu chị, chắc chị bận quá chưa có thời gian nói” Thiệu Đường nắm tay Ngôn Nặc ý rằng chưa bao giờ cố ý giấu diếm Tuyết Nhu

“Nặc, ngươi giữ bí mật cũng tốt lắm” Tuyết Nhu nhìn tay các nàng nắm chặt vào nhau

“Thôi không nói nữa! Ta đói bụng đi ăn cơm” Thiệu Đường chỉ vào mụ mụ đứng cách đó không xa

“Lão cha, chắc chỉ có một mình mụ mụ có thể chịu nổi người a” Thiệu Đường thấy lão cha càng ngày càng quá phận muốn nắm tay mụ mụ

“Cút ngay! Không muốn các người tới đây! Cho ta với mụ mụ các người thế giới riêng đi a” Thiệu Hoa nhìn mọi người đang đi tới. Hôm nay sinh nhật mới có dịp tiến tới với mụ mụ bọn hắn, nở lòng nào đi phá ta

“Ân, chúng ta rất chú ý mắt sao?” Thiệu Đường sớm thấy thái độ của Thiệu Hoa mà cũng tỏ ra bình thường

“Nặc, chúng ta đi ăn thôi” Thiệu Đường nắm tay Ngôn Nặc ngồi vào bàn

“Chị dâu ăn cơm! Đường Tỷ ăn cơm”

“Ách, hắc hắc” Nhiều người gọi như thế làm Ngôn Nặc xấu hổ đỏ mặt

“Đừng kêu ta như thế” Thiệu Đường không thích cách gọi này

“Kêu nhiều năm như vậy đâu thể đột nhiên nói sửa là sửa ngay được”

“Mà vừa rồi các người kêu nàng bằng cái gì?” Thiệu Đường hy vọng bọn họ có thể kêu thêm vài tiếng, cảm thấy thực thoải mái a

“Chị dâu”

“Cái gì?” Thiệu Đường nhú mày tỏ vẻ không nghe rõ

“Chị dâu tốt” mọi người đồng thanh nói

“Đường” Ngôn Nặc dùng tay bấu Thiệu Đường

“Ai đau ta” Tuy tay ta đau nhưng lòng lại thoải mái quá

“Hắc hắc...Đường tỷ chúng ta uống một li nào”

“Vì sao lại cụng li với ta?”

“Không có lí do a”

“Hừ” Thiệu Đường nâng li của mình lên, Ngôn Nặc cũng vậy cùng bọn họ chạm li

“Hắc hắc”

“Nặc, ta đưa người đến đây thôi người về cẩn thận” Thiệu Đường mặt mày đỏ bừng vì rượu

“Ngủ ngon” Ngôn Nặc cho Thiệu Đường hôn trán mình

“Ân, cúi chào” Thiệu Đường lưu luyến rồi đi

“Về cẩn thận”

Trên đường trở về Thiệu Đường cảm thấy bỗng nhiên con đường này có vẻ hơi lạ

“Chiiiiii” đột nhiên một chiếc xe xuất hiện trước mắt Thiệu Đường

“Người tìm ta có việc sao?” Thiệu Đường nhìn người đứng trước mặt mình hơi bất an nói

“Người nghĩ ta tìm người có việc gì?” người nọ trừng mắt nhìn Thiệu Đường, đợi lâu như vậy cuối cùng cũng gặp

“Không biết” Thiệu Đường ngẩng đầu nhìn thẳng hắn

“Không biết? Ta sẽ làm cho người biết! Cho người biết rõ ta tới tìm người là vì cái gì?” người nọ nâng tay, Thiệu Đường đột nhiên phát hiện có thêm vài người hướng tới đây

“Người muốn gì? Ngày đó ở nhà ăn đánh không đủ sao còn dẫn người đến?” Thiệu Đường châm chọc

“Câm miệng”

“Hừ, đồ nhát gan, không dựa vào bọn hắn người có thể đánh ta sao? Đánh thắng ta sao?”

“Ta nói cho ngươi biết rồi bỏ Nặc đi ngươi sẽ com no áo ấm Bằng không...”

“Bằng không thế nào?”

“Bằng không ta cho ngươi sống không được chết cũng không xong?”

“Không thể sống cũng không thể chết? Ngươi sao?” Thiệu Đường tỏ vẻ khinh miệt

“Ta hỏi lại, ngươi có rời nàng không?” Trương Ba lặp lại câu nói

“Ta cũng trịnh trọng trả lời ngươi, một chữ. KHÔNG”

“Cái gì?” Trương Ba không tin được Thiệu Đường lại nói ra lời đó

“Không hiểu tiếng Trung sao? Ta nói không! Ta dịch sang tiếng Anh cho ngươi! NO! Hiểu chưa?” Thiệu Đường mở lớn mắt

“Được. Rượu mời không muốn uống phải không” Trương Ba gật đầu với mấy người bên cạnh. “Thất thần làm gì? Kế tiếp muốn ta chỉ các ngươi phải làm sao nữa hả?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Chương 50

“Thế nào? Thông suốt chưa? Ngươi hẳn là thông rồi phải không? Còn nữa cơ bản ngươi không thể nào mang lại cho Ngôn Nặc hạnh phúc. Điều dễ thấy nhất ngươi chỉ là nữ nhân” Trương Ba nhìn Thiệu Đường đang nằm co mình lại trên đường.

“Hừ! Ngươi đường đường là quản lý của công ty lớn cần chỉ hành xử còn đồ như vậy, còn dẫn theo nhiều người. Hơn nữa trừ phi Nặc không cần ta, đến lúc đó ta hẳn là rời nàng đi! Không cho nàng hạnh phúc sao, ngươi tưởng Nặc hạnh phúc khi bên ngươi sao?” Thiệu Đường quì trên đất! Ta không muốn vào bệnh viện đâu, suốt ngày cứ ra ra vào vào

“Ta cho ngươi một tuần để suy nghĩ! Muốn người hay muốn tiền” Trương Ba nói xong liền ngồi lại trong xe

“Sao hôm nay trên người ngươi lại nhiều dấu chân vậy! Những người đánh ngươi cũng biết điều chừa lại cái bản mặt nhà ngươi” Vị bác sĩ nhìn Thiệu Đường cười hi hi

“Ít nói nhảm đi a, giúp ta bôi thuốc với đưa ta mấy viên giảm đau” Thiệu Đường thấy vị bác sĩ này có nhiều điểm lạ nhưng cũng không thể trách

“Không phải chứ? Thuốc giảm đau? Không có tốt cho cơ thể ngươi đâu”

“Không sao! Ngươi kê đơn dùm ta, ta liền rời đi!” Thiệu Đường thấy cho hắn cây viết

“Đúng là tuổi trẻ! Thật kì quái” ông bác sĩ viết lung tung trên mặt giấy. Những chữ đó thì Thiệu Đường hoàn toàn không nhìn ra được ông ta viết loại thuốc gì

“Đúng là chữ bác sĩ! Một chữ thôi ‘Xấu’!”

“Ngươi thì biết cái gì! Mà sao ngươi nói ta giống dị nhân a?”

“Không chính xác hơn tính của ngươi rất quái lạ! Siêu cấp quái a! Hắc” Thiệu Đường nói xong cười lớn rồi đi

“Bọn hắn xuống ta thật nặng a! May mắn mặt ta còn nguyên vẹn! Nếu không Nặc sẽ rất lo lắng” Thiệu Đường nhìn trong gương ở toilet. May mắn trên mặt không có bị thương. Thiệu Đường coi áo gió rửa vết chân ở trên quần áo

“Hắc hắc!”

“Thật không nghĩ ở bệnh viện có thể thấy ngươi! Ngươi tới khám bệnh sao?” Thiệu Đường nhìn Lương Phàm đột nhiên xuất hiện

“Xem bệnh cái đầu ngươi”

“Thì ta vốn đến xem bệnh mà! Ngươi không phải sao?”

“Kỳ thực ta là y tá thực tập nơi đây”

“Ngươi? Y tá? Hắc hắc hắc ngạc nhiên a” Thiệu Đường không tin vào tai mình

“Ngươi nhìn quần áo trên người ta mà không biết sao?”

“Hắc hắc, thật không ngờ a”

“Nhưng như thế nào ngươi trong này nhặt quần áo? Với lại ngươi bị bệnh gì sao?”

“Đâu có đâu”

“Như thế nào rồi” Lương Phàm tay sờ trên người Thiệu Đường

“Đừng có sờ bậy, đau ta” Nãy giờ cắn răng cho nàng sờ soạng

“Nhưng ngươi cũng rất lợi hại mà? Sao lại còn giặt quần áo? Miệng vết thương sao rồi?”

“Ta không sao “ Thiệu Đường không muốn để mọi người thấy mặt yếu đuối của mình

“Ngươi thật được không đó, ngươi xem mồ hôi ngươi nhiều rồi đây” Lương Phàm lau mồ hôi trên trán Thiệu Đường

“hắc hắc”

“Hiện tại ta cũng không bận, ta giúp ngươi rửa” Lương Phàm lấy quần áo trên tay Thiệu Đường

“Không được a” Thiệu Đường lấy lại đồ của mình

“Có gì không tốt, mà những nơi này sao lại có dấu chân?”

“Lúc này ta nghĩ có người khác dẫm lên ta” Thiệu Đường không hi vọng cho người khác biết mình bị đánh

“Thì ra là như vậy! Vậy phòng bệnh ngươi ở đâu?”

“703”

“Đó là phòng Vip có toilet riêng a”

“Àn, vậy ta lên trước”

“Àn chào ngươi”

Vừa mới ngủ dậy Thiệu Đường mở mắt ra đã thấy có rất nhiều người” Các ngươi thế nào tới đây?”

“Hắc, tới đón ngươi xuất viện a” Thiệu Phong nhìn Thiệu Đường khinh bỉ

“Ngươi đã đến rồi sao?” Thiệu Đường phát hiện Ngôn Nặc

“Àn”

“Cám ơn đã tới đón ta xuất viện”

“Văn đã làm thủ tục cho ngươi rồi” Thiệu Hiền lấy quần áo treo bên ngoài đưa Thiệu Đường. Nhưng phát hiện có vấn đề liền nhìn sang nàng, Đường lắc đầu. Bất đắc dĩ phải đưa đồ của mình cho Thiệu Đường

“Cám ơn”

“Ngươi không được làm gì để phải vào bệnh viện nữa a” Ngôn Nặc bá đạo nói

“OK! Ta cam đoan” Thiệu Đường mặc kệ còn có nhiều người ôm Ngôn Nặc

“Nơi này còn có người khác đó! Ngươi kèm chế được không Đường?” Thiệu Phong hờn giận nói

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 51

“Hắc, rốt cục cũng thoát khỏi bọn họ” Thiệu Đường ngồi ở trong văn phòng Ngôn Nặc cười

“Như thế nào? Không thích nhìn thấy bọn hấn sao?” Ngôn Nặc buồn cười nhìn Thiệu Đường

“Không phải đâu! Chỉ là nhiều bóng đèn thì ta thấy không thú vị gì hết” Thiệu Đường ôm Ngôn Nặc tựa đầu vào ngửi mùi hương thoang thoảng trên tóc Ngôn Nặc

“Ách, hắc hắc”

“Ngươi dùng loại dầu gội gì vậy?” Thiệu Đường ngẩng đầu hỏi Ngôn Nặc

“Loại thảo mộc”

“Rất thơm, đừng đổi nha! Ta thực thích mùi này”

“Được! Chiều ý ngươi”

“Tổng giám đốc, đã đến giờ họp” thư kí Ngôn Nặc không trực tiếp đi vào mà đứng ở ngoài gõ cửa nhắc nhở tổng giám đốc nên đi họp

“Ta đi họp a! Ngươi ngoan ngoãn ở đây nga”

“Đi đi! Nhưng nhanh nhanh về với ta” Thiệu Đường ngồi ở ghế Ngôn Nặc quay vòng vòng

Thiệu Đường ngồi trong cửa hàng nhìn ra người đi đường

“Đường tỷ vì sao lại trầm ngâm như vậy” Tiểu Vĩ không rõ Thiệu Đường đang ngấm thú vui gì ở ngoài kia

“Ngươi thì biết cái gì”

“Ta chỉ là không thích mặc thôi! Đường tỷ a, ngoài kia có xe đẹp quá” Tiểu Vĩ chỉ vào xe đang đậu trước cửa

“Àn” xe đó hình như có vẻ quen quen

“Đường, ngươi có điện thoại” Tiểu Vĩ kêu

“Alo”

“Đi ra xe”

“Ngươi là ai?” Thiệu Đường buồn bực

“Đến đây, ngươi sẽ biết”

Thiệu Đường tò mò cúp điện thoại “Ta đi ra ngoài ngươi ở đây canh tiệm nga”

Thiệu Đường nhìn nhìn cửa xe. “Ngươi làm sao ở nơi này?” Thiệu Đường vừa lên xe liền nhìn thấy Trương Ba

“Ta thế nào không thể ở nơi này? Đừng quên ta cho ngươi một tuần, cho ngươi thời gian để nghỉ lại? Nhớ chưa?”

“Tuồng cái gì? Tất nhiên ta không đáp ứng ngươi, ngươi từ xa đến ta trả lời vậy cũng đủ chứ?”

“Hừ vậy ngươi thích uống rượu phạt phải không?” Trương Ba đập tắt điều thuốc trong tay

“Ngươi có mấy câu nói thực nhảm chán” Thiệu Đường nói xong liền xuống xe

Trương Ba nhìn Thiệu Đường vào cửa hàng liền lấy điện thoại ra gọi “Chờ nàng đến ngươi liền thực hiện đi” Mẹ nó Ngôn Nặc ngươi dám bỏ ta chỉ vì ả đàn bà kia

“Đường tỷ, ai vậy?” Tiểu Vĩ tò mò

“Một người ngu ngốc ấy mà” Thiệu Đường nói xong bỏ điện thoại vào túi áo

“Thôi ta có việc phải đi trước! Ngươi trông cửa hàng nga” Hôm nay hẹn Ngôn Nặc ăn cơm không muốn tới muộn

“Được! Ngươi đi đi”

Thiệu Đường ngồi trên ghế sofa phòng Ngôn Nặc không biết có nên nói cho Nặc biết những chuyện dạo gần đây hay không?

“Này hình như có người tìm ngươi” Vị thư kí nói với Thiệu Đường

“Tìm ta?” Thiệu Đường hỏi lại

“Đúng vậy! Có người tìm”

“Àn” Thiệu Đường buông tạp chí xuống

“Xin chào, ta là Thiệu Đường! Xin hỏi ai tìm ta?” Thiệu Đường đứng trước cửa hỏi

“Nga, người tìm ngươi ở bên ngoài”

Thiệu Đường tuy tò mò nhưng vẫn đi ra ngoài. Vừa mới đi khỏi cửa liền thấy Trương Ba, đột nhiên hai người bắt Thiệu Đường trói tay nằng lại đưa vào trong xe” Ngươi muốn làm gì?”

“Là chính ngươi muốn chết mà”

“Buông ta ra” Thiệu Đường phản kháng

“Buông nằng ta ra”

“Ngươi muốn gì?”

“Mặc kệ là cái gì, ngươi không tự động bỏ đi ta cũng phải dùng một tí thủ đoạn” Trương Ba tiến đến một kho hàng bỏ không ngoài thành phố

“Sao ta lại ở đây?” Thiệu Đường nhìn chung quanh

“Đứng lên”

“Trương Ba, ta cảnh cáo ngươi đừng làm chuyện bậy a” Thiệu Đường đá một người cạnh mình ra

“Xằng bậy sao? Hừ các ngươi là phé nhân hả. Trói nằng ta lại”

“Ngươi cho là ngươi nói trói là trói sao?” Thiệu Đường chuyển thân đá những người xung quanh

“Ta nói là đừng động đây” Trương Ba lấy súng lục dí vào đầu Thiệu Đường

“Ngươi...” Thiệu Đường không nghĩ hấn mạnh động như thế

“Đừng nhúc nhích, ta sợ ta không cẩn thận trượt tay bắn nhầm ngươi a”

“Hắc hắc....không phải ngươi có thể đánh sao? Ngươi cho rằng ngươi nhanh hay đạn ta nhanh hơn” Trương Ba dùng súng dí vào ót Thiệu Đường

“Ngươi rút cuộc muốn gì?” Thiệu Đường vẫn bình tĩnh

“Ta hỏi lại ngươi muốn thế nào” Thiệu Đường chuẩn bị kéo cò

“Hừ ngươi bắt ta đến đây chỉ muốn biết thứ này thôi sao? Ta đã sớm nói với ngươi tại ngươi không chịu hiểu thôi” Thiệu Đường cười cười nhìn thẳng Trương Ba

“Vậy ngươi vẫn cứng đầu vậy sao?”

“Đúng vậy” Thiệu Đường hai tay bị trói sau lưng cho nên không được thoải mái

“Đừng ra về, cho ngươi hai lựa chọn, ngươi nhanh chọn đi”

“Chẳng lẽ muốn đưa ta tiền” Thiệu Đường nhú mày

“Hôm nay buổi sáng thì còn có tiền nhưng hiện tại người ở trong tay ta người nghĩ tiền còn sao. Một rồi Nặc đi, hai người chết”

“Không phải nghiêm trọng vậy chứ” Thiệu Đường khó chịu nhìn Trương Ba

“Đòi tiền sao? Chờ người rồi Nặc đi không chừng ta có thể cho người vài chục vạn”

“Phì” Thiệu Đường phun một ngụm nước miếng lên mặt Trương Ba

“Mẹ nó! Người muốn chết sao! Chết đi!”

“Bính” viên đạn xẹt qua tai Thiệu Đường, đột nhiên có một tiếng động xuất hiện bên tai làm Thiệu Đường ù tai

“Hắc người không phải có lá gan rất lớn sao” Trương Ba một lần nữa đưa súng lên đầu Thiệu Đường. “Bính” nhưng không có đạn

“Hắc! chỉ là dọa thôi người sợ sao”

“Có bản lĩnh thì giết ta đi” Thiệu Đường buộc chính mình phải bình tĩnh

“Giết người? Không dễ dàng như vậy! Ta phải giáo huấn người một chút a”

“Đánh nó” Trương Ba ngả bài

Đám người đằng sau nghe được lệnh liền bay vào đánh túi bụi vào Thiệu Đường. Bởi vì bị trói nên Thiệu Đường chỉ có thể lung tung đá vài cước

“Trương thiếu gia, thử người muốn đã đến”

“Cuối cùng cũng đến! Ta chờ thật lâu”

“Tên lưu manh, ta nói cho người, hôm nay coi như người có phúc” Trương Ba cười trước mặt Thiệu Đường

Thiệu Đường cau mày nhìn không rõ người kia, không biết rốt cục hắn muốn làm gì

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Dân Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 52

“Người muốn làm gì ta?” Thiệu Đường nhìn Trương Ba cầm cái gì đó trong tay nhìn không được lên tiếng hỏi

“Không muốn làm gì cả! Chỉ muốn cho người ném thử cái gọi là khoái hoạt” Trương Ba cười lạnh

“Không cần, người đừng làm vậy” từ nhỏ đến lớn luôn sống ở nơi hỗn tạp hiển nhiên bây giờ thấy thì biết hắn đang muốn làm gì

“Xằng bậy sao, ta thích làm chuyện như vậy nhất trên đời a?” Trương Ba lấy ống chích làm cho Thiệu Đường hoảng “Người nói ta nên như thế nào a?”

“Đề nàng ta lại” Trương Ba lên tiếng

“Đừng nhúc nhích, ngoan ngoãn, đợi lát nữa có thể thư thái a? Hiểu chưa? Haha”

“Người đừng làm vậy” Thiệu Đường bắt đầu mất bình tĩnh

“Ta nói cho người biết ta sẽ cho người sống không ra sống. Bởi vì ta muốn người nhìn ta với Ngôn Nặc kết hôn.” Trương Ba làm càn

“Người đừng vọng tưởng” Thiệu Đường đầu hướng lên khinh bỉ Trương Ba

“Đề nàng ta thật chặt a” Trương Ba kêu đám cấp dưới

“Ha ha hảo hưởng thụ đi nha” Trương Ba đem ống tay áo của Thiệu Đường vạch lên đem kim tiêm ần vào da thịt Thiệu Đường, lúc này Thiệu Đường không thể nào chống cự được

“Aaaaa” Thiệu Đường đang cố chống lại tác dụng của thứ trong ống tiêm kia nhưng dường như vô dụng

Thiệu Đường run rẩy nhìn bọn họ rời đi, loại cảm giác phiêu diêu này bắt đầu ảnh hưởng tới thần kinh nên Thiệu Đường không thể làm gì hơn. Ánh mắt bắt đầu mê mang không biết khi nào Thiệu Đường dần dần hôn mê

“Nàng ta thế nào?” Trương Ba hỏi cấp dưới

“Chưa tỉnh a”

“Àn, văn kiện đâu?”

“Thưa đây thiếu gia”

“Làm tốt lắm. Đây là phần của ngươi” Trương Ba lấy tờ ngân phiếu viết vài con số đưa cho hắn

“Cám ơn thiếu gia. Ta cùng các huynh đệ có thể vui vẻ rồi a”

“Àn bây giờ đưa ta đi kho hàng”

“Ta không tin là nàng ta làm” Ngôn Nặc ngồi ở phòng họp nhìn mọi người

“Tổng giám đốc không tin cũng phải tin, việc này chỉ có thể là người ngoài làm mà duy chỉ có nàng là người ở ngoài văn phòng! Mà ngươi cũng có nói trước khi họp có thấy văn kiện nhưng sau lại không thấy, lúc đi tìm thì đã không còn, còn không phải nàng ta làm” một vị trưởng phòng nói với Ngôn Nặc

“Ta tin tưởng nàng ta không phải người như vậy” Vương Tuyết Nhu nhìn Ngôn Nặc khẳng định nàng trong lòng đã loạn rồi

“Ta cũng tin tưởng nàng ấy” Ngôn Hằng đi theo nói

“Hừ, tin tưởng, các ngươi trẻ tuổi rất dễ bị lừa a” một vị trưởng lão mở miệng châm chọc

“Ngươi câm miệng, tổng giám đốc đây mà tới lượt ngươi giáo huấn sao?” Ngôn Hằng rất ghét những người như thế

“Hằng, đừng nói lung tung” Vương Tuyết Nhu dè dặt Ngôn Hằng đang kích động

“Hừ”

“Tất cả được rồi, ta đã rõ! Tan họp đi” Ngôn Nặc cầm lấy điện thoại rồi đi

Ngôn Nặc để điện thoại lên tai “Đường, tiếp điện thoại đi! Ngươi vì sao không tiếp điện thoại chẳng lẽ ngươi làm thật sao? Không! Không có thể nào, ta tuyệt đối tin tưởng ngươi” Ngôn Nặc cố gắng tin tưởng hi vọng người yêu có thể nghe điện thoại, đáng tiếc câu nàng nghe vẫn là “Thực xin lỗi, người sử dụng.....”

“tùng tùng”

“Vào đi” Ngôn Nặc cúp máy ngồi trầm tư

“Chị, ngươi ổn chứ?” Ngôn Hằng lo lắng hỏi

“Àn, tìm được nàng ta chưa?”

“Vẫn chưa, gọi điện thoại vẫn là tắt máy đi cô nhi viện thì không thấy mặt, hỏi anh rề cũng không biết Thiệu Đường đang đi đâu” Ngôn Hằng không muốn hoài nghi Thiệu Đường

“Thiệu Đường a rốt cục ngươi ở nơi nào vì sao không gặp ngươi được?”

“Đại tỷ hai giờ nữa sẽ đáp nơi đây”

“Chúng ta cùng đi đón chị ấy” “Ai nha.....”

“Chị, yên tâm đi! Đại tỷ là người lúc nào cũng luôn chính trực”

“Nhưng có đôi lúc chị ấy lại quá chính trực khiến ọi chuyện rắc rối hơn” hiện tại mọi chứng cứ đều hướng về Đường! Ta thực sự không biết làm sao có thể giúp ngươi, ngươi hiện tại rốt cục ở nơi nào

“Chị, chúng ta đi thôi”

“Chị cả, bên này” Ngôn Hằng từ xa thấy bà chị nữ vương liền vẫy tay

“Cẩn thận ăn nói? Nặc không dạy người tốt sao? Vẫn còn giống con nít vậy a không có đáng một quản lí gì cả, về sau làm sao quản công tử?” Ngôn Lâm vừa xuống phi cơ liền mắng đệ đệ mình

“Không phải có các chị sao?” Ngôn Hằng nhỏ giọng

“Người nói cái gì?” Ngôn Lâm nhú mày

“Đệ ấy nói nhớ chị a” Ngôn Nặc giúp giải vây

“Hừ”

“Chị cả giờ chúng ta đi đâu? Về nhà sao?”

“Hiện tại về công ty”

“Chị cả vẫn là như vậy thảo nào không có người yêu” Ngôn Hằng nói nhỏ với Ngôn Nặc

“Hừ, người muốn bị mắng nữa sao?” Ngôn Nặc trừng mắt

“Hiện tại như thế nào? Không tìm được người? Vì sao không báo cảnh sát” Ngôn Lâm nhìn hai chị em kia

“Ta tin tưởng không phải nàng làm”

“Người tin tưởng? Người dựa vào cái gì mà nói tin tưởng. Ngôn Nặc người biết mặt nhưng mãi không biết lòng người ta, ta biết người kia với người rất thân thiết nhưng trong kinh doanh đừng xử sự cảm tính như vậy” Ngôn Lâm lên tiếng

“Chị cả thực sự Thiệu Đường không phải người như vậy” Ngôn hằng mở miệng giải vây

“Người cảm miệng đi, Nặc đã vậy người cùng hòa theo làm bậy sao?”

“Chị” “Chị cả” cả 2 đồng thanh

“Các người muốn ta tự đến công ty sao?” Ngôn Lâm trừng mắt

“Chị cả, ta...”

“Thôi được rồi đừng nói nữa” Ngôn Nặc nhắm hai mắt

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Chương 53

“Ha ha, mấy ngày qua người thế nào? Sung sướng chứ?”

“Có bản lĩnh thì giết ta đi” Thiệu Đường ở trong đây đã nhiều ngày rồi, cũng bị bọn họ làm cho nghiện mất, không nghĩ mình lại sa đoạ như vậy nhưng ngày nào bọn họ cũng tiêm thứ kia vào người thực chịu không được a

“Hừ? Giết người? Yên tâm đi ta sẽ không giết người đâu a, chỉ là vừa ra khỏi cửa người sẽ bị cảnh sát tóm, người muốn biết vì sao cảnh sát toàn thành phố đang truy nã người không?”

“.....” Sao lại như vậy

“Người biết được ai báo cảnh sát bắt người không? Người nhất định không thể ngờ tới nga.....là Ngôn Nặc”

“Người cảm miệng, người cuối cùng muốn nói gì?” Ngôn Nặc sẽ không làm vậy đâu a

“Ha ha, yên tâm! Ngày mai người được thả đi rồi, ta không giết người đâu, nhưng trước khi người rời đi ta sẽ đưa cho người thuốc phiện, khi nào thích

thì có thể dùng haha” Trương Ba cười cản trở

“Ngày mai giữa trưa thả nạng ta ra, trước đó nhớ tiêm thêm một lần nữa” Trương Ba nhỏ giọng nói

“Ân”

Thiệu Đường cúi đầu cố gắng đè cơn ngứa của mình xuống nhưng dường như không được, trước kia ngứa đến ý chí của mình rất mạnh nhưng thuốc phiện trước mắt lại mạnh hơn. Hai tay dùng sức ôm đầu dùng tay tự đánh bản thân

“Như thế nào? Nhanh như vậy chịu không nổi rồi sao! Các người a, ta có nên cho nạng thuốc không?”

“Đương nhiên hiện tại không đưa về sau nạng sẽ không hướng chúng ta mua nữa”

“Được a, người đưa đi” Nói xong liền đưa ột người tiêm cho Thiệu Đường

“Không cần, không muốn đâu a” Thiệu Đường chậm rãi rên hi vọng hán không tới gần mình

“A? Bây giờ mới nói không cần. Thật không muốn sao? Vài ngày nay đều tiêm cho người không lẽ người không ngứa sao?”

“Không cần, cùng lắm coi như ta xin người! Đừng lại đây” Thiệu Đường cản cái kia nhưng tuyệt đối vẫn kiên trì không thể ngứa

“Đừng nhiều lời, đề nạng ta lại tiêm vào”

“Không cần, đừng” Thiệu Đường thì thảo nói

“Ha ha ha ha. Thích không”

“Hiện tại mang cô ta lên xe”

“Ân”

Đi đến một ngõ nhỏ họ đẩy Thiệu Đường ra ngoài

“Người không sao chứ?” Nhìn người trên mặt đất một vị đi đường hỏi

“Ta không sao” Thiệu Đường quơ tay

“Người nằm đó đi ta giúp người báo cảnh sát a”

“Ta không sao đừng gọi” Thiệu Đường lắc lắc đầu rồi đi

Thiệu Đường bước đi chậm chạp vào cô nhi viện nhưng chưa tới cửa đã bị một đám cảnh sát vây quanh

Thiệu Đường bị mang lên xe cảnh sát, lúc này còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra

“Các người mang ta tới đây làm gì?” lúc này Thiệu Đường thấy không được bình thường

“Làm cái gì sao, thật không thể ngờ người như người lại làm cho cả sở cảnh sát tìm lâu như vậy” Một cảnh sát ngồi đối diện khảo Thiệu Đường. Người này là trọng phạm kinh tế sao? Không giống a! Và lại còn bị đánh thành như vậy

“Ta hỏi lại các người muốn gì ở ta?” Thiệu Đường nhìn vị cảnh sát đang hút thuốc đối diện

“Đợi lát nữa sẽ biết”

Ngồi không được bao lâu có hai người tiến vào. Người tới sau liền đem đèn bàn chiếu vào mặt Thiệu Đường làm nạng phải lấy tay che lại

“Nói! Mấy ngày nay trốn ở đâu?” Vị đội trưởng mở miệng hỏi

“Ta bị bắt cóc, bọn họ mới thả ta”

“Hắc, thú vị a”

“Ta chỉ nói sự thật” Thiệu Đường nhìn vị cảnh sát

“Vậy ai bắt người?”

“Trương Ba”

“Trương Ba thiếu gia sao? Trương Ba của tập đoàn Trương thị?” tên cảnh sát bảo vệ khác ghi lại

“Thật sự người đùa vui à. Người nghe kỹ đây! Thiệu Đường người phạm tội trộm tài liệu mật của Ngôn thị rồi đem bán lấy hai ngàn vạn. Ngôn thị đã báo cảnh sát cho nên người trở thành trọng phạm kinh tế. Người nhận tội không?”

“Ta không có làm” Mỗi chữ hần nói Thiệu Đường lại nhả mày

“Chưa làm qua?” Vị đội trưởng nhìn Thiệu Đường sau đó nhìn vị cảnh sát ghi chép kia. “Khẩu cung này giờ người ghi lại hết chưa?”

“Ân”

Vị cảnh trưởng chỉ vào Thiệu Đường “Làm mọi cách cho nàng ta nhận tội nga”

“Ân”

“Ta muốn gọi điện, ta muốn có luật sư” Thiệu Đường đứng lên nhìn bọn họ

“Tìm luật sư sao? Người tỉnh lại đi”

“Ta sẽ không nhận tội, ta không có làm” Nặc sẽ không kiện mình đi

“Làm sao cho cô ta nhận tội đi. Không thể cho gọi luật sư à”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chương 54

“Ta muốn thấy nàng, các người đã bắt nàng ta dựa vào cái gì không cho gặp” Lí Phiêu nhìn đám cảnh sát

“Nàng ta là trọng phạm nên không thể gặp”

“Tội giết người có thể gặp nàng vì sao không thể?” Thiệu Hiền nói vào

“Không thể là không thể”

“Muốn tiền sao! Ta cho các người” Thiệu Văn đưa ra tờ chi phiếu

“Ta nói cấp trên ta không cho”

“Tuyệt Nhu có cách nào không?” Thiệu Văn quay đầu hỏi

“Có” Vương Tuyết Nhu lấy di động gọi ai đó

“Thế nào?” Thiệu Văn lo lắng hỏi

“Bất quá lát nữa gặp Ngôn Lâm sẽ biết” Vương Tuyết Nhu lo lắng đáp

“Nàng ta tới đây làm gì?”

“Ta cũng không biết, nàng đã gần tới rồi”

“Mụ mụ chờ một lát sẽ có thể gặp Thiệu Đường” Thiệu Văn an ủi lão cha cùng mụ mụ

“Ngôn Lâm đến rồi” Vương Tuyết Nhu chỉ ra ngoài cửa

“Ân”

“Lâm à”

“Ân, các người cùng vào đi” Ngôn Lâm nói xong liền đi vào

Lí Phiêu cùng mọi người đi vào nhìn Thiệu Đường đang ngồi bên trong

“Đường, thế nào? Không có việc gì chứ?”

“Người vì sao lại trộm tài liệu của công ty” Ngôn Lâm không kiên nhẫn hỏi

“Ta nói rồi ta không có làm”

“Người không trộm sao? Vậy là ai?”

“Người là ai?” Thiệu Đường nhìn người xa lạ trước mặt mình

“Ta là người ở Ngôn Thị, Ngôn Lâm”

“Mụ mụ, các người trước đi ra ngoài được không? Ta có chuyện muốn nói với nàng”

“Nhưng.....”

“Mụ mụ, Đường không sao đâu, chúng ta ra ngoài thôi” Thiệu Văn lo lắng nhìn Thiệu Đường

“Được rồi! Đường Đường, người nhất định sẽ không sao, sẽ không có việc gì đâu” Lí Phiêu trước khi ra ngoài hướng Thiệu Đường an ủi

“Cảm ơn mụ mụ” Thực xin lỗi đã làm mụ mụ phải lo lắng cho ta

“Nói đi, muốn cùng ta nói cái gì” Ngôn Lâm nhìn Thiệu Đường

“Không phải ta lấy, văn kiện ở văn phòng Nặc không phải ta lấy”

“Ai có thể chứng minh?”

“Ta.....thực sự không có làm” Thiệu Đường không biết nên nói thế nào

“Không có? Vậy người muốn ta tin tưởng người sao?” Ngôn Lâm cười lạnh

“Ta chỉ có thể nói ta không có lấy tài liệu đó, có một vị thư kí kêu bên ngoài có người tìm ta, ta liền ra, cơ bản ta chưa có chạm qua sập tài liệu đó, còn có ta bị bắt cóc! Hôm nay ta mới được thả, vừa ra đã bị cảnh sát bắt” Thiệu Đường lấy tay ôm đầu

“Người thích Nặc sao?”

“Ân”

“Hừ. Tiểu lưu manh? Người nói thì dễ, có một số việc người làm ra không thể chối cãi”

“Người nói cái gì?” Thiệu Đường phẫn nộ

“Nói cái gì? Người muốn ta nói gì? Người không cần giả đồ nữa, đừng đóng kịch. Ngày mai chúng ta chính thức khởi tố người” Ngôn Lâm khinh bỉ nhìn Thiệu Đường

“Ta muốn gặp Nặc”

“Muốn gặp Ngôn Nặc? Muốn nàng giúp người? Ta đã cho nàng nghỉ ngơi vài ngày, nàng không còn quản lí công ti nữa, nên người chuẩn bị ngồi tù đi” Ngôn Lâm nói xong liền chuẩn bị rời đi

“Ta cũng không sợ ngồi tù, điều duy nhất ta sợ là nàng không tin ta, hận ta!” Thiệu Đường chậm rãi ôm lấy đầu

“Hằng, nàng thế nào” Ngôn Nặc ngồi ở sofa nhìn Ngôn Hằng

“Chị cả hôm nay đi gặp nàng hơn nữa chị ấy còn nói sẽ khởi tố nàng. Chiều mai tuyên án a”

“Nhanh vậy sao???”

“Chị cả nói phải nhanh về Mỹ nên” Ngôn Hằng nhìn sắc mặt tái nhợt của chị mình lo lắng

“Sao có thể như vậy, ta muốn gặp nàng”

“Được ta giúp ngươi?” Ngôn Nặc lấy điện thoại nói mấy câu rồi cúp máy

“Chị ta đưa ngươi đi?”

“Chị, vào thôi?” Ngôn Hằng nói

Ngôn Nặc hít sâu rồi đẩy cửa ra lẳng lặng nhìn Thiệu Đường

“Đường.....”

Thiệu Đường chậm rãi ngẩng đầu nhìn Ngôn Nặc “Nặc” Thiệu Đường chuẩn bị ôm Ngôn Nặc nhưng bị người canh gác chặn

“Nặc, ta không có lấy tài liệu, ta không có ăn cắp” Thiệu Đường kích động nắm tay Ngôn Nặc

“Ta tin ngươi. Ngươi.....” Ngôn Nặc kinh ngạc nhìn cánh tay Thiệu Đường đầy vết tiêm

“Ta....” Thiệu Đường nhìn tay mình không biết nên giải thích thế nào

“Ngươi dùng thuốc phiện” Ngôn Nặc che miệng không tin vào mắt mình

“Ta không có....” Thiệu Đường phủ nhận nhưng không kịp thanh minh

“Vậy nơi đó...”

“Nặc, tin ta đi nha” Thiệu Đường lấy ống tay che lại

“Ngươi muốn ta tin như thế nào...Ngươi.....” Ngôn Nặc không nói được lời nào kích động xông ra ngoài

“Chị...” Ngôn Hằng vội vàng đuổi theo

“Ta không có mà! Vì sao không tin ta” Thiệu Đường ôm đầu, bắt đầu nước mắt cũng thấm dần nhiều

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Dân Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Chương 55

“Ngươi có thể kể lại toàn bộ sự việc không?” vị chánh án hỏi Thiệu Đường

“Ta đang ở văn phòng của Ngôn Nặc thì có một vị thư kí tìm ta nói có người cần gặp vì thế ta đã đi ra ngoài” Thiệu Đường nhìn Ngôn Nặc

“Nói cách khác vị thư kí kia có thể làm chứng cho ngươi sao?”

“Đúng vậy”

“Nhân chứng có phải ngươi đã nói với bị cáo là có người tìm nàng”

“Không có! Ta chỉ hỏi nàng có muốn uống chút nước không hay mà thôi” Vị thư kí nhìn Thiệu Đường chột dạ nói

“Ngươi gạt người, sao ngươi có thể nói như vậy, ngày đó rõ ràng ngươi...” Thiệu Đường kích động

“Bị cáo mời ngươi im lặng” Chánh án gõ bàn

“Nhân chứng ngươi khẳng định không có nhớ nhầm”

“Ta không có, ta nhớ rõ lúc ấy nói nàng có muốn uống gì không, sau đó nàng lắc đầu rồi rời đi”

“Àn vậy nàng rời đi là tư thế ra sao”

“Lúc nàng ta rời đi còn nhìn tới nhìn lui. Hình như có điểm giấu điểm gì đó”

“Có tật giật mình sao, ta nào có? Vu khống. Sao lại vu khống ta?” Thiệu Đường không còn kiên nhẫn nhìn vị thư kí

“Bị cáo mời người không chế cảm xúc của mình?”

“Bị cáo người có nhận tội không?”

“Ta không nhận” chết tiệt khi nào không tới, bây giờ lại nghiệm. Thiệu Đường cố gắng khống chế mình

“Bị cáo người có nhận tội hay không” Vị chánh án phát hiện sắc mặt Thiệu Đường không được bình thường

“Ta không có làm dựa vào cái gì mà nhận” Thiệu Đường tựa đầu vào thành sắt hi vọng mình có thể bình tĩnh

“Bị cáo ta lặp lại mời người không chế chút đi”

“Không biết, ta cái gì cũng không biết” Thiệu Đường dùng sức vỗ đầu, cơn nghiệm đã dần nặng

“Đường” lúc này nhìn Ngôn Nặc thực lo lắng cho Thiệu Đường

“Đường, người không sao chứ” Thiệu Phong cùng mấy người kêu lên

“Đề nghị cảnh sát khống chế bị cáo” Chánh án khẩn trương

“Buông, buông ta ra” Thiệu Đường run rẩy

“Hình như là nghiệm”

“Cái gì?” Vị chánh án chưa bao giờ thấy bị cáo bị tái nghiệm

“Im lặng, bởi vì có tình huống bất ngờ nên tạm dừng phiên xử, đợi nàng tỉnh lại sẽ tuyên án”

“Kết thúc phiên toà” sau tiếng nói Thiệu Đường bị đám cảnh sát khiêng ra

Thiệu Phong vội vàng chạy theo xem. Nhưng khi đuổi tới lại thấy một cảnh rất đau lòng. Thiệu Đường ngồi xồm dùng sức đánh đầu mình

“Đường, người đừng như vậy...” Thiệu Phong ôm lấy Thiệu Đường

“Phong, cho ta! Cho ta...” Đến giờ Thiệu Đường thực sự chịu không nổi

“Cho người cái gì?” Thiệu Đường không rõ hỏi lại

“Cho ta thuốc phiện, thuốc phiện đó” Thiệu Đường dùng sức nắm ni Thiệu Phong

“Thiệu Đường từ lúc nào người trở nên thế này” Thiệu Phong không thể tin được cũng không hiểu tại sao Thiệu Đường lại bị như vậy.

“Cho ta...” Thiệu Đường nắm áo Thiệu Phong hi vọng mình có thể thay đổi hoàn cảnh lúc này

“Đường” Ngôn Nặc đau lòng nhìn Thiệu Đường chặt vật như thế

Đáng tiếc lúc này Thiệu Đường không thể làm chủ bản thân lấy được gói thuốc trong túi Thiệu Phong liền dùng sức lực mà hút.

“Bình” Thiệu Hiền đem cái trong tay Thiệu Đường vứt đi còn đánh Thiệu Đường một cái

“Người làm gì a?” Thiệu Phong đẩy Thiệu Hiền ra

“Nàng hiện tại thần trí không được tỉnh táo sao lại còn đánh làm gì” Ngôn Nặc giữ chặt Thiệu Hiền

“Nàng bây giờ cũng tại vì người cá” Thiệu Hiền đẩy Ngôn Nặc ra

“Hiền! Dừng tay! Đừng nói với Ngôn Nặc như vậy, trước dùng cách khống chế nàng trước” Lí Phiêu đau lòng nhìn Thiệu Đường

“Bính Bính” Thiệu Văn đánh Thiệu Đường bất tỉnh

“Đường, Đường” Ngôn Nặc chảy nước mắt, Thiệu Đường như thế nào lại thành như vậy

“Đã hết giờ, bây giờ để bọn ta mang nàng đi” Hai vị quản giáo đem Thiệu Đường rời đi

“Đường” Ngôn Nặc nắm lấy áo Thiệu Đường

Thiệu Đường tỉnh dậy đã là chiều tối. Vừa tỉnh thì có người tìm. Không ngờ trong ngực tối lại gặp được một người hận đến thấu xương

“Ngươi đến làm cái gì? Đến cười ta sao?” Thiệu Đường nhìn Trương Ba

“Ha ha, ta không đến để cười ngươi ta chỉ muốn cho ngươi xem một thứ” Trương Ba đưa 1 phong thư cho Thiệu Đường

“Cái gì?” Thiệu Đường cảnh giác

“Nhìn đi sẽ rõ”

Thiệu Đường nhìn Trương Ba trong khi chậm rãi mở phong thư

“Ngươi muốn làm gì?” Nhìn người trong ảnh, Thiệu Đường ngây dại. Bên trong là bằng hữu ở cô nhi viện còn có các đứa nhỏ

“Không nghĩ làm gì cả, dạo này ta thực nhân muốn kiếm thêm thu nhập, ý của ngươi thế nào?” Trương ba hướng Thiệu Đường nói

“Ngươi muốn thế nào? Hiện tại Nặc đã không tin ta, nói không chừng ngày mai ta phải ngồi tù, ngươi còn muốn gì? Ngươi thấy ta chưa đủ thảm sao?” Thiệu Đường kéo ống tay áo đưa Trương Ba xem

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 56

“Ta cũng không hứng thú nhìn ngươi thảm như thế nào, ta muốn ngươi đồng ý với ta một việc” Trương Ba đưa ra yêu cầu chứ không phải thoả thuận

“Ta còn có cái gì để ngươi lấy nữa sao với lại ngươi còn dùng bọn họ uy hiếp ta, ta muốn không đồng ý cũng không được. Ta cũng hiểu ngươi cần gì, ngày mai ta sẽ thực hiện lời yêu cầu. Nhưng tốt nhất đừng có động đến bọn họ, bằng không đừng trách ta. Ta không còn gì để mất đâu” Thiệu Đường cắn răng nói

“Nhất định rồi! Chỉ cần ngươi đồng ý ta cam đoan họ sẽ không sao” Trương Ba vui cười nhìn Thiệu Đường nhưng trong lòng cũng có một chút sợ ánh mắt của nàng

“Hừ, ngươi tốt nhất nên để bọn họ bình yên” Chi là ở tù mà thôi không có gì làm khó được ta. Vài năm ở trong đây để đổi lấy bình yên cho bọn họ cũng xứng. Thiệu Đường trong lòng thầm nghĩ ánh mắt cũng nhìn chằm chằm Trương Ba. Nếu có thể giết hấn trong lời nói thì hẳn không biết đã chết bao nhiêu lần

“Đồng ý với ngươi”

“Đường Đường” Thiệu Đường cúi đầu đột nhiên nghe thấy tiếng người gọi mình, là mụ mụ

“Mụ mụ” Thiệu Đường thấy mụ mụ đã gầy đi rất nhiều

“Tiểu Đường, mụ mụ không có việc gì. Đây là luật sư Triệu, ông ấy sẽ giúp ngươi, nhớ kĩ không được nhận tội, nếu ngươi nhận thì cũng không còn cách cứu đâu a, biết chưa?”

“Mụ mụ ta biết rồi” Thực xin lỗi mụ mụ, ta đã làm người thất vọng

“Chỉ cần không nhận ta nhất định có thể giúp ngươi thoát tội” Chính mình là đại luật sư ở thành phố x, nếu không nể mặt Phiên Nhi thì không giúp người này

“Đi thôi!” tên quản ngục có vẻ sợ Triệu luật sư

“Ân”

Thiệu Đường đứng ở sau song sắt gục đầu thầm nói “Thực xin lỗi đã làm ọi người thất vọng”

“Ta hỏi lại lần nữa, bị cáo có nhận tội hay không?”

“Không thừa nhận” Triệu luật sư đứng lên trả lời vị chánh án

“Ta nhận tội” Thiệu Đường cúi đầu

“Ngươi....” Triệu Quốc Hoa choáng váng không biết nên làm như thế nào, Thiệu Hoa nói mình đến toà để giúp, nào lại báo hại mình như thế này

Ngôn Nặc nhìn Thiệu Đường cúi đầu trong lòng cực kì chua xót, trước kia Thiệu Đường không phải như vậy thế nào lại gặp nhiều chuyện a

“Đường tử, ngươi không phải là ngươi như vậy” Tiểu Chí và Tiểu Vĩ bất bình

“Im lặng, im lặng đi! Hai người các ngươi bình tĩnh”

“Ta không sợ ngươi đâu” Bọn họ nhảy dựng lên

“Bảo vệ ngăn họ lại” Chánh án chịu không nổi

“Tiểu Chí, A vĩ” Thiệu Văn cùng Thiệu Phong ngăn bọn họ

“Phong, ngươi biết rõ Thiệu Đường không phải người như vậy đâu” Mắt bọn họ bắt đầu ướt ướt

“....” Thiệu Phong đương nhiên tin nhân cách của Thiệu Đường nhưng bản thân không phải việc gì cũng có thể thay đổi, dù sao mình cũng không phải chánh án

“Nặc, ngươi không sao chứ?” Vương Tuyết Nhu hỏi, kì thật phiên toà này khó có thể thắng dù cho có đại luật sư Triệu Quốc Hoa, bởi vì thường các phiên toà không có phần tội nhanh như vậy, rõ ràng Ngôn Lâm đã nhúng tay vào

“Ta không sao” Ngôn Nặc tựa vào Tuyết Nhu

Bị cáo Thiệu Đường trộm văn kiện của Ngôn thị làm tổn thất hàng trăm ngàn vì vậy toà tuyên án năm năm tù giam, nhưng bởi vì nàng đã hút thuốc phiện nên tạm thời nhốt ở Trại cai nghiện

“Năm năm? Còn ở trung tâm cai nghiện sao?” Tiểu chí căm giận

“Mẹ nó, chúng ta cướp xe tù đi” Tiểu Vĩ bắt đầu ăn nói lung tung

“Các ngươi không biết suy nghĩ sao” Thiệu Hiền nắm đầu bọn họ

“Nặc, chúng ta trở về thôi” Vương Tuyết Nhu nhìn Ngôn Nặc trong lòng không khỏi đau xót. Ngôn Lâm không phải chỉ không muốn bọn họ ở chung sao, vì sao lại tuyệt tình như vậy, năm năm lận

“Cám ơn” Ngôn Nặc biết tình trạng mình không tốt nhưng cũng không biết làm sao để giúp

Ngôn Nặc chờ Thiệu Đường đi ra “Đường”

“Thực xin lỗi, đừng chờ ta nữa! Chúng ta chia tay” Không đợi Ngôn Nặc nói xong, Thiệu Đường liền nói ra suy nghĩ của mình

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Chương 57

“Đường, ta nhất định chờ, ta cũng nhất định sẽ giúp ngươi giảm hình phạt, sẽ làm hết sức ta có thể”

“Đừng chờ ta, ta không thương ngươi nữa, ta tiếp cận ngươi cũng chỉ vì tiền” Thiệu Đường cắn răng nói bởi vì biết chờ một người là rất khổ là rất gian nan, nếu đã như vậy buông tay để người kia được hạnh phúc

“Đường ta mặc kệ ngươi không thương ta cũng được, ta sẽ chờ ngươi! Chờ ngươi trở ra” Ngôn Nặc hôn hai má Thiệu Đường

“Nặc” Thiệu Đường nhìn lên trên không để không rơi nước mắt

Thiệu Đường chậm rãi tháo sợi dây chuyền mặt phạt mang lên cổ Ngôn Nặc

“Nếu gặp người khác, đừng chờ ta” Thiệu Đường vuốt mặt Ngôn Nặc, nói không chừng đây là lần cuối mình có thể cùng nàng như vậy

“Ba” Ngôn Nặc sinh khí liền tát Thiệu Đường một cái

“Thực xin lỗi” Ngôn Nặc vuốt chỗ mình đánh, dù sao mình đối với Thiệu Đường như vậy mà nàng lại có thể nói ra những lời như thế

“Ta yêu ngươi” Đòi này cũng chỉ yêu ngươi! Thiệu Đường ôm Ngôn Nặc, coi như lần cuối cho tham lam ôm ngươi vậy

“Ngôn tổng, bên ngoài xe đã đến”

“Ân, ta đi trước! Ở trong đó nhớ hảo chiếu cố mình” Ngôn Nặc hôn Thiệu Đường rồi liền quay đi vì không muốn nhìn Thiệu Đường bị áp lên xe tù

Thiệu Đường ngồi trong xe nhìn nơi ngoài kia “Trại cai nghiện” trong lòng không khỏi lo lắng, trước kia nghe Tiểu Chí, a Vĩ nói trong đây rất ghê

“Vào đi” bọn họ đẩy mạnh Thiệu Đường vào phòng giam rồi khoá cửa rồi đi

Thiệu Đường nhìn quanh bốn phía chỉ có một tia ánh sáng có thể xuyên qua, còn lại là bốn bức tường với một cái nơi để vệ sinh cá nhân

“Ai” Thiệu Đường ngồi trên giường, ở đây cứng hơn so với ở cô nhi viện

Thiệu Đường ôm đầu quay mặt vào tường

“Tái nghiện sao?” Vị bác sĩ gọi hỏi

“Ngươi cũng thật thoải mái sung sướng nha, một mình một gian” vị bác sĩ bắt đầu trò chuyện

“Ngươi có ý gì?” Thiệu Đường cắn răng

“Mấy nơi khác đều là mười mấy người trụ một gian, ngươi một mình một phòng không thoải mái sao? Khẳng định có người giúp” vị bác sĩ tiếp tục nói

“Ngươi thực sự có ý gì?” Thiệu Đường hỏi ngược lại

“Rõ ràng ngươi biết những thứ thuốc kia là chết người, sao tuổi trẻ các ngươi lại tích cực sử dụng vậy” người kia buông tiếng thở dài

“Ai nha” Thiệu Đường dùng gối ôm đầu không tiếp âm thanh xung quanh

Ở trong này buổi tối nào cũng nghe loại âm thanh này khó trách a Vĩ nói ở lâu sẽ sớm vô bệnh viện tâm thần. Thật khâm phục A vĩ có thể từ nơi này đi ra mà vẫn còn bình thường

Nàng có khoẻ không? Gần một tháng, không biết nàng sao rồi Ngôn Nặc ôm song sắt nhìn ngoài cửa sổ, trước kia ba ba nói mình là người ở tầng lớp khác nên phải đứng từ trên nhìn xuống. Nhưng sao lại không muốn cảm thụ cái này, đứng ở trên thì chỉ thấy cô độc mà thôi

“Giúp ta liên hệ, ta muốn gặp Thiệu Đường” Ngôn Nặc lấy áo khoác

“Chị, vào đi! Ta bên ngoài chờ ngươi” Ngôn Hằng nhìn Ngôn Nặc

“Ân”

“Nặc là ngươi sao?” lúc biết tin có người gặp, Thiệu Đường không đoán được là ai còn có thể gặp mình

“Khỏe không a?” Ngôn Nặc vuốt má Thiệu Đường

“Ta tốt lắm” Thiệu Đường nhìn Ngôn Nặc, thật không muốn gặp nàng trong hoàn cảnh này

“Ân” Ngôn Nặc không biết nên nói cái gì nữa

“Ta ở trong này tốt lắm không cần lo lắng nữa” Thiệu Đường nhìn ra ánh mắt lo lắng của Ngôn Nặc

“Ân, còn có vài ngày nữa là tết âm lịch. Ta...’

“Không cần lo nữa, ở trong này cũng có nhiều người làm bạn a” Thiệu Đường vuốt tay Ngôn Nặc

“Ngươi nói vậy nhưng ta muốn đón mừng năm mới cùng với ngươi ở trong đây”

“Ngươi nói cái gì? Ngươi điên rồi” Thiệu Đường đứng lên nhìn Ngôn Nặc, không biết tại sao nàng lại có ý nghĩ điên rồ như vậy

“Ta không điên, ta thật sự muốn” Ngôn Nặc ngồi im lặng không để ý Thiệu Đường đang kích động

“Không thể nào, không được. Ta sẽ không đáp ứng ngươi” Thiệu Đường ngồi ở ghế bắt đầu mường tượng mọi thứ, không thể làm cho nàng vào đây được, không thể. Buổi tối nơi này rất rùng rợn, không được cho nàng chịu khổ ở nơi này. Lúc trước nàng theo mình đã chịu uly khuất giờ còn muốn vào đây chịu khổ nữa ah. Đánh chết cũng không được

“Ta lần này đến không phải hỏi ý kiến của ngươi”

“Không được là không được”

“Ngươi dựa vào cái gì mà không cho ta vào đây”

“Nặc, nghe cho rõ, nơi đây không phải là nơi ngươi có thể vào”

“Vậy ngươi có phải muốn ta hút thuốc phiện rồi cùng vào đây hả”

“Nặc, không được như vậy” Ngôn Nặc như thế nào lại có suy nghĩ như vậy chẳng lẽ muốn theo vết xe của mình

“Nhưng.....”

“Không thể, ta không đồng ý. Nặc đừng vậy có được không”

“Đường a”

“Đừng nói nữa. Nếu ngươi đến chỉ nói về chuyện này vậy ta đi trước” Thiệu Đường nói với vị quản giáo “Ta muốn về”

“Đường, ngươi đứng lại! Ta nói rồi! Ta nhất định làm cho ngươi nghỉ lại” Ngôn Nặc kéo Thiệu Đường lại

“Đừng nói vậy nữa được không” Thiệu Đường kéo ôm Ngôn Nặc chính mình rất sợ nàng như vậy

“Thực xin lỗi” Ngôn Nặc hiểu được câu nói của Thiệu Đường

“Năm năm rất nhanh, tin tưởng ta” Những lời nói này là nói cho nàng cũng là nói ỉnh nghe. Thiệu Đường vỗ lưng Ngôn Nặc sau đó liền buông ra. Bởi vì đến lúc mình lên con nghiện nên phải nhanh đi tìm thầy thuốc a

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Dân Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Chương 58

“Bên ngoài có người tìm” Thiệu Đường vừa được châm cứu mới nằm xuống không bao lâu thì lại có người kiểm

“Ai vậy?” Thiệu Đường tò mò

“Ta nào biết hình như là người có chức a, bởi vì ngục trưởng còn phải sợ người đó a”

“Ngươi nhanh lên đi thực phiền toái” tên quản ngục gấp Thiệu Đường đứng ngơ ngác một chỗ liền thúc giục

“Nga” Thiệu Đường vội vàng ra khỏi phòng

“Là ngươi?” Thiệu Đường ngơ ngác

“Ân, trong này thế nào? Đã cai được thuốc chưa?” Ngôn Hằng ngồi trên ghế nhìn Thiệu Đường

“Cũng tốt a! Ta đã từ bỏ được rồi”

“Tốt nhất là ngươi phải như vậy! Đúng rồi, chuyện của ngươi ta đã điều tra rõ rồi a”

“Nga” Thiệu Đường giờ phút này hiểu rằng không thể lật lại vụ án được nữa

“Ngươi không hỏi tại sao ta không báo cảnh sát” Ngôn Hằng kinh ngạc

“Hắc hắc” Thiệu Đường chính mình chỉ cười mà không nói

“Thực không hiểu ngươi, ta cảm thấy ngươi theo chị ta không hợp nga” Ngôn Hằng nói ra ý đồ của mình

“Không thích hợp? Trước kia không phải ngươi.....” Không phải trước đây hán tích cực tác hợp mình cùng Ngôn Nặc sao

“Trước kia ta cho là người đủ bản lĩnh bảo vệ chị ta nhưng hiện tại qua mọi chuyện thì không phải như ta nghĩ” Ngôn Hằng chậm rãi nói

Thiệu Đường cúi đầu không biết nên nói như thế nào

“Bắt quá ta cho người một cơ hội”

“Người có ý gì?”

“Ta muốn xem ý chí của người, một tuần sau ta lại đến tìm người” Ngôn Hằng vỗ vai Thiệu Đường

“Ài, người thật là”

“Như thế nào? Có nghi vấn gì sao?”

“Không, vì sao lại giúp ta?” Thiệu Đường hỏi

“Vấn đề này cũng phải hỏi sao, nếu không thay đổi thì làm sao có thể với chị ta, người tương lai có thể thành “anh rể” của ta, chẳng lẽ ta không giúp người sao? Cúi chào “anh rể” tương lai a” Ngôn Hằng liền li khai

“Chị cả, sao người lại có thể làm vậy?” Ngôn Hằng ngồi trong xe nói chuyện điện thoại với Ngôn Lâm

“Có ý gì?” Ngôn Lâm nhíu mày

“Không có gì, người rõ ràng biết là Thiệu Đường bị Trương Ba gài bẫy. Biết Thiệu Đường cơ bản không phải là con nghiện mà bị Trương Ba hãm hại. Người đã điều tra được hết vì sao còn muốn kiện Thiệu Đường mà không phải kiện à thư kí với Trương Ba?” Ngôn Hằng phần nộ nói

“Người phải biết rằng! Ta làm vậy tất cả cũng chỉ vì Ngôn Nặc”

“Hừ mỗi lần có chuyện người đều nói như vậy”

“Ta nói sự thật! Người xem Thiệu Đường là dạng người gì, chỉ là một tên lưu manh không có lai lịch không có bằng cấp. Trong tay không có cái gì. Người nói ta sẽ cho Ngôn Nặc quen với người như vậy sao? Người kia còn là nữ nhân. Ngôn Hằng ta nói cho người biết đừng tưởng rằng là đệ đệ ta là có thể làm náo loạn nhà” Ngôn Lâm nói xong liền tắt điện thoại

“Chị cả” Ngôn Nặc bắt đầu nhìn điện thoại mà ngần ngừ, người với ba ba thật giống? Thân phận địa vị quan trọng vậy sao?

Thiệu Đường nhìn lỗ kim trên tay mình! Đúng vậy ta ngay cả chính mình không bảo vệ được huống chi là nói tới Ngôn Nặc, nếu không bảo vệ được nàng thì dựa vào cái gì mà đảm bảo cho nàng được hạnh phúc đây, chẳng lẽ để cho nàng bảo hộ ta? Không thể nào! Ta không thể làm chuyện như vậy được, trước hết ta phải có sự nghiệp có địa vị thì mới bảo vệ được người ta yêu. Ta không thể vô dụng giống trước đây bị người ta khi dễ. Lần này có cơ hội ta phải nắm bắt. Lúc này tay Thiệu Đường nắm thành quyền, nắm ngón tay bấm mạnh vào lòng bàn tay

“Ta đã khoẻ rồi a” Thiệu Đường nói với vị bác sĩ

“Àn, thân thể của người đã hảo tốt rồi, hoàn toàn không còn nghiện” vị kia cũng gật đầu trả lời

“Cám ơn. Gần đây ta chích thuốc cũng không còn nhiều, hôm nay ta đã có thể bỏ được hoàn toàn” Thiệu Đường nhìn ống tiêm mới được rút ra

“Đúng, hôm nay là ngày cuối, người hoàn toàn đã không còn nghiện thuốc” Dọn dẹp xong vị bác sĩ ngồi nói với Thiệu Đường Từ lúc làm bác sĩ tới giờ mới gặp người như thế này. Những người trong khu này thực không có ý chí như người này a

“Ta đã không còn có cảm giác thống khổ” Thiệu Đường tâm trạng thực vui

“Đúng, ngày mai người có thể rời khỏi nơi quý quái này a”

“Đúng thực đây là một nơi không phải dành cho người bình thường ở nha”

“Àn”

“Vậy sao người lại luôn muốn ở lại nơi này?”

“Ài, vì vợ ta. Bởi vì vợ ta nghiện thuốc hai năm, tính luôn thời gian ở trong này là năm năm, thời gian đó ta vẫn ở bên cạnh nàng, làm bạn nàng, hiểu được thống khổ của nàng, ta làm thầy thuốc nhìn người mình yêu đau khổ như vậy ta lại bất lực, người có biết cảm giác của ta không. Ta thực đau a. Khi đó ta thể đến đây ở với nàng, ở cùng nàng. Mỗi lần có người mới đến đây ta đều không thể khống chế cảm xúc của mình. Còn khi có người rời khỏi đây ta thực khoái cảm” Vị bác sĩ nói với giọng trầm

“Vậy vợ người đâu?”

“Đã chết, nằng tự sát! Bởi vì không chịu được con nghiện cuối cùng tự sát a” vị kia không thể nào quên hình ảnh vợ mình nằm trên đất với cánh tay đầy máu

“Thực xin lỗi, ta không có ý nhắc”

“Không sao. Nơi này thường xuyên như vậy. Cũng may người nghiện không bao lâu nên mới có thể cai nhanh như vậy”

“Cám ơn người” Thiệu Đường chân thành

“Đây là việc ta phải làm. Ngày mai người ra khỏi đây nhớ không được quay trở vào. Đừng làm ta thất vọng” vị bác sĩ vỗ vai Thiệu Đường rồi rời đi

“Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không làm cho ai thất vọng nữa”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Chương 59

“Người tìm ta? Chắc đã suy nghĩ thông suốt” Ngôn Hằng nhận được điện thoại từ nơi Thiệu Đường bị giam liền chạy như bay đến

“Đúng, ta có thể ra ngoài sao nhưng người tính như thế nào?”

“Người không cần lo lắng, lát nữa có cảnh sát dẫn người đi tới chỗ giam khác, lúc đó ta sẽ có cách” Ngôn Hằng có vẻ rất chắc

“Nga” Thiệu Đường nhìn Ngôn Hằng gọi điện cho ai đó

“Chờ một chút có hai xe cảnh sát, người phải tự biết làm sao”

“Được”

Ngôn Hằng lấy bật lửa nhìn có vẻ rất đặc đưa cho Thiệu Đường “Đây là chị ta tặng sinh nhật ta, nay ta tặng lại cho người”

“Cám ơn người”

“Không cần người cảm ơn, chỉ cần về sau đối tốt với chị ta là được”

“Đương nhiên rồi”

“Đúng rồi, chút nữa có người đưa người tới một nơi rất an toàn, tới đó sẽ có người tiếp đón người. Người đó sẽ mang người đi huấn luyện”

“Ân”

“Hy vọng lúc người trở về đã thành một người khác a”

“Nhất định rồi a, Nặc ở ngoài sao?” Thiệu Đường vẫn là lo lắng cho Ngôn Nặc

“Chị ta thì có ta lo rồi hơn nữa nàng không biết hôm nay người trốn tù”

“Vây cũng tốt”

“Được, thuận buồm xuôi gió năm năm sau gặp” Ngôn Hằng đứng ở cửa nhìn Thiệu Đường lên xe rồi hướng công ty mà đi

“Lúc đến nơi sẽ có một vị lão đại đón người” người ngồi trong xe nói với Thiệu Đường. Thật không rõ vì sao mình chỉ là một tên lưu manh nhỏ nhoi vì sao lại được coi trọng như vậy? Có một vị lão đại đón ta

“Ân, cảm ơn”

Thiệu Đường nhìn ngoài cửa sổ cây cối trùng điệp “Nặc, hy vọng người chờ ta!”

“Đã đến”

“Ta biết” Thiệu Đường hoàn hồn phát hiện xe đang ở cạnh một du thuyền

“Lão đại” Thiệu Đường nhìn bọn họ đối với một người đang xuống thuyền rất cung kính thì đã đoán được thân phận của hắn

“Ngôn thiếu gia nói chính là nàng ta?” tuy Thiệu Đường rất giống nam nhưng vị lão đại liền nhìn ra Thiệu Đường là nữ

“Ân”

“Ta biết, trước các ngươi trở về với nhị tiểu thư đi”

“Đã biết! nhưng nơi đó đã có Lão Mươi Hai rồi” lão mười bốn muốn nói lại thôi

“Ta sẽ giải quyết! Các ngươi đi trước đi”

“Vậy bọn ta đi trước! Thiếu gia nói ngươi đem hết toàn lực huấn luyện cho nàng, võ, lễ cái nào cũng phải biết”

“Thiệu Đường”

“Ân”

“Nga, ngươi có thể gọi là A Nhất”

“Ân, mà các người tới mười bốn vị lận sao?” Thiệu Đường rất ngạc nhiên

“Đúng a, đó là biệt danh bọn ta gọi với nhau”

“Vậy ta tới mười hai mười ba vị sư phụ sao?” Thiệu Đường không vui

“Không phải, bởi vì thân phận ngươi có chút đặc biệt nên có thể gọi bọn ta trực tiếp bằng tên”

“Nga” Thiệu Đường gật đầu

“Không nói nữa, Thiệu Đường lên thuyền đi”

Gió biển thổi từ từ. Nhìn a Nhất đang mang kính, thật lợi hại trời lạnh vậy sao có thể mặc phong phanh như thế. Không lạnh hay sao? Thiệu Đường nhìn lại quần áo mình, bên ngoài có áo gió nên thử cởi bỏ hai nút. Không ngờ chưa tới hai phút liền cái lạnh, rất lạnh nha. Chịu không nổi đâu

“Đến rồi, xuống đi, chút nữa có người dẫn ngươi đi dạo” Du thuyền đang ở trên một hòn đảo nhỏ

“Nga, cảm ơn”

“Ngươi trở về đất liền đi” A nhất nói với người lái thuyền

“Đã hiểu”

“Không có việc gì thì có thể ngồi tán gẫu không?” A nhất ngồi xuống trên mặt cát

“Ân”

“Kỳ thật ngươi đừng khẩn trương, đây là đảo nhỏ từ đầu bếp đến quán gia không tới mười lăm người, cho nên đừng đặt áp lực cho bản thân”

“Đã biết” Thiệu Đường hai tay đặt vào ót nằm trên cát

“Ta còn có việc, A Lực sẽ giúp ngươi dạo một vòng” A Nhất đứng lên nói

“Đã biết lão đại” Đại Lực nói

“Chào! Ta là Đàm Đại Lực, bọn họ gọi là W. Ngươi gọi ta sao cũng được”

“W, ta là Thiệu Đường, ngươi có thể gọi là Đường” Thiệu Đường vươn tay nhận thức người đối diện

“Ha ha ngươi có vẻ cũng thật thú vị” W cũng bắt tay lại với Thiệu Đường

“Ân”

“Đi thôi, ta mang ngươi đi dạo” W vỗ vai Thiệu Đường

“Ân, cái kia là cái gì” Thiệu Đường chỉ vào thứ đang phát phơ trên đỉnh núi

“Cái có là cò của Ngôn gia. Chỗ này là tiểu đảo của Ngôn gia”

“Như vậy sao. Đứng rồi ngơoi ở đây lâu chưa?” Thiệu Đường hỏi

“Ta mới đến chưa tới một năm”

“Ân, đã biết”

“Thiệu Đường đây là thầy về súng ống a! Nhị ca”

“Chào Nhị ca” Thiệu Đường lễ phép

“Ngơoi chính là người Ngôn thiếu gia nói sao! Nhìn cũng có đáng nhưng mặt thì rất ngốc nga, mang nạng đi gặp lão Tam lão Tứ trước đi”

“Đã biết nhị ca. Đi thôi, a Đường”

“A Đường? Ngơoi nói ta sao?”

“Đúng vậy, nghe không tốt sao”

“Ách, có điểm kì lạ thôi”

“Ha ha, Đường. Ngơoi ở lâu nơi đây nhất định sẽ có biệt danh”

“Không phải chứ?” Thiệu Đường vẻ mặt không tin

“Ta chỉ đùa thôi a, tiểu ngốc”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chương 60

“Cái gì? Nàng không muốn gặp bọn ta?” Thiệu Phong cùng mọi người đến tận nơi mà lại nhận được tin là Thiệu Đường không muốn gặp. “Có làm không a?”

“Đúng vậy, tuy đây chỉ là nhà tù nhưng nhân quyền của mỗi người vẫn được tôn trọng nên nàng không muốn gặp bọn ta cũng không thể ép”

“Nhưng ngơoi có nói là bọn ta tìm không?” Thiệu Hiền chưa từ bỏ ý định

“Ta đã nói rồi, nàng nói bất luận kẻ nào cũng không muốn gặp”

“Tại sao lại có thể như vậy?”

“Quên đi, có thể tâm tình Thiệu Đường bây giờ không tốt cho nên chờ vài ngày sau quay lại đi” Lí Phiêu thở dài xoay người đi

“Mụ mụ” Thiệu Hiền nhìn nhìn Thiệu Phong

“Mụ mụ, hiện tại có lẽ tâm trạng Thiệu Đường không tốt, qua một thời gian có lẽ sẽ gặp a”

“Đúng vậy! Đường Đường ngoan như vậy chắc nó có nỗi khổ” lão cha nắm tay mụ mụ lên xe

“Ai...”

“Tiểu thư ngơoi cũng tới tìm Thiệu Đường sao?” vị cảnh ngục nhìn mỹ nữ trước mặt mình không biết nên nói làm sao

“Đúng vậy, ta muốn gặp nàng”

“Nhưng đã nói là không có kẻ nào được gặp a”

“Ngôn Nặc. Ngơoi nói là Ngôn Nặc nha” Ngôn Nặc bình tĩnh nói

“Nhưng....” Ngôn Nặc, Ngôn Hằng? Chết rồi

“Không phải nàng vẫn không muốn gặp ta chứ, người vào nói là ta đến nga”

“Vây cũng được, ta vào hỏi cho người”

Vị quân giáo đi đến chỗ khuất lấy điện thoại gọi cho ai đó “Uy, lão đại người nhanh đến đây a, có một nữ nhân đến tìm ta không giải quyết được”

“Được rồi, ta đang trên đường tới” Trương thư kí nói hôm nay chị không đi làm chắc là lại chạy đi tìm Thiệu Đường.

“Nhanh lên nha”

“Hỏi chưa?”

“Đã hỏi nhưng vẫn là không muốn”

“Như thế nào lại như vậy?” Ngôn Nặc hoài nghi

“Chị hai”

“Làm sao người ở trong này?”

“Ta đến gặp Thiệu Đường” Ngôn Hằng nhíu mày với vị cảnh ngục

“Thực xin lỗi, Thiệu Đường không muốn gặp ai cả”

“Nga” Ngôn Hằng lo lắng nhìn Ngôn Nặc “Chị a, chúng ta về trước đi, có lẽ tâm tình Thiệu Đường không được tốt, ít hôm nữa chúng ta tới”

“Ân” Đành phải như vậy

“Chị a, người yên tâm đi, qua một thời gian nữa mọi việc sẽ khả quan hơn” Ngôn hằng chột dạ an ủi

“Về công ty sao?”

“Đúng a”

“Đưa ta theo”

“Ân”

“G, tam ca gọi người”

“Ta sao?” Bọn họ sau khi thấy tướng ngữ của mình liền gọi bằng G. Ách. Tướng ngữ mình giống vậy sao. Quả thật đến đây không bao lâu thì sẽ có biệt danh nga

“Đúng vậy, người thăm rồi! Hôm nay tâm tình tam ca không được tốt” Lão nhất vẻ mặt vui sướng. Không biết hôm nay tam ca phát điên cái gì, vừa mới đùng một chút là phát hoả

“Ách” Hy vọng tam ca tìm ta là không có việc gì đi, Thiệu Đường thăm nghĩ

“Tam ca tìm ta sao?” Ở nơi này được hai tháng, tuy lần đầu gặp được a Nhất nhưng ở lâu thì chỉ gặp được tam ca và nhị ca thường xuyên, bởi vì nhị ca là thầy về súng ống của mình, còn tam ca về chiến thuật, tứ ca dạy võ cho ta. Còn có ngũ ca và những người còn lại nữa a

“Ân, người hiện tại đến đánh ta đi”

“Sao????” Đánh hấn sao

“Đến đây” Hấn đương nhiên biết nàng đang nghĩ cái gì, tới đây hai tháng muốn biết nàng tiến bộ ra sao

“Được a” Thiệu Đường nắm tay lại thành quyền xông vào

“Ai nha, tam ca người xuống tay thực nặng nha” Thiệu Đường nằm mặt trên mặt đất không muốn đứng lên vì toàn thân không có chút khí lực a! Không thể tưởng tượng được võ thuật của tam ca lại lợi hại như vậy

“Đứng lên mau”

“Tam ca tha cho ta đi” Thiệu Đường nhíu mày

“Được rồi” Bất đắc dĩ cùng nằm xuống với Thiệu Đường “Vào đây hai tháng ngươi cũng gọi là có tiến bộ đi”

“Hắc hắc! Tam ca võ thuật của ngươi cũng tốt quá! Không phải ngươi chỉ chuyên về phòng vệ và chiến thuật sao?”

“Làm nghề của bọn ta cái gì cũng phải biết một chút! Nếu chỉ biết một môn thì lúc gặp phiền toái sẽ rất thảm”

“Ân, cũng đúng a”

“G, những thứ khác ngươi học sao rồi?”

“Cũng tốt! Tam ca ta nghĩ để học hết chắc cũng phải mười năm nga”

“Hắc hắc nói vậy thôi chứ thời gian cũng trôi rất nhanh mà”

“Đúng rồi ta phải đi tìm nhị ca, bảo hắn chỉ ta làm phi tiêu” Thiệu Đường nôn nóng được làm phi tiêu

“Hắc, G! Ngươi bị gì vậy?” F tựa vào cây nhìn Thiệu Đường chậm rãi hướng nàng đến, vỗ thật mạnh vào lưng a

“Hô, ngươi là qui nga, đi không có tiếng động, tính hù chết ta sao?” Thiệu Đường vuốt ngực

“G, chính là ngươi lén lút lút lút ở đây! Sao trách ta được. Ngươi đang làm gì vậy?”

“Xem này, đẹp không” Thiệu Đường đưa phi tiêu mới làm được

“Thực là bất công, ta bảo nhị ca giúp ta làm chủy thủ nhưng sao ngươi lại có vậy”

“Ách, F! Ngươi không cần ghen tị vậy được không!” Thiệu Đường khẩn trương lấy lại đồ của mình

“Đồ keo kiệt! Ta sờ thử thôi mà”

“Không được, bây giờ nó giống như tình nhân của ta a” Thiệu Đường lấy lại phi tiêu

“Vì cái gì là tình nhân mà không phải là lão bà?” F tò mò hỏi

“Hừ, bởi vì lão bà ta có rồi a” Thiệu Đường hí hóp hạnh phúc

“Vậy vợ ngươi đang ở đâu? Nàng như thế nào?” F nhìn Thiệu Đường đang chìm đắm trong hạnh phúc

“Nàng rất đẹp lại rất dịu dàng nữa! Với lại nàng đối với ta hảo tốt a” Thiệu Đường nhớ tới Ngôn Nặc thực vui vẻ nhưng lại có một chút thoáng buồn vì hiện tại rất nhớ nàng a

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Dân Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chương 61

“Đừng nói về chuyện đấy nữa” Thiệu Đường lấy lại phi tiêu giấu vào

“Các ngươi xem đi, nhị ca đã lâu không làm vũ khí rồi! Sao đột nhiên lại làm cho nàng ta a”

“Ai nha, hay chúng ta đến tìm nhị ca đi a” M dẫn đầu mọi người chạy ra ngoài

“ta đi nữa”

“Còn có ta”

Quay qua quay lại mọi người đã muốn đi hết. Thiệu Đường nhìn không gian vắng lặng. Ách, bọn họ tốc độ nhanh quá.

“Tình nhân a, không biết Ngôn Hằng ngoài đó chăm sóc Ngôn Nặc thế nào rồi?” Thiệu Đường chạy đến bờ biển ngâm mình vào nước. Điều này làm inh tởm lại

“Mười Hai! Ngươi nói xem có phải nàng không ở trong tù đúng không?” Ngôn Nặc hỏi người của mình

“Đúng vậy! Nhị tiểu thư, ở trong tù hiện tại không phải là Thiệu Đường!”

“Vậy nàng ta đâu?”

“Ách, tiểu thiếu gia không nói cho tiểu thư biết sao?” Mươi Hai xoa xoa trán không biết có nên nói ra không, không nói cho tiểu thư cũng không xong, mà nói rồi thì ăn nói thế nào với thiếu gia. Tên trong tù hiện tại là người khác

“Ta biết rồi. Người về trước đi” Ngôn Nặc nhủ nhủ chân mày, hiện tại không hỏi thẳng chị cả được, nhất định chị ấy không nói ỉn nghe. Trương Ba tất cả do người bức ta, đừng trách ta a

“Tiểu Trương mua vé máy bay đi New York cho ta”

“Chị, người đi đâu vậy? Làm sao mọi việc ở công ty đều giao lại cho ta?” Ngôn Nặc ngăn chị mình lại

“Tránh ra, ta về ta sẽ tính sổ với người sau” Ngôn Nặc liếc Ngôn Hằng

“Ách?????” Ngôn hằng không rõ lắm

Ngôn Hằng nhìn cánh cửa được đẩy ra không biết có nên chạy theo ngăn cản hay không

“Đừng đi! Thiếu gia” Mươi hai giữ chặt tay Ngôn Hằng

“Sao vậy?” Ngôn Hằng đẩy ra

“Thiếu gia, người mà đi theo chắc chắn sẽ bị mắng đó”

“Ai mắng ta? Mà tại sao?”

“Tiểu thư đã biết mọi chuyện” Mươi Hai nhủ mày

“Đã biết rồi? Biết cái gì? Ta đâu có làm gì” Ngôn Hằng vẫn hoài nghi

“Thiếu gia, đừng nóng! Ta đã điều tra được là người đem Thiệu Đường đi a” Mươi Hai lỡ miệng

“Hào a! Người điều tra ta sao?”

“Không phải đâu a! Ta cũng không muốn là tiểu thư bắt ta làm”

“Ta mặc kệ là ai bảo người, người xong với ta rồi”

“Đừng vậy a thiếu gia. Ta bị ép mà” Nhị tiểu thư a người hại chết ta rồi

“Cha! Mẹ” Ngôn Nặc vừa xuống máy bay liền chạy tới nhà cha mẹ mình

“Như thế nào đến đây? Có việc sao?” Ngôn Khải Hào nhìn nữ nhi của mình vì sao chưa tới ba tháng đã trở lại đây

“Làm sao vậy? Người không vui sao?” Lí Phi trừng mắt nhìn Ngôn Khải Hào

“Mẹ, ta nhớ người” Ngôn Nặc hôn nhẹ má Ngôn mẹ

“Người ăn cơm trưa, ta nấu cơm cho người ăn a! Ném thử tài nấu ăn của ta nga”

“Cha, mẹ, chị cả sao rồi?”

“Có phải vì Lâm Lâm thường về nhà còn mang bạn trai về nhà, người về đây vì chuyện đó sao?”

“Ách, không phải”

“Vậy người trở về làm gì?”

“Cha, người mắng chị cả đi a” Ngôn Nặc nhìn Ngôn cha

“Vì sao mắng nàng?” Ngôn Khải Hào biết nữ nhi nhà mình là một tay nuôi nấng cung chiêu nên thành ra cứng đầu a.

“Cha xem đi, chị cả ức hiếp bạn ta” Ngôn Nặc đem mọi chuyện nói cho ba ba mình, kể xấu mọi việc của chị cả

“Làm sao lại như vậy?” Ngôn Khải Hào lật tập hồ sơ

“Ai nha, đừng là Lâm Lâm có phần quá! Nhưng Nặc Nặc a, chỉ là bạn bình thường thôi mà không tất yếu bay về những nhều với cha đâu” Ngôn Khai Hào nhìn gương mặt hốc hác của Ngôn Nặc

“Cha....”

“Được rồi! Nữ nhi ngoan của cha, chuyện của người cùng người kia cha đã biết! Trước giờ ta cũng không mấy thích tên Trương Ba kia, lần này hẳn...”

“Cha! Người biết ta cùng nàng quen nhau sao?” Ngôn Nặc kinh ngạc

“Làm sao không biết, ta còn biết nàng ta là con gái, không có bằng không có cấp gì cả! Nhưng nhờ lần này ta đã nhìn rõ con người Trương Ba! Người thích làm sao thì ta sẽ ủng hộ tất cả, được không?” Ngôn Khai Hào nhìn thấu mọi chuyện hơn nữa Thiệu Đường rất giống một người bạn trước kia a

“Cha cảm ơn người! Nhưng Đường...” Ngôn Nặc lo lắng nhìn phụ thân

“Nặc Nặc, nghe ta nói! Đúng là Thiệu Đường có điểm bất tài nên muốn cưới con gái ta nhất định phải có năng lực thật sự nga”

“Cảm ơn cha! Nhưng là...” Ngôn Nặc thực sự muốn bênh vực cho Thiệu Đường

“Ta sẽ không ép các con! Nhưng Hằng Hằng nói là nàng đi tù năm năm, ta có điều kiện! Ta biết nơi nàng ta đang huấn luyện, trong vòng hai năm người không được lên đi gặp nàng ta để cho Thiệu Đường có thể chuyên tâm tập luyện. Được không?”

“Cảm ơn cha,ta yêu người nhất” Ngôn Nặc ôm lấy Ngôn cha

“Yêu ta sao? Trước kia ta tin nhưng giờ người yêu nhất không phải là nàng ta sao?” Ngôn cha chỉ vào người trong hình

“Cái này là cái gì?” Lí Phi bùng đĩa đồ ăn liền thấy hai cha con họ vui vẻ nói chuyện

“Người thế nào thật sự đi làm đồ ăn. Chuyện này có người làm là được rồi. Thật là” Ngôn Khai Hào cầm lấy đồ ăn trên tay Lí Phi

“Cái gì a! Người ngày nào cũng nhốt ta ở trong nhà làm cơ thể ta càng ngày càng kém a”

“Là lỗi của ta được chưa?” Ngôn Khai Hào ôm lấy Lí Phi ân ái nói

“Ách, cha mẹ! Các người đủ rồi a! Da gà ta nổi lên hết rồi đây” Ngôn Nặc rung mình

“Người thật là.....” Lí Phi chậm rãi đẩy Ngôn cha ra mắng Ngôn Nặc

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Chương 62

“G, người tới nơi này mới được gần một năm mà mọi lĩnh vực đều gần như lợi hại hơn ta rồi a!” W đứng bên cạnh nhị ca nhìn Thiệu Đường

“hắc hắc...” Thiệu Đường cười xấu hổ

“W có thể là người lười biếng đó, nếu người giống G luyện ngày luyện đêm thì người sẽ thắng thôi” Nhị ca thực sự rất bội phục Thiệu Đường một lòng chuyên tâm học tập

“Ta là người chứ không phải quái vật như nàng! Ta không muốn giống nàng ta”

“Người không phải là người tốt” G khinh bỉ nhìn W

“Người nói cái gì?”

“Mặc kệ người! G ngại nên nghỉ ngơi đi” F lo lắng nhìn Thiệu Đường

“Mà người lần này ra ngoài có mua giúp ta đồ không”

“Đây này, ta nhớ rõ mà” F lấy vỉ thuốc mua được ở ngoài đưa cho Thiệu Đường

“Nàng có khoẻ không?” Thiệu Đường chuẩn bị rời đi liền hỏi người kia

“yên tâm đi, nàng ta tốt lắm”

“Cám ơn” Thiệu Đường cầm gói thuốc biến mất

“Nàng gần đây càng ngày càng phụ thuộc vào thuốc sao?” Nhị ca hỏi W

“Đúng vậy! Không chế không được”

“Ai nha...” F thở dài nhìn Thiệu Đường

Thiệu Đường trở lại phòng lấy mấy viên thuốc bỏ vào miệng rồi uống xuống. Sau mới lấy nước uống. Nằm lên giường hi vọng thuốc phát tác nhanh một chút! Không biết từ khi nào mình bắt đầu ý lại vào thuốc ngủ a

“Chị hai, cha nói sinh nhật Lí Kiên bá bá chúng ta phải đến nha”

“Đã biết, cha đã gọi nói cho ta rồi” Vừa nhận được điện thoại tưởng Thiệu Đường huấn luyện xong không ngờ là mừng hụt

“Chúng ta có đi hay không?”

“Đương nhiên đi, Lí bá bá tốt với chúng ta như vậy mà” Ngôn Nặc nói

“Nhưng việc công ty hình như hơi nhiều nga” Ngôn Hằng nhíu mày

“Giao cho người khác đi”

“Thật sao? Tốt quá! Yeah, rốt cục có thể đi chơi rồi, ta không phải tới ngày suy nghĩ chuyện công ti nữa. Ta lập tức đi mua vé máy bay”

“Ách” Thật hết chỗ nói

“Chị Tuyết Nhu, sao anh rề không cùng đến” Ngôn Hằng ngồi ở máy bay hỏi người đối diện

“Hiện tại hẳn nhiều việc không có thời gian đi cùng chúng ta” Vương Tuyết Nhu phát hiện từ sau khi Thiệu Đường biến mất thì Văn ít cùng mình đi đâu, bởi vì phải chăm sóc lão cha và mẹ mẹ

“Chị a, lễ phục với sợi dây chuyền hình như không hợp nha? Vì sao không đeo sợi dây mà ta tặng?” Ngôn Hằng thay lễ phục xong đi vào phòng Ngôn Nặc

“Ta thích đây, được không?” Ngôn Nặc nhìn mặt dây chuyền Thiệu Đường đưa ỉnh

“Ách, thôi được rồi, ta biết sợi dây do Thiệu Đường tặng, nên ngươi coi như báu vật vậy”

“Ngươi thật là, rãnh lắm sao. Đi xem Tuyết Nhu đã chuẩn bị xong chưa?”

“Tuyết Nhu đã chuẩn bị xong rồi đang ở dưới lầu chờ chúng ta”

“Vậy chúng ta cùng đi xuống”

“Ngươi đi một mình sao, bạn gái ngươi đâu?”

“Chị a, ngươi thật biết đùa” Ngôn Hằng uất ức

“Hắc Hắc”

“Các ngươi thay đồ thực chậm” Vương Tuyết Nhu không kiên nhẫn nói 2 chị em bọn họ

“Được rồi, chúng ta đi thôi chị a”

“Cha” Ngôn Hằng thấy Ngôn Khải hào liên ôm lấy

“Ngươi làm như còn nhỏ lắm vậy, đã là tổng giám đốc rồi mà còn nhõng nhẽo như con nít vậy” Ngôn Khải Hào đẩy Ngôn Hằng ra

“Ta nhớ ngươi mà” Một đại nam tử hán lại làm nũng thực là chịu không nổi nga

“Thôi! Các ngươi đi gặp Kiên thúc đi” Ngôn Khải Hào chỉ người đằng xa

“Được a”

“Kiền thúc, ta rất nhớ người”

“Hắc, tiểu Hằng! Đã lâu không thấy người tới thăm ta” Lí Kiền xoa nhẹ đầu Ngôn Hằng

“Nào có, ta bận việc công ti mà! Chị hai cũng không cho ta nghỉ phép” Ngôn Hằng hướng Ngôn Nặc nói

“Kiền thúc, chúng ta đã tới đây rồi, muốn nói gì với bọn ta sao?” Vương Tuyết Nhu cười hì hì

“Hắc, các người cũng lâu rồi không tới thăm lão già này, mừng năm mới các người mới quay lại đây, hôm trước ta đi gặp cha các người mới biết các người vừa quay trở lại”

“Kiền thúc, người thông cảm cho bọn ta nga” Ngôn Nặc vừa tiến đến liền nghe Kiền thúc trách mắng

“Hắc, Nặc Nặc a...” Lí Kiền chưa nói được câu tiếp theo đã đứng ngây người

“Kiền thúc người sao vậy?” Ngôn Hằng tay quơ trước mặt Lí Kiền không rõ vì sao lại như vậy

“Kiền thúc? Kiền thúc a?” Ngôn Nặc thấy cũng rất kì quái

“Không, không có! Đây.....” Lí Kiền chỉ vào mặt ngọc trên cổ Ngôn Nặc

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Dân Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Chương 63

“Kiền thúc a, không phải người mê miếng ngọc đó chứ?” Ngôn Hằng trêu

“Không phải, ta nhìn nó có vẻ quen a” Lí Kiền nhìn

Có thể đưa cho ta xem một lát được không?”

Ngôn Nặc tuy rằng không biết vì sao Kiền thúc lại kích động như vậy nhưng vẫn tháo xuống đưa cho Lí Kiền

“Ai! Ai đưa cho người cái này, là ai?” Lí Kiền nắm chặt hai vai Ngôn Nặc

“Kiền thúc đừng kích động! Đau chị ấy” Ngôn Hằng kéo Lí Kiền ra vì hẳn là có rất nhiều người nhìn hướng này

“Chúng ta qua bên kia đi!” Ngôn Hằng giúp đỡ

“Nặc Nặc cầu người nói cho ta biết ai đưa người miếng ngọc này” Lí Kiền chậm rãi nói

“Đừng như vậy con sẽ nói cho người biết! Đây là bạn con tặng a”

“Vậy bạn người giờ đang ở đâu? Ở đâu nhanh cho ta biết! Mang ta đi gặp người ấy đi, nhanh nhanh” Lí Kiền lại kích động

“Nàng đang ở căn cứ Ngôn gia”

“Lập tức đi gặp a”

“Nhưng chỗ đó không được cho người ngoài đi vào”

“Cái gì mà người ngoài với người nhà, con nít như người thì biết cái gì? Cha người đâu, vừa rồi còn thấy hiện tại đâu mất rồi?”

“Cha đến đây” Ngôn Hằng chậm rãi kêu cha mình

“Ngôn lão nhân ta muốn tới căn cứ của người được không?”

“Đi làm cái gì a?” Ngôn Khải Hào khó hiểu

“Ta hỏi là được hay không?”

“Bằng hữu nhiều năm như vậy tất nhiên là được”

“VẬY ĐI! ĐI LIỀN! PHẢI ĐI BÂY GIỜ NGA” Lí Kiên lôi kéo Ngôn Khải Hào đi ra

“Mà người nói ta biết người tới đó làm gì?” Ngôn Khải Hào giữ chặt người Lí Kiên

“Ta tìm con”

“Cái gì? Con người sao?” Ngôn Nặc nhìn Lí Kiên với ánh mắt cực kì kinh ngạc, nàng không tin vào tai mình

“Không phải con người...” Không phải là sinh ra đã chết sao

“Không có đâu. Con Lí Kiên ta làm sao chết dễ như vậy được. Mảnh ngọc này là ta đưa cho con ta, lúc Hình nhi (mẹ của Thiệu Đường) được gả cho Trương Kế, ta có nói nhất định phải để miếng ngọc này lên bụng đứa nhỏ. Mà Hình như không dám để đứa nhỏ ở Trương gia chịu khổ nên mới đem cho đi, Trương Kế cũng sợ thiên hạ nói ra nói vào nên nói là chết non. Đáng thương con ta, ta tìm hai mươi bốn năm nay.” Lí Kiên nhớ tới con mình phải chịu khổ thực đau lòng

“Nhưng.....” Ngôn Nặc muốn nói Thiệu Đường không phải con thúc vì nàng là nữ tử

“Không có nhưng nhị, mang ta đi gấp ngay” Lí Kiên gấp gáp

“Người bình tĩnh có được không. Chờ ta sắp xếp đã”

“Ta không chờ kịp! Hiện tại ta phải đi”

“Người nghe ta nói, người ở nơi này tuyên bố kết thúc buổi tiệc, ta gọi điện thoại kêu bọn họ mang phi cơ tới” Ngôn Khải Hào lấy điện thoại ra nói vài câu

“Ta.....” Lí Kiên hiện tại không thể suy nghĩ được cái gì ngồi thừ một chỗ

“Nhị ca, đã trễ rồi ta phải đi gặp ai đó sao?” Thiệu Đường nhìn đồng hồ đã hơn sáu giờ, làm sao lại kêu đi vào đó

“Ta không biết, lão gia chỉ nói mang người qua cho hắn gặp, hắn có việc muốn nói” Sờ sờ đầu chính mình cũng không hiểu tại sao lão gia lại gấp gáp muốn gặp Thiệu Đường như vậy

“Thật kì quái! Chẳng lẽ là...”

“Đừng nghĩ nữa, chúng ta vào đi! Không nên để lão gia chờ lâu”

“Chẳng lẽ Nặc biết ta ở trong này nên muốn gặp sao? Không được nói tới năm năm mà, bây giờ mới hai năm đã gặp sao!” Thiệu Đường nghĩ đủ loại khả năng

“Đừng nghĩ nữa tới nơi ắt sẽ biết” Nhìn ra tâm tình Thiệu Đường không tốt lắm nên Lão nhị bắt đầu khuyên nhủ

“Ai nha.....” Thiệu Đường nhớ tới Ngôn Nặc, nhắm mắt một cách hạnh phúc, hy vọng chốc nữa có thể nhìn thấy người mình nhớ hai năm qua

“Lão gia”

Thiệu Đường gặp Nhị ca cung kính chào hỏi một lão nhân đứng cạnh Ngôn Nặc. Nhưng ánh mắt không dừng lại ở nơi đó chỉ lướt qua rồi hướng về phía Ngôn Nặc

“Người chính là Thiệu Đường?” Ngôn Khải Hào bất mãn hỏi người trước mặt có sao không để mình vào trong mắt

“Hắc” lão nhị thấy Thiệu Đường ngờ ngác liền đáp chân.

“A? Sao vậy?” Thiệu Đường nhìn qua Ngôn Khải Hào

“Người là Thiệu Đường?”

“Àn, đúng vậy” lần này Thiệu Đường lại bị Ngôn Nặc thu hút không tập trung vào Ngôn cha được a

“Ách, khụ khụ! Tuy rằng ta không phản đối các người nhưng đừng có quá như vậy dám không để ta vào trong mắt sao?” Rốt cục Ngôn cha cũng phải nói

“Cha a” Ngôn Nặc hướng Ngôn Khải Hào làm nũng

Chương 65: Chương 64

“Bá phụ” Thiệu Đường nghe thấy hắn nói vậy nên hiện tại cung kính gọi là bá phụ

,

“Ân được rồi”

,

“Không biết bá phụ tìm ta gấp vậy là có việc gì ah?” Thiệu Đường nhìn sang hướng Ngôn cha

“Ân có chuyện quan trọng, lão Nhị ngươi về trước đi nàng ở nơi này có ta là được rồi”

“Đã biết lão gia” Lão Nhị quay qua gật đầu chào Thiệu Đường

“Mặt phật mà ngươi đưa cho Nặc Nặc là từ đâu mà có?” Ngôn Khải Hào sợ bạn tốt của mình nhận lầm người

“Mặt đây chuyên sao?” Thiệu Đường phát hiện miếng ngọc mình đưa cho Ngôn Nặc lúc này không còn ở trên cổ nàng nữa

“Đúng vậy, đó là của ngươi sao?”

“Đương nhiên là của ta, cái đó từ nhỏ ta đã mang bên người” Nếu không chính mình trừ bỏ miếng ngọc thì cũng chẳng còn gì quan trọng

“Vậy là được rồi! Ngươi theo đi đến đây” Ngôn Khải Hào dẫn đường lên lầu, Ngôn Hằng cũng vội vàng đi lên, chỉ còn lại Thiệu Đường và Ngôn Nặc

“Ta rất nhớ ngươi” Thiệu Đường ôm chặt lấy Ngôn Nặc

“Hừ! Nhớ ta sao? Không phải cùng Hằng gạt ta sao” Ngôn Nặc mở tay Thiệu Đường ra

“Thực xin lỗi! Là ta không đúng, để ta giải thích được không?” Thiệu Đường giữ chặt tay Ngôn Nặc đem nàng ôm vào trong lòng, Nhẹ nhàng hôn môi để thỏa nỗi nhớ hai năm qua

“Khụ khụ, khụ khụ” Lí Kiên chờ không được vội xuống dưới! Ai biết vừa đi xuống lại thấy cảnh mùi mặn kia. Tuy Ngôn Nặc là bạn gái của con mình nhưng cũng không cần thân thiết vậy a

“Nặc nhi” Ngôn cha kêu Ngôn Nặc

Ngôn Nặc vội vàng đẩy Thiệu Đường rồi ra đứng sau Ngôn cha

“Bá phụ” Thiệu Đường cực kì xấu hổ

“Ân, ngươi chính là Thiệu Đường sao, miếng ngọc kia là của ngươi” Lí Kiên kích động nắm tay Thiệu Đường

“Ân, xin hỏi ngươi là?” Thiệu Đường khần trương đẩy tay Lí Kiên ra không rõ vì sao hắn lại như vậy

“Ta là ba ba của con. Ta là ba ba đây!” Lí Kiên ôm lấy gương mặt Thiệu Đường

“Ba sao? Thực sinh lỗi ta nghĩ vị đây đã nhận lầm người! Ta không phải con ngươi” Tuy rằng chính mình hiện tại trông rất tuấn tú nhưng cũng không phải thực sự là nam. Thiệu Đường dùng sức đẩy Lí Kiên ra

“Ta là ba ba của ngươi, miếng ngọc này là ta tặng ụ mụ của ngươi trước kia làm vật tín. Hơn nữa đó là Lý gia chi bảo”

“Truyền gia chi bảo sao? Thực xin lỗi hiện tại đã trả lại cho ngươi. Ta thực sự không phải là con ngươi” nói xong Thiệu Đường liền rời đi vốn tưởng là Ngôn Nặc tìm mình thực ra thì không phải là ý của nàng

“Kiên thúc, ngươi chắc là hiểu lầm rồi ah, có lẽ nàng không phải con ngươi, bởi vì nàng là nữ” Ngôn Nặc thấy Thiệu Đường đi xa liền vội vàng nói một câu rồi đuổi theo

“Cái gì? Sao lại như vậy?”

“Như thế nào không thể?” Ngôn Khai Hào đưa cho Lí Kiên tư liệu về Thiệu Đường

“Thiệu Đường, đừng đi a” Ngôn Nặc giữ chặt tay khi đuổi theo

“Làm sao vậy? Thì ra ngươi không có nhớ ta”

“Ách, ngươi giận ta sao?”

“Không có a! ta làm sao giận ngươi được, ta chỉ sợ ngươi sinh khí với ta thôi” Thiệu Đường ôm lấy Ngôn Nặc không muốn nghĩ đến mọi chuyện vừa xảy ra

“Kiên thúc hấn...”

“Nặc, hiếm khi có cơ hội chúng ta bên nhau như thế này đừng nói chuyện người khác được không” Thiệu Đường cắt ngang lời nói của Ngôn Nặc

“Nhưng cũng có thể Kiên thúc chính là ba ngươi a”

“Nặc? Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghĩ đến ta sao? Ngươi đuổi theo ta để nói chuyện người khác sao? Thành thật nói cho ngươi biết, ta không có ba! Ta không cha không mẹ, từ lúc sinh ra chưa tới một tháng ta đã được mang đến cô nhi viện”

“Đường, nhưng hấn....”

“Im lặng, ta nói đừng đề cập đến người kia nữa a”

“Được rồi a! Ta không nói nữa” Ngôn Nặc ôm lấy Thiệu Đường

Thiệu Đường kéo Ngôn Nặc tới một chiếc ghế. “Trước kia ta thích ngồi ở ven đường, bây giờ cũng như vậy. Ngươi có biết vì sao không?” Thiệu Đường lấy thuốc ra hút

“....” Ngôn Nặc nhìn Thiệu Đường đã hai năm không gặp nhưng lại không ngờ bây giờ nàng hút thuốc a, nhìn nàng càng thấy đau thương

“Bởi vì mỗi lần ta ngồi ở đây đều suy nghĩ người thân của ta, rốt cục trong những người đi đường ngoài kia có ai là người thân của ta không. Nhưng hơn hai mươi năm ta chưa từng gặp a. Lí Kiên? Ngươi thấy ta giống hấn sao? Ta thì thấy không chút nào rồi! Cho nên ta cùng hấn không có quan hệ gì cả” Thiệu Đường ném nẩu thuốc xuống đất đứng lên, bởi vì đã xác định không muốn nhận lại cha hay mẹ, cho dù là phú hào thì cũng không muốn

“Ta đã biết, nhưng miếng mặt phật kia?”

“Ngọc không có cũng không sao, dù sao nếu ngươi thích ta cố gắng mua cái khác cho ngươi”

“Ta không cần” Ngôn Nặc biết Thiệu Đường đang vì mình mà suy nghĩ

“Đưa ngọc! Đúng rồi ta nhớ lúc ta vô tù người nào đó có nói qua một câu, không biết ai đó có nhớ không a?” Thiệu Đường nói xấu Ngôn Nặc vừa vuốt ve lưng nàng

“Người nào đó? Ta sao? Ta nói cái gì?” Ngôn Nặc không hiểu được lời của Thiệu Đường

“Nghĩ kĩ lại đi a nhiều khi sẽ nhớ đó” Thiệu Đường tay vẫn trên eo Ngôn Nặc

“Nghĩ không ra, ta chưa từng nói cái gì hết! Đừng như vậy, có nhiều người mà” Mặc dù ở Mĩ nhưng hành động này cũng khiến người khác chú ý, Ngôn Nặc không có thói quen cùng người khác thân mật như vậy trước mặt nhiều người

“Nghĩ không ra sao? Muốn ta nhắc nhở không” Thiệu Đường xấu xa cười

“Nói đi?”

“Người nào đó nói chờ ta ra tù sẽ hoàn toàn cho ta, hiện tại có phải lúc hay không” Thiệu Đường nói xong hai má Ngôn Nặc ngày càng đỏ

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Dân Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Chương 65

Thiệu Đường lôi kéo Ngôn Nặc đi vào khách sạn, cầm chìa khoá lên phòng, nhưng phải nói rằng có rất nhiều người để ý hai người họ nha

“Đường.” Ngôn Nặc nhìn Thiệu Đường nắm tay mình kéo đi

“Làm sao vậy?” Thiệu Đường ôm Ngôn Nặc ngồi trên sofa

“Ngươi...” Ngôn Nặc muốn nói nhưng không biết phải làm như thế nào

“Đừng sợ, ta không làm gì ngươi đâu, chỉ muốn ôm ngươi ngủ thôi” Thiệu Đường nhìn Ngôn Nặc bất an đành an ủi

“Ta không phải có ý kia”

“Ha ha yên tâm ta không háo sắc như vậy đâu, chỉ muốn ôm ngươi thôi, ta muốn tận hưởng thế giới hai người a” Tuy rằng hai năm qua không có thấy nữ nhân, nhưng Ngôn Nặc không phải là người dễ dãi như vậy, cũng không nghĩ sẽ làm gì khác với nàng. Bởi vì hiểu được trình tiết rất quan trọng với nặc cho nên không nghĩ là sẽ....

“Nhưng nếu như vậy, ngươi nhìn được sao?” Ngôn Nặc ôm Thiệu Đường thì thầm bên tai khiêu khích

“Ngươi đừng kích thích ta được không?” Thiệu Đường lấy tay chặn bên tai mình

“Ngươi sẽ không thích người khác đi nga?” Ngôn Nặc thấy Thiệu Đường không có phản ứng

“Không phải đâu tiểu thư của ta. Ta sợ làm ngươi buồn a. Ngươi hiện tại nói ta không thương ngươi, ngươi không đau lòng sao! Nếu như ta thật sự yêu ngươi vậy chúng ta cùng...” Thiệu Đường xoay người đem Ngôn Nặc đặt dưới thân

Bởi vì hôm nay sinh nhật Lí Kiên nên Ngôn Nặc mặc lễ phục có vẻ hơi hở. Thiệu Đường chậm rãi hôn cổ Ngôn Nặc chậm rãi lướt nhẹ xuống xương đòn

“Không cần như vậy đâu...” Ngôn Nặc thực sự không nhịn nổi

“Như thế nào? Ngươi khơi gợi cái mông tằm tối trong con người ta trước mà. Hiện tại chịu không nổi sao?” Thiệu Đường tay kéo dây áo Ngôn Nặc xuống

“Ngươi thật là...” Ngôn Nặc giữ chặt lễ phục

“Nhưng ta muốn...” Thiệu Đường chậm rãi vuốt ve Nặc

“Àn...Đường a” Ngôn Nặc ôm đầu Thiệu Đường xấu hổ rên rỉ, như thế nào không kiềm chế được

“A....” chỉ trong chớp lát tay Thiệu Đường cũng chậm chậm chuyển qua bụng, còn bàn tay kia cũng vuốt ve phần trên đùi của Ngôn Nặc

“Đừng” Thiệu Đường chuẩn bị tiến vào Ngôn Nặc bỗng lên tiếng

“Àn?”

Bởi vì biết đây là lần đầu của Ngôn Nặc nên mọi động tác Thiệu Đường đều rất chậm rãi, lúc nàng kêu dừng thì ngón tay đã nằm bên ngoài nơi đùi kích thích kia

“Nhẹ thôi, ta đau” thật sự sẽ rất đau a, Ngôn Nặc nhắm mắt lại

“Àn, ta sẽ thực ôn nhu” Thiệu Đường thở hổn hển

“Àn.....” Tuy rằng đã cố nhưng vẫn nhịn không được rên rỉ thành tiếng

Thiệu Đường chậm rãi hôn trán ướt đầm mồ hôi của người yêu mình, khoé mắt của nàng cũng đã nhắm lại. Môi chạm môi nhằm chuyển hướng chú ý của Ngôn Nặc, ngón tay chậm rãi tiến vào nơi ướt át của nàng

“A.....” lúc Thiệu Đường đi vào Ngôn Nặc cũng kêu thành tiếng

“Thực xin lỗi nhưng quả thực rất đẹp a” thời khắc này Ngôn Nặc rất đẹp lại còn trắng nõn

“Xem xong chưa?” Ngôn cha nhìn Lí Kiên cùng tập tài liệu

“Àn”

“Ngươi thấy nàng thế nào?” Lí Kiên hỏi ngược lại Ngôn Khải Hào

“Làm việc không dứt khoát, đại khái vì từ nhỏ lớn lên ở nơi kia nên trông nàng rất giống côn đồ nga!”

“Ân”

“Vậy người tính thế nào?” Ngôn Khai Hào thực sự muốn biết mọi chuyện sẽ ra sao

“Ta sẽ suy nghĩ lại” Lí Kiên bây giờ chưa nghĩ ra cách để đối phó những người ở cô nhi viện đã biến Thiệu Đường thành như thế này

“Muốn ta giúp không?”

“Không cần! Đứng rồi không biết người có chú ý cô nhi viện nơi nàng ở tên gì không?” Lí Kiên hỏi

“Không có a! Làm sao vậy?”

“Phiêu Hoa cô nhi viện, có hay không phát hiện cái gì?”

“Phiêu Hoa? Chẳng lẽ là...” Ngôn cha nhớ tới cái gì đó

“Hình như đăng kí là tên Thiệu Hoa.”

“Cái gì? Thiệu Hoa sao?” Như thế nào lại có thể? Một người cao ngạo như vậy lại nguyện ý ở một cô nhi viện nhỏ bé sao

“Đúng vậy! Rất kì quái nga, ta với người cùng nhau đi đến đó không?”

“Đương nhiên, ta cũng đang rất hứng thú, ta cũng lâu rồi không mang Phi nhi về nước, ta nghĩ rằng nàng chắc thực sự rất vui a. Nếu người kia thật đúng là Thiệu Hoa cùng Lí Phiêu! Ta nghĩ bệnh tình của phi Nhi cũng sẽ tốt lên! Bây giờ ta trở về sắp xếp a. ta đi trước” Ngôn Khai Hào nhớ tới lão bà ở nhà liền muốn nhanh đi về

“Ân” Lí Kiên nhìn Ngôn cha rồi đi

Thiệu Đường theo thói quen đứng tám giờ tỉnh dậy, mở mắt ra liền thấy được người mình yêu quả thực rất tuyệt a. Sợ nàng tỉnh lại nên cẩn thận mở chăn đi ra, mặc quần áo rồi hôn nhẹ lên mũi của Ngôn Nặc. Nhẹ nhàng bước ra cửa, vừa ra ngoài liền thở mạnh một hơi

Mà Ngôn Nặc lúc Thiệu Đường đóng cửa đã muốn tỉnh dậy. Nhưng không biết nên nói như thế nào với Thiệu Đường nên vẫn phải giả bộ ngủ

Thiệu Đường đi kiếm đồ ăn, dạo một vòng vẫn không thấy chỗ nào bán

Lúc trở vào phòng phát hiện Ngôn Nặc ngồi trên giường khóc, vội vàng buông bữa sáng xuống. “Làm sao vậy? Người sao vậy?” Thiệu Đường ôm Ngôn Nặc cẩn thận hỏi

“Ta sợ, ta nghĩ người đã bỏ ta” Ngôn Nặc nằm trong lòng Thiệu Đường thút thít

“Ngốc a, ta đi mua đồ ăn sáng mà” Thiệu Đường nhỏ giọng

“Thật sao?”

“Thật mà! Chúng ta ăn sáng trước đi! Không biết người muốn ăn gì, ta mua vài thứ cho người”

“Nhưng.....ta.....Ta chưa có mặc quần áo”

“Hắc Hắc” Thiệu Đường lắc đầu đứng lên đi ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Chương 66

“Đường, người không muốn vào với ta sao?”

“Ta ở bên ngoài chờ người là được rồi” Thiệu Đường cầm vé máy bay đứng bên ngoài chờ Ngôn Nặc

“Yên tâm, ta sẽ luôn nơi này chờ người đi ra”

Thiệu Đường ngồi ven đường nghĩ tới chuyện hôm qua “Nếu hấn đúng thật là ba của ta thì ta biết phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ sẽ nhận lại sao? Không được. Ta không có ba, chỉ có lão cha và mẹ mẹ” Thiệu Đường rút lấy điều thuốc trên tay

Ngôn Nặc đi ra thấy xung quanh Thiệu Đường chỉ toàn tàn thuốc “Đường, nguoi sao vậy? Không vui sao? Chờ ta sớt ruột không?”

“Không có a”

“Không có sao? Nguoi xem tàn thuốc này” Ngôn Nặc chỉ vào

“Ách. Chúng ta đi thôi” Thiệu Đường lấy hành lý của Ngôn Nặc một tay ôm lấy eo của nàng

“Hừ, xe đến rồi! Chúng ta lên xe” Ngôn Nặc biết Thiệu Đường có tâm sự nên không nghĩ sẽ nói thêm gì nữa

“Dù sao thời gian còn sớm, chúng ta đi ra ngoài đi dạo một tí đi” Thiệu Đường bỏ hành lý vào xe rồi nắm tay Ngôn Nặc

“Àn”

Thiệu Đường cùng Ngôn Nặc tay đan chặt vào nhau cùng đi dạo trên phố của New York.

Đột nhiên Thiệu Đường dừng lại nhìn người phía trước

“Sao vậy?” Ngôn Nặc lắc tay Thiệu Đường

Nhưng Thiệu Đường hình như không có cảm giác, cứ lẳng lẳng nhìn người trước mặt

Không biết người trước mặt từ lúc nào đã đi tới đây “Nguoi khoẻ không?”

“Àn! Ta tốt lắm? Nguoi thế nào?” Thiệu Đường nhìn nàng

“Àn, ta cũng tốt a, nàng là?”

“Nga... đây là người yêu ta! Nặc, đây là Thiệu Duyệt” Thiệu Đường ôm lấy bả vai Ngôn Nặc

“Người yêu sao? Xin chào” Thiệu Duyệt cười khỏ

“Xin chào” Ngôn Nặc buông tay Thiệu Đường ra nhìn người đối diện liền nghĩ ắt hẳn hai người có quan hệ không bình thường a

“Chào, thật vui khi được gặp lại nguoi” Thiệu Duyệt mặc dù cùng nắm tay Ngôn Nặc nhưng ánh mắt luôn là bên người Thiệu Đường

“Nguoi thế nào lại ở nơi đây?”

“Ta đi dạo cùng với người ta yêu” Thiệu Đường ngọt ngào nhìn Ngôn Nặc nhưng hình như trong mắt có chút gì đó mất mát

“Người yêu sao, xem ra các nguoi thực hạnh phúc!” Thiệu Duyệt hiện tại không biết nên nói thế nào

“Àn”

“Khi nào thì nguoi về” Thiệu Duyệt quan tâm hỏi

“Chuyến bay chiều nay, đúng rồi lâu vậy sao nguoi không quay về? Lão cha và mẹ mẹ rất nhớ nguoi. Còn có bọn Thiệu Phong cũng rất nhớ nguoi a” Thiệu Đường chịu đựng ai đó đang nhéo tay mình cười cười nói

“Vậy còn nguoi? Có nhớ ta không?”

“Hắc, đương nhiên” Thiệu Đường xấu hổ cười

“Ta cũng...”

“A đúng rồi phía trước có quán ăn, thời gian còn sớm đi vào đó nói tiếp đi” Thiệu Đường cắt ngang lời Thiệu Duyệt

“Nguoi không phải không thích ăn mấy thứ này sao?”

“Trước kia không thích nhưng hiện tại đã khác”

“Thì ra là vậy, nhưng bây giờ ta đang bận khi khác chúng ta gặp lại sẽ nói sau” Thiệu Duyệt thương tâm nhìn Thiệu Đường

“Duyệt, Duyệt tỷ nguoi chừng nào thì về nhà a?”

“Hắc, ngươi còn hy vọng ta trở về sao?”

“Ta, ta đương nhiên là hy vọng a, vì dù sao chúng ta vẫn là bạn tốt mà” Thiệu Đường cười

“Được rồi khi nào có thời gian ta sẽ về! Ta cũng muốn gặp mọi người ở cô nhi viện” Nhưng ta cũng là người Thiệu Đường a

“Ân, gặp lại sau” Thiệu Đường nhìn bóng dáng Thiệu Duyệt rồi đi

“A! Đau, đau, đau ta! Buông tay ta ra” Thiệu Đường vội vàng rút tay

“Nàng rất đẹp sao?” Ngôn Nặc nhìn người phía trước

“Không phải a! Ngươi đẹp hơn nàng ấy” Thiệu Đường cầu xin Ngôn Nặc

“Thật không?”

“Thật mà, hiện tại đừng néo ta nữa được không?” Thiệu Đường mặt nhăn lại

“Hừ” Ngôn Nặc đẩy tay đang Thiệu Đường đang đặt bên eo mình xoay người bước vào xe

“Đừng tức giận mà” Thiệu Đường vội vàng đuổi theo

“Sao vậy? Nặc đừng giận ta có được không. Nàng ấy chỉ là bằng hữu của ta thôi, hơn nữa cũng mấy năm không gặp nàng ta, lúc này gặp mặt đơn giản là chào hỏi thôi mà” Thiệu Đường ưỡn khuỷu nói

“Hừ”

“Hắc! Ta biết rồi, ngươi ghen” Thiệu Đường nhỏ giọng nói bên tai Ngôn Nặc

“hừ! Ta không thèm ghen với nhà ngươi! Không thèm” Ngôn Nặc chưa nói xong đã bị Thiệu Đường lấy môi mình chặn lại

“Còn không thừa nhận sao?” Thiệu Đường ôm lấy Ngôn Nặc

“Ta không nhận đây, ngươi ngồi yên đi” Ngôn Nặc nắm lấy tay Thiệu Đường đang làm loạn trên người mình

“Hiện tại ta chỉ yêu ngươi thôi a” Thiệu Đường cố gắng chen tay vào đùi Ngôn Nặc

“Đừng loạn. Đau ta” Ngôn Nặc cảm giác được tay Thiệu Đường đã gần muốn tới chỗ kia a

“Còn đau sao? Thực xin lỗi hôm qua là ta hơi quá đáng. Muốn ta giúp ngươi hết đau không?” Thiệu Đường mặt gian tà cười

“Hiện tại là ở trên xe! Ngươi đừng làm loạn nữa” Ngôn Nặc thấp giọng

“Không có việc gì, hắc không có thấy” Thiệu Đường chỉ miếng miệng ngăn trở

“Thiệu Đường” Ngôn Nặc lãnh đạm nhìn

“Sao vậy?” Thiệu Đường làm vẻ vô tội

“Ngươi càng ngày càng ham hố nha” Ngôn Nặc trừng mắt

“Sẽ không đâu! Ta đâu phải dạng đó?” Thiệu Đường bịu môi

“Nhị tiểu thư, đã đến sân bay” Lái xe cẩn thận gọi hai người

“Đã biết, đem hành lý xuống đi” Ngôn Nặc chụp tay Thiệu Đường

“Ân”

“Lí thiếu gia” Lái xe gọi Thiệu Đường làm nàng tò mò

“Nặc, vì sao hắc gọi ta là thiếu gia?” Thiệu Đường nhìn người lái xe

“Ta không biết! Ngươi hiện tại không giống thiếu gia sao, hay ngươi tưởng ngươi giống tiểu thư khuê các hả?” Ngôn Nặc trêu đùa

“Nhưng...” Thiệu Đường muốn nói cái gì đó nhưng bị Ngôn Nặc chặn ngang

“Không có nhưng nhị, lên phi cơ ta có chuyện muốn hỏi ngươi”

“Hỏi chuyện gì a?” Thiệu Đường khó hiểu hỏi

“Chuyện người cùng nữ nhân lúc này” Ngôn Nặc nói xong liền rời đi

“A! Chết ta rồi” Thiệu Đường đuổi theo. Như thế nào nữ nhân lại nhớ dai vậy

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Chương 67

Thiệu Đường uỷ khuất ngồi trên máy bay nhìn người bên cạnh không nói được lời nào mà trên mặt một chút sắc mặt cũng không có. Cảm thấy không biết làm sao với người bên cạnh Thiệu Đường đành nhắm mắt nghỉ ngơi. Ai ngờ vừa nhắm mắt thì lại thấy ánh mắt của Thiệu Duyệt

Quá khứ

“Hắn là ai vậy?” Thiệu Đường nắm lấy tay Thiệu Duyệt hỏi

“Bạn ta”

“Bạn? Hừ bạn bè mà nắm tay sao? Có như vậy sao? Người nói cho ta biết sao có chuyện như vậy sao hả?” Thiệu Đường trừng mắt

“Như thế nào không được?” Thiệu Duyệt hỏi lại

“Tất nhiên là không được rồi a. Tại vì...vì” Thiệu Đường không biết nên nói gì

“Tại sao?”

“Người xem ta là cái gì?” Thiệu Đường thờ hờn hèn

“Vậy người cho ta là ai đối với người? Chúng ta cùng nhau lớn lên mà. Tóc ta nhuộm đủ thứ màu rất giống lưu manh cũng chính vì người. Ra phố ai gặp người mà không cũng cười chê vì người là kẻ vớt vớt. Ta lại không màn chuyện đó luôn bên cạnh người chịu khổ. Cuối cùng người xem ta là gì?” Thiệu Duyệt muốn chạy lại ôm nàng nhưng muốn mắng để nàng tỉnh người

“Không phải a. Kẻ vớt vớt sao, người xem ta là như vậy sao? Tốt lắm, trong lòng người ta chỉ là một dạng như vậy sao. Ta hiểu rồi ta sẽ không theo người nữa, người cứ đi theo hắn đi” Thiệu Đường đẩy ra

“Đường” Thiệu Duyệt không đành nghĩ tới an ủi nàng nhưng lại bị người bên cạnh lôi đi chỗ khác

“Kẻ vớt vớt sao, ta chỉ là thứ như vậy ư.” Thiệu Đường đứng lên loạng choạng rời đi

Thiệu Đường uống rượu liên tiếp mười ngày, lúc Thiệu Văn tìm được nàng thì trên người chỗ nào cũng toà là mùi rượu

“Vù vù” Thiệu Đường bỗng giật mình tỉnh lại

“Làm sao vậy” Ngôn Nặc thấy Thiệu Đường có biểu hiện lạ quan tâm hỏi nàng

“Ta...” Thiệu Đường lớn tiếng

“Làm sao vậy? Người cuối cùng có sao không? Uống miếng nước trước đi” Ngôn Nặc lấy li nước đưa cho Thiệu Đường

“Àn, cảm ơn”

“Có việc gì không?”

“Nặc, người thành thật nói cho ta biết ta không phải là kẻ thất bại, không phải là kẻ bị vớt vớt” Thiệu Đường bắt lấy bả vai Ngôn Nặc

“Đường người làm sao vậy? Như thế nào lại suy nghĩ thế!” Ngôn Nặc chịu đựng đau đớn trên vai do Thiệu Đường nắm quá chặt mà an ủi Thiệu Đường.

“Ta nhất định là.....”

“Không phải đâu! Người hiện tại là người yêu của ta, người không phải là người như thế” Ngôn Nặc ôm lấy Thiệu Đường an ủi

“Đúng a, ta là người yêu của ngươi. Ta không phải kẻ bị vứt bỏ, ta là người yêu của ngươi” Thiệu Đường ôm lấy Ngôn Nặc mà làm bầm

“Ân, người ta yêu nhất” Ngôn Nặc thật sự không biết tại sao Thiệu Đường lại trở nên như vậy

Ngôn Nặc vỗ lưng Thiệu Đường chậm rãi ôm. Không bao lâu sau Thiệu Đường lại ngủ. Ngôn Nặc nhìn gương mặt bình yên của nàng tay cũng chậm rãi vuốt ve

“Đường! Tỉnh dậy mau a, chúng ta cùng xuống thôi” Ngôn Nặc kêu

“A? Đã đến rồi sao?” Thiệu Đường nhìn mọi người trên máy bay đã xuống hết chỉ còn mình với Ngôn Nặc

“Hắc hắc, cảm giác mờ mắt ra là thấy được ngươi thật sự là tuyệt nhất trên đời a” Thiệu Đường hôn má Ngôn Nặc làm nàng xấu hổ

“Đáng ghét a! Xuống thôi” Ngôn Nặc kéo tay Thiệu Đường

“Ân đi xuống! Ta nói sự thật thôi mà” hai người tay trong tay xuống phi cơ

“Trước chúng ta cùng đi gặp mọi người nga” Ngôn Nặc nói

“Vậy ngươi.....”

“Ta tất nhiên là đi cùng ngươi rồi” Ngôn Nặc hoàn toàn tựa vào lòng Thiệu Đường

“Ân, cảm ơn ngươi! Ta yêu ngươi đến chết mất thôi” Thiệu Đường ôm chặt Nặc

“Nặc, ta sợ” Thiệu Đường cảm thấy thật bất an, chính mình lúc trước làm bọn họ thất vọng hiện tại sao có thể gặp mọi người đây

“Yên tâm đi, đừng sợ có ta đây, bọn họ rất nhớ ngươi”

“Ân.....” Thiệu Đường nắm chặt tay Ngôn Nặc đi vào nơi quen thuộc kia. Vừa tới phòng khách không thấy ai đang có ý định rời đi thì Ngôn Nặc kéo lại

“Đường Đường, đã trở lại sao! Lại còn muốn rời ta nữa ư?” Lí Phiêu gọi

Thiệu Đường cúi đầu không đáp vì không biết nên đối diện như thế nào với mẹ

“Ta đã tìm người xét nghiệm DNA, chúng ta quả thật là cha con” Lí Kiên đứng dậy

“Ai cho phép ngươi làm vậy, ngươi lấy máu ta hồi nào?” Thiệu Đường nhìn sang Ngôn Nặc

“Không phải là nàng làm, ta lấy mẫu thuốc lá của ngươi đi”

“Ngươi..., DNA sao lại có thể như vậy được?”

“Vậy ngươi nên.....”

“Nên thế nào? Gọi ngươi ba ba sao? Đừng đùa với ta? Chúng ta? Người ở trên cao người ở dưới thấp sao có thể nhìn nhận nhau được, ta cũng không muốn gọi ngươi là ba” Ngôn Nặc cảm giác được tay Thiệu Đường nắm tay mình càng chặt

“Ngươi...” Lí Kiên phần nộ muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên nói thế nào

“Ta thế nào? Ta nói không rõ sao? Ta chỉ là một tên lưu manh ngươi cần chỉ nhận lại ta” Giờ phút này Thiệu Đường thực hận, tại sao lúc xưa đem mình tới đây? Cũng hận hận không hồi bản thân mà đi xét nghiệm cái DNA kia

“Chúng ta đi”..

Ngôn Nặc nhìn Thiệu Đường rời đi liền vội vàng đuổi theo nhưng chạy đến cửa thì chợt ngừng lại

“Lí Kiên, đối Thiệu Đường ngươi cần phải dụng tâm từ từ. Nàng dù sao cũng là nữ nhi”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Chương 68

“Đúng vậy, dục tốc bất đạt a, Đường Đường ngày nay không giống với Hinh tỷ lúc trước. Con người nàng không chịu nổi kích thích huống chi là lần này chuyện lớn như vậy! Người bình thường còn chịu không nổi đã vậy người còn...” Thiệu Hoa không nói tiếp

“Các người đã sớm biết nàng ta là con ta phải không?” Lí Kiên trừng mắt nhìn Thiệu Hoa

“Biết chứ! Lúc thấy nàng đang mang mặt ngọc kia ta đoán được nàng cũng người ất có quan hệ” Thiệu Hoa nói thẳng

“Biết sao? Thế nào lại không nói cho ta?” Làm hại chính mình suy nghĩ rằng trên đời này chẳng còn ai là người thân

“Người không có hỏi ta nga với lại người với chúng ta là người hai thế giới khác nhau, ta sợ Đường Đường với không tới” Thiệu Hoa khinh bỉ

“Người vẫn còn hận ta sao?”

“Bây giờ đã qua nhiều năm rồi cũng không còn oán hận, nếu người muốn nhận lại Đường Đường thì phải nghe ta”

“Người đừng quên nàng là con của ta” Lí Kiên cắn răng nhìn

“Con người như thế nào? Người cũng đừng quên nó đang gọi ta lão cha. Người cảm thấy ta với người ai thân hơn?” Thiệu Hoa cực tự tin về điểm này

“Anh a, năm đó là ta không đúng, là ta sai. Chẳng lẽ người muốn Lí thị chúng ta về sau không có ai thừa kế sao?”

“Là người năm đó động đến Thái Hường sao, chính là người”

“Anh a ta xin lỗi” Lí Kiên hối hận nhìn Thiệu Hoa

“Chị dâu” Lí Kiên cầu Thiệu Hoa không thành liền đi nhờ Lí Phiêu

“Ta sẽ cố gắng giúp được chứ” Lí Phiêu biết nhiều năm vậy Thiệu Hoa buông bỏ cũng không dễ dàng

“Cám ơn chị dâu”

“Không ngờ người cũng biết lái xe” Ngôn Nặc nắm lấy dây an toàn nhìn người bên cạnh mặt không chút biểu tình chỉ chăm chăm lái xe. Trong lòng cũng thầm mừng vì may mắn ở đây là đường cao tốc

Không biết đi bao lâu, xe đột nhiên dừng lại. Thiệu Đường lúc này vẫn là không có chút biểu tình gì, nhìn xem bốn phía thì nhận đây là nông thôn a

“Đường...” Ngôn Nặc gọi thử

Thiệu Đường không lập tức trả lời nàng mà từ từ bước đi kéo theo Ngôn Nặc theo. “Nặc người biết không? Trước giờ ta đều mong có một người tới cô nhi viện đón ta trở về. Dù là không giàu có cũng được, dù không nuôi nổi ta cũng được, nhưng ta chờ đã biết bao nhiêu năm vẫn không có ai tới đón ta, dần dần ở cô nhi viện ta cảm nhận được tình cảm cứ như ruột thịt vậy, đó chính là lão cha cùng mẹ. Hiện tại ta rất rồi, hẳn đột nhiên xuất hiện rồi lấy DNA của ta đi xét nghiệm rồi nói hẳn là ba ba ta? Ta vẫn chưa thể chấp nhận được”

“Đường Đường” Ngôn Nặc mắt đã ngấn lệ nhìn Thiệu Đường không biết nên nói cái gì. Chỉ biết ôm Thiệu Đường chậm rãi vuốt lưng nàng

“Nặc, ta không muốn nhận lại hẳn, ta không cần ba ba” Thiệu Đường ôm Ngôn Nặc khóc

“Nói không chừng ba người có nỗi khổ thì sao?”

“Cái gì khổ? Ta không cần biết, dù sao ta cũng không muốn” Thiệu Đường nổi tính trẻ con

“Được, được rồi! Chúng ta không tiếp nhận hẳn” Ngôn Nặc không biết nên sinh khí hay nên an ủi một tiểu hài tử

“Người về sau đừng bức ta nữa! Hứa đi”

“Được rồi a! Không ép người nữa”

“hắc hắc.....” Thiệu Đường lau nước mắt đi ôm Ngôn Nặc hôn, làm cho Ngôn Nặc trên mặt đều là nước mắt của mình

“Người” Ngôn Nặc nhìn Thiệu Đường biến hoá khôn lường, vừa nãy khóc trong lòng nàng vậy mà bây giờ mặt mày tươm tươm như con mèo

“Ta đói” Thiệu Đường bấu môi

“Bây giờ nguoi cũng biết đói bụng sao?”

“Đường đại tỷ, thực không ngờ nguoi rời đi hai năm rồi mới đến tìm bọn ta” Một đám người trách Thiệu Đường

“Thực xin lỗi, ta tự phạt ta một ly” Thiệu Đường giờ ly lên

“Một ly? Không được nha” Tiểu Chí bắt mẫn nói

“Được, thế nếu các người nói như vậy, ta mời mỗi người một li” Ngôn Nặc nghe thấy không mở miệng ngăn cản kịp đành nói vào

“Yên tâm ta không sao” Thiệu Đường an ủi Ngôn Nặc

“Chị dâu nguoi yên tâm đi, Thiệu Đường tửu lượng tốt lắm! Trước ta kính người a” A vĩ không cho Thiệu Đường cơ hội phản kháng trực tiếp mời

“Được a” Thiệu Đường đứng lên đi đến bên cạnh a Vĩ uống một li

“Phong cảm ơn nguoi! Các nguoi nữa!” Thiệu Đường giờ chai rượu lên đổ vào miệng

“Chai rượu đó không nhẹ a” A Vĩ nhìn Thiệu Đường há hốc mồm

“Các người đừng cạy nhiều người ăn hiếp một người được không?” Ngôn Nặc thấy Thiệu Đường như vậy trực tiếp nói với mọi người

“Ta không sao, ta không bao giờ say đâu a., Đúng không” Thiệu Đường nhướn mày nhìn bọn họ

“Đương nhiên” Thiệu Văn trả lời ngay

“Uống ít thôi”

“Không được, hai năm không gặp! Ta cùng bọn họ uống không say không về được không a?” Thiệu Đường hướng Ngôn Nặc hỏi

“Ách, không phải chứ, đây là Đường đại tỷ sao?” Mọi người nhìn Thiệu Đường với ánh mắt ngạc nhiên

Thiệu Phong nhìn Thiệu Đường như vậy, liền cầm rượu lên uống không ngừng

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Dân Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Chương 69

“Phong, nàng hạnh phúc là được rồi” Nhiều năm qua chỉ có Thiệu Hiền hiểu được tâm lòng Thiệu Phong. Ánh mắt hần từ trước đến giờ chỉ nhìn có mình Thiệu Đường

“Ta biết, ta giờ chỉ muốn uống rượu” Thiệu Phong cảm kích nhìn Thiệu Hiền

“Được, kiểm chế chút đi”

“Được, ta biết nên làm như thế nào!” Thiệu Phong hiểu được ý của Thiệu Hiền

“Đúng rồi, nàng có nói sẽ cùng chúng ta trả thù”

“Nàng có nói thời gian hay không?” Thiệu Phong nhìn sang phía Thiệu Đường

“Có Thiệu Đường nói sau bữa ăn này, bắt đầu lên kế hoạch”

“Còn Văn? Hần bỏ được chị dâu sao?”

“Hần thì may mắn hơn chúng ta, vì hần là người giỏi nhất trong bốn người chúng ta nên khi bàn xong chỉ cần kêu hần thực hiện là được”

“Được rồi, quý trọng thời gian sung sướng đi” Thiệu Phong đem ly rượu tới kính Thiệu Đường

“Chúng ta nói chuyện được không?” Lí Kiên tiến lại Thiệu Đường

“Không có gì để nói”

“Ta đã lớn tuổi, người thực sự không muốn nhận lại ta sao? Mụ mụ người mắt sớm, nhiều năm nay ta vẫn sống một mình, người không muốn nhận ta thật chứ?” Lí Kiên nét mặt cũng thoáng đau

“Ta.....” Thiệu Đường rõ ràng bây giờ không biết nên mềm hay nên cứng rắn, mấy hôm trước thì có thể cứng rắn nhưng nhìn Lí Kiên bây giờ có một tia ưu phiền

“Cùng tâm sự được không?” Lí Kiên chỉ xe của mình cách đó không xa

“Cho ông nửa tiếng”

Ngồi ở trong quán cà phê, Thiệu Đường buồn bực nhìn Lí Kiên không rõ vì cái gì hấn lại trở nên như vậy. Không ngừng ân cần với mình. Nhưng theo lời Lí Kiên nói Thiệu Đường từ từ cũng hiểu được quả thật hấn có nỗi khổ riêng

Hơn hai mươi năm trước, Lí Kiên cùng Trương Hinh (mẹ của Đường Đường) là bạn học cùng lớp với nhau. Trương Hinh với Lí Phiêu, Lí Phi cùng ở chung phòng kí túc xá, trong khi đó Lí Kiên cùng anh mình (Thiệu Hoa), Ngôn Khải Hào cùng ở một phòng khác. Bởi vì Lí Phi với Ngôn Khải Hào có tình cảm với nhau nên hai phòng cũng rất thân thiết. Nhờ tình hữu nghị giữa hai phòng mà Trương Hinh với Lí Kiên có tình cảm với nhau, còn Thiệu Hoa cũng đem Lí Phiêu để vào trong mắt. Sáu người ba cặp rất thường cùng nhau đi ra ngoài chơi. Sau đó lúc tình cảm Lí Kiên và Trương Hinh đang ở giai đoạn cuồng nhiệt thì người nhà Trương Hinh biết được liền đem nàng nhốt vào trong nhà. Nhưng lúc này Trương Hinh đã mang thai, Lí Kiên biết được vội vàng chạy tới Trương gia, nhưng cha mẹ của Trương Hinh lại nói rằng Lí Kiên chỉ là con thứ nhất định sẽ không có địa vị trong công ty, họ chỉ đồng ý cho hấn và Trương Hinh cùng một chỗ khi Lí thị hoàn toàn thuộc về Lí Kiên

Năm đó Lí Kiên cùng Trương Hinh quyết định bán đứng Thiệu Hoa cướp công ty, làm cho Thiệu Hoa thất bại trắng tay, vậy nên sau Lí Hoa mới đổi tên thành Thiệu Hoa còn đi đến một nơi heo lánh mở cô nhi viện. Lúc Lí Kiên có được công ty lại nghe tin con mình đã chết. Trương Hinh chịu không nổi đã tự sát

“Đều là do Trương Kế, nếu không vì hấn nói lời xằng bậy với Hinh nhi ta đã không đánh mất người, không hại Hinh nhi chết” Lí Kiên nhớ chuyện trước kia không kiềm chế được mình

“Trương Kế?”

“Đúng vậy! Trương Kế”

“Hấn dựa cái gì dám vứt bỏ ta” Thiệu Đường

“Hấn là cậu của người, cũng là anh của Hinh nhi, cũng vì ta chậm chạp không biết đối phó hấn thế nào”

“Ông không trả thù sao? Vậy ta giúp ông. Hấn rốt cuộc là ai?” Thiệu Đường kích động

“Người...” Lí Kiên hưng phấn nhìn Thiệu Đường

“Không có gì, chỉ vì nghe ông kể ta thấy thương vị nữ nhân kia” Thiệu Đường sờ sờ đầu

“Mọi chuyện người đã nghe và hiểu vậy về nhà được không?” Lí Kiên nhìn Thiệu Đường

“Ta.....” Thiệu Đường muốn rời khỏi nơi này bởi vì muốn trốn tránh ánh mắt của người đối diện

“Thôi được, ta cho người một tháng, một tháng sau người nhất định phải cho ta câu trả lời” Lí Kiên nhìn bóng dáng Thiệu

Đường rời đi. Cho nàng thời gian một tháng để học tập hi vọng về sau công ty nàng có thể đảm trách

“Anh a, trở về giúp ta được không” Lí Kiên nhìn Thiệu Hoa

“Không được! Lúc trước ta đã nói rồi” Thiệu Hoa không nhìn Lí Kiên

“Anh, ta hiện tại rất cần người giúp” Đường nếu chuẩn bị tiếp nhận công ty nên cũng cần người có thể chỉ dạy cho nàng

“Kiên” Thiệu Hoa có điểm không đành

“Anh a cho dù người không muốn giúp ta, người cũng có thể giúp ta kêu mấy vị trưởng lão giúp cho con người chứ?” Lí Kiên thương tâm nói

“Được ta giúp người, nhưng bản chất ta không giúp người, ta là giúp con ta” Thiệu Hoa xoay người đi

“Được, ta ở công ty chờ tin người”

“Ngươi thật sự sẽ trở về giúp hần?” Lí Phiêu một bên hỏi Thiệu Hoa

“Đúng vậy, ba mẹ ta đã chết, ta chỉ còn hần là người thân như thế nào không giúp”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chương 70

“Ai nha, ngươi chịu buông quá khứ là tốt rồi, trước kia ngươi rất thích tiểu Đường, lúc nhặt được Thiệu Đường ngươi suy nghĩ thật lâu, ta biết vốn ngươi định cho tiểu Đường mang họ Lý nhưng đến cuối cùng lại lấy họ Thiệu, ta không biết tại sao ngươi lại đặt là Thiệu Đường chứ không phải Lí Đường nhưng ta biết ngươi rất yêu thương nàng ta. Ta biết nhiều năm qua ngươi cố gắng yêu thương Thiệu Đường như vậy ắt hẳn ngươi đã bỏ qua chuyện cũ” Lí Phiêu lặng lẽ nói bên cạnh Thiệu Hoa

“Ta không cần” Thiệu Đường nói trước mặt Lí Kiên

“Cái gì không cần”

“Ta nói không cần chính là ta không cần a, ta không muốn bởi vì ngươi là cha ta mà ta được nhận chức này, ta chỉ là một người bình thường” Thiệu Đường nhận chức giám đốc

“Vậy ngươi muốn thế nào?” Lí Kiên nhíu mày nhìn nữ như của mình

“Hoặc là làm từ thấp lên hoặc là ta không làm” Thiệu Đường thực sự không muốn ăn mặc chỉnh tề, trước đây cho đến tận bây giờ chỉ muốn ăn mặc thực thoải mái chứ không phải là bộ vest gò bó kia

“Được rồi! Ngươi thích vậy thì ta làm theo ý ngươi”

“Được”

“Đúng rồi ngày mai chín giờ ta phải lên máy bay, ngươi tiễn ta được không?”

“Ông không cần bên cạnh ta sao?” Thiệu Đường kinh ngạc

“Các bá bá sẽ giúp ngươi. Ta ở bên này được hai tháng hiện tại bên kia có nhiều công việc chờ ta về giải quyết, rất nhiều cuộc họp còn phải chờ ta nga”

“Ngày mai ngày đầu tiên ta đi làm, ta không muốn muộn đâu” Thiệu Đường lãnh đạm

“Như thế nào Đường không đến?” Lí Phiêu nhìn hướng ngoài cửa

“Ta không biết, hôm nay lúc rời khỏi nhà ta có gọi cho nàng ấy” Ngôn Nặc lấy di động gọi cho người kia

“Cũng khó trách nàng, ta nghĩ Đường sẽ không đến” Lí Phiêu vỗ vỗ tay Thiệu Hoa đang nắm chặt tay mình

“Lão bà ngươi yên tâm đi, ta tiễn hần đi rồi về gặp ngươi” Thiệu Hoa nói xong trừng mắt liếc dè dè mình một cái

“Ta biết rồi, vậy ta về trước”

“Chào anh hai, ta đi đây”

“Àn, ngươi nhớ cẩn thận” Thiệu Hoa hướng Lí Kiên nói

“Thiệu thúc chúng ta đi về thôi” Ngôn Nặc nhìn Thiệu Hoa

“Àn”

Ngôn Nặc đi tới cửa thì thấy Thiệu Đường đang ngồi hút thuốc ở ven đường

Thì ra đã đến đây từ sớm chỉ là không vào mà thôi. Thiệu Đường có người cha nhưng vẫn là không thể sống cùng một chỗ, hai người tình thương ấm áp bên nói chỉ vồn vện có một tháng

“Đường đừng hút nữa, không tốt cho sức khỏe” Ngôn Nặc không rõ vì sao mới có hai năm Thiệu Đường đã thay đổi vậy. Buổi tối không hút thuốc ngủ không được trừ phi chính mình ôm nàng đi ngủ. Nếu như hợp trễ, về nhà lại lấy tàn thuốc đầy ở dưới giường

“Ân, ta biết rồi! Ta tới đón các người! Lão cha lên xe đi”

“Thôi các người đi đi, ta có lái xe đến” Thiệu Hoa nói nhiều lần nàng nên gọi mình một tiếng bá bá là được rồi

“Nga, lão cha chào người” Thiệu Đường cởi áo khoác choàng lên người Ngôn Nặc, cả hai cùng lên xe “Nặc, trời lạnh lắm sao người không mang thêm áo khoác?”

“Ta biết. Nhưng không phải người đã có rồi sao, người lạnh không?” Ngôn Nặc nhìn

“Ta không lạnh” Thiệu Đường nhìn lại chính mình trên người quần áo đều là Ngôn Nặc chọn ỉnh. Có điều nhìn xuống mới thấy có một hai cúc vẫn không có cài lại

“Hừ” Ngôn Nặc phẫn nộ

“Vì sao vậy? Như vậy bộ khó coi sao?” Thiệu Đường nhún vai

“Người chết đi” Ngôn Nặc nhìn mấy nữ nhân cạnh mình nhìn Thiệu Đường nhỏ vai

“Hắc hắc, ghen tị sao?” Thiệu Đường nhìn theo ánh mắt của Ngôn Nặc hiểu được tại sao Nặc tại biểu tình như vậy

“Chỉ là quên cài thôi mà” Thiệu Đường đưa Ngôn Nặc vào trong xe sau cũng cài nút áo của mình lại. Lúc lên xe hướng mấy nữ nhân kia cười cười.

“Hắn thực phong độ nga, nếu ta có bạn trai như vậy giảm vài năm tuổi thọ cũng đồng ý a” Một kẻ mê gái nhìn theo xe

“Hừ, hắn là nhìn về ta chứ không phải người” Một người khác lại nói

Nếu Thiệu Đường nghe được không biết nàng suy nghĩ thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Dân Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Chương 71

Đi làm ba năm, hiện tại Thiệu Đường suy nghĩ về việc báo thù ụ mù. Chuyện đầu tiên khi lên được chức giám đốc là điều tra Trương Kế, Trương Ba. Thiệu Đường cầm lấy sấp tư liệu thư kí đưa ỉnh, càng nhìn lòng càng kinh ngạc. Trương Ba cùng Trương Kế là hai cha con, khó trách cha nào con nấy

Nếu nói như vậy, Trương Ba với mình là anh em họ sao???? Thiệu Đường nhắm mắt lại

“Nặc, gần đây Trương Ba có quấy rầy người nữa không?” Thiệu Đường ăn sáng cùng Ngôn Nặc liền hỏi

“Cũng không gặp nhiều, đôi khi gặp ở cửa công ty có điểm hơi phiền chút thôi”

“Ân ta biết! Trước kia ta bận quá hiện tại ta đã thời gian cho người rồi a”

“Ân nhưng người làm nhiều việc vậy có mệt không?” Ngôn Nặc hiện tại quan tâm nhất chính là sức khỏe của Thiệu Đường, bởi vì Thiệu Hoa đã sang Mĩ nên mọi gánh nặng ở công ty đều do Thiệu Đường đảm trách, bản thân sợ Thiệu Đường sẽ bị áp lực a

“Sẽ không đâu, thân thể ta làm bằng sắt a”

“Ta mặc kệ người phải biết tự giữ gìn sức khỏe của mình nga” Ngôn Nặc giáo huấn Thiệu Đường. Hôm qua đứng ra Thiệu Đường được nghỉ ở nhà, nhưng vì chính mình do quá vội đến công ty mà quên mất văn kiện để ở nhà liền nhờ nàng mang đến

Bởi vì thời điểm là buổi trưa nên Thiệu Đường tự mình chạy xe, đã vậy còn chạy với tốc độ cao

Sáng nay báo chí đăng tin “Người thừa kế Lí thị vì lấy lòng nhị tiểu thư Ngôn gia chạy xe như bay chỉ vì đưa văn kiện” phía dưới toàn là ảnh chụp xe nàng

“Tối giờ đi làm rồi, Nặc a, ta đưa ngươi đi làm được không” Thiệu Đường hôn lên xương đòn của Ngôn Nặc lúc đấy Thiệu Đường nhận ra rằng cần phải bảo vệ Ngôn Nặc, liền chạy về phòng lấy khăn lụa quấn quanh cổ cho Nặc

“Có ngươi bên Trương thị tìm người, hẳn ở ngoài”

“Đã biết” Thiệu Đường cười lạnh, hừ Trương Ba ngươi lần này là tự chui đầu vào rọ

“Ồ ngoài sao? Kêu vô đây đi! Với lại thông báo ta sẽ ăn com với bọn họ”

“Đã biết, tổng giám đốc! Ta ra ngoài trước”

“Được rồi” Thiệu Đường vỗ vỗ bàn suy nghĩ làm sao đối phó với người bà con kia

“Lí tổng” Trương Ba hèn mọn gọi

“Ân! Mời ngồi, đứng làm gì khoe ngươi cao hơn ta sao?” Thiệu Đường sờ môi buồn cười nhìn Trương Ba

“Lí tổng ngươi thấy kế hoạch hợp tác này thế nào? Nếu chưa được ta sẽ sửa” Trương Ba cắn răng nhìn Thiệu Đường thật sự không ngờ Ma Tước có thể biến thành Phụng Hoàng

“Sai cũng không hẳn là sai, chẳng qua ta với ngươi không giống hai đối tác? Máy trăm vạn sao? Ngươi cảm thấy ta có thể kí tên sao” Thiệu Đường đang suy nghĩ câu nói của Lí Kiến đối phó hẳn không thể quá nặng mà cũng không được quá nhẹ

“Được được! Chúng ta sửa” Trương Ba cầm bút sửa vài nét trên văn bản “Ngươi xem như vậy được không?”

“Cũng được a” Thiệu Đường lấy bút Ngôn Nặc tặng inh kể tên, bút hạ Lí Đường

“Cám ơn lí tổng, hợp tác vui vẻ” Trương Ba vươn tay ra

“Hợp tác vui vẻ sao, ngươi đừng quên kỉ niệm đáng nhớ của ta với ngươi trước kia” Thiệu Đường cố ý không để ý đến tay Trương Ba, ghé vào người trương ba cười khinh bỉ, nhưng ánh mắt thì không có vẻ là cười

“.....” Trương Ba không biết nên nói như thế nào liền rời đi

“Tổng giám đốc” Vị thư kí thấy Trương ba thù người liền gọi

“Chuẩn bị xe tới chỗ cha ta” Trương Ba hung hăng nhìn hướng Thiệu Đường

“Ân”

“Ba, lần này ngươi phải giúp ta”

“ÂN, nàng chủ động tìm người” Trương Kế uống một ngụm trà nhìn con hấn

“Công ty có hạng mục cần phải kí kết với nàng”

“Thái độ của nàng sao?”

“Thực kêu ngoa” Trương Ba nhớ tới nét mặt lúc đó của Thiệu Đường

“Thực kêu ngoa là được rồi, nếu hiện tại nàng không như thế ta thực sự nghi ngờ nàng không phải là họ hàng của ngươi”

Trương Kế hoàn toàn không bắt ngờ, chuyện hai mươi năm trước đã đến lúc con Lí Kiến tìm con mình

“Nhưng.....” Ba ba chẳng lẽ không biết chuyện của mình trước kia sao

“Ngươi phải biết rằng, nàng ta là chị họ ngươi chắc sẽ không hạ thủ với ngươi! Tìm thời gian cùng nàng ăn com, ta có chuyện muốn nói”

“Cái gì???”

“Có gì không được sao?”

“Không.....không có gì! Chẳng qua....”

“Được rồi sẽ không có gì đâu. Bởi gì ta biết nàng sẽ không nể mặt người, ta hẹn nàng là được” Trương Kế biết con mình thích Ngôn Nặc, trước kia cũng đã từng gặp qua nhưng không nghĩ tới chị nó lại cũng thích Ngôn Nặc

“Nhưng.” Trương ba còn muốn nói gì đó nhưng nghẹn lời

“Công ty không có việc sao? Rảnh thì về giải quyết việc đi” Trương Kế biết mọi chuyện cũng có ngày hôm nay. Chính mình không nghĩ năm đó vì trả thù Lí Kiến làm cho chị mình chẳng những mất con mà còn tự sát.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Chương 72

“Nặc, ta thật sự phải đi sao?” nhìn người mình yêu thay đồ Thiệu Đường đã hỏi không biết bao nhiêu lần

“.....”

“Ta muốn lấy cái màu đen” Thiệu Đường thấy Ngôn Nặc chuẩn bị một cái mũ ình

“Đây này” Ngôn Nặc nhìn bộ mũ trước mắt lấy cho Thiệu Đường

“Không phải chứ, không phải mũ lưỡi trai sao?”

“Ách, người đi gặp trường bối người nghĩ mang mũ này được không?”

“Ta không phải đi gặp trường bối, ta cũng không thể gặp hẳn cũng được mà” Thiệu Đường ưỡn khuỷu nói

“Thực không có cách nào với người, người chờ ta đi thay đồ nga”

“Khoan khoan” Thiệu Đường giữ chặt Ngôn Nặc lại

“Sao vậy?????”

“Không cần thay, không được ăn mặc quá đẹp” Thiệu Đường không muốn cho Trương Ba hiểu lầm Ngôn Nặc mặc đẹp là để tới gặp hẳn

“Ai nha.” Ngôn Nặc thực sự chịu không nổi Thiệu Đường

“Hi baby a! Người là của ta” Thiệu Đường hôn Ngôn Nặc

“Buồn nôn quá đi”

“Ta không buồn nôn là được ! Thực sự càng ngày càng yêu người nga” Thiệu Đường vuốt mặt Ngôn Nặc, không nghĩ tới mình lại đi yêu một người điều ngoa như thế này

“Thực mắc ói quá. Đi thôi nếu không sẽ không kịp mất”

“Cần gì gấp” Thiệu Đường vội vàng đuổi theo

“Hừ” Thiệu Đường kéo lấy Ngôn Nặc nhìn Trương Ba đang ngồi đối diện. Hiểu được ý của nàng, Ngôn Nặc cũng nép vào người Thiệu Đường

“Hôm nay mời người đến ăn cơm chủ yếu là muốn nói chuyện hai mươi mấy năm trước

“Chuyện hai mươi mấy năm trước sao? Ta không có hứng thú cùng người nói về chuyện đó, bắt quá chuyện vài năm gần đây thì ta có hứng thú nga” Thiệu Đường nhìn Trương Ba khiêu khích

“Cái gì?” Trương Kế nhìn Thiệu Đường một cách bất ngờ

“Hắc, không có gì, đến một lúc nào đó thì người sẽ biết”

“Àn” Trương Kế nghi vấn

“Nặc, người thấy sao?”

“Ân cũng đã trễ, xin chào Trương thúc”

“Chúng ta đi thôi! Cảm ơn người đã đãi ta ăn, cảm ơn nhiều nga”

“Nặc, chúng ta đi xem phim đi” Thiệu Đường dắt Ngôn Nặc tới rạp làm nũng nhìn nàng

“Cái gì”

“Xem phim a” Thiệu Đường chỉ vào poster trên tường

“Ách” nhìn Thiệu Đường kích động đi mua vé Ngôn Nặc không kịp nói ra lời nào

“Không được” Ngôn Nặc ngăn cản tay Thiệu Đường đang quấy rối trên người mình

“Sao vậy?” Thiệu Đường tay vuốt ve trên lưng Ngôn Nặc

“Ân.....”

“Vậy chúng ta về nhà nga” Thiệu Đường không để ý phim trên màn ảnh. Bởi vì không nhận được khi ở gần Ngôn Nặc.

“Phong, người có kế hoạch gì không?” Thiệu Đường nhìn mọi người

“Không! Nhưng hình như Hiền có a” Chính mình nghĩ nát óc vẫn không có cách ah

“Hiền?”

“Kế hoạch thì ta có những ba cái, người tự xem đi” Thiệu Hiền đem tài liệu đưa cho Thiệu Đường xem

“Hắc, Hiền a, người không hổ danh là người tài a! Kế hoạch nào cũng cao tay nga”

“Hừ” Thiệu Hiền đắc ý

“Ta áp dụng cả ba, thực hiện từng cái một từng bước một”

“Ách, người so với ta hình như còn thâm hơn!” Thiệu Hiền kinh ngạc

“Hiện tại thực hiện phương án thứ nhất, Phong người xem có làm được không?”

“Đương nhiên được! Ta đi trước”

“Hiền, người phương án thứ hai?”

“OK” Thiệu Hiền lấy tài liệu cũng rời phòng, hiện phòng họp chỉ còn Thiệu Đường với Thiệu Văn

“Văn, còn cái cuối cùng ta với người cùng làm”

“Ân, còn Trương Kế?”

“Hắn thì tính sau”

“Àh đúng rồi, Duyệt tỷ đã trở lại nước rồi”

“Ta biết! Hôm nay nàng hẹn ta ăn com”

“Ân, vậy ta không quấy rầy người!”

“Alo, Nặc! Trưa nay ta không thể cùng người ăn com nga” Thiệu Đường cẩn thận nói với Ngôn Nặc

“Ta có việc, ta có hẹn với bạn ăn com! Tới ta về với người, chào!” Thiệu Đường noi xong liền vội cúp máy sợ Ngôn Nặc hỏi tới đến lúc đó nàng ghen thì không biết giải quyết làm sao

“Đường”

“Ân? Vài năm không gặp người hấp dẫn hơn nga” Thiệu Đường nhấp ly ca phê

“Ngươi cũng vậy”

“Hắc hắc, không cần phải tự khen nhau thế”

“Ân, mà sự nghiệp của ngươi cũng phát đạt” Thiệu Duyệt nhìn Thiệu Đường đã không giống trước kia còn tò tò đi theo mình, bây giờ nàng đã là một thương nhân thành công

“Cũng bình thường, nếu ta không có lão cha kia thì cũng không có tiền nhanh như vậy”

“Ngươi...” Thiệu Duyệt ghen lời

“Mà ngươi lần trước gặp ở nước ngoài chưa có dịp nói chuyện. Ngươi vẫn tốt chứ? Lần này ngươi về luôn sao?”

“Lần này trở về sẽ không đi nữa! Ta muốn phụng dưỡng mẹ cùng lão cha”

“Cũng tốt! Cần ta giúp gì không?”

“Ta có thể làm ở công ty ngươi không?”

“A???” Thiệu Đường trừng mắt nhìn nàng

“Người yêu ngươi có biết ngươi ăn cơm với ta không?”

“Không biết! Sao vậy?” nếu Nặc biết thì ta cũng chết theo

“Vậy ngươi nhìn xem bên ngoài người kia có phải nàng không?” Thiệu Duyệt chỉ chỉ người ngoài xe

“Ách chết ta rồi?” Thiệu Đường nhìn theo hướng tay của Thiệu Duyệt. Má ơi

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Dân Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Chương 73

“Nặc...” Thiệu Đường vỗ vỗ kính xe nhưng người trong lại khoá cửa. Đành phải đứng năn nỉ kêu nàng mở

Ngôn Nặc trừng mắt nhìn Thiệu Đường, gạt ta nói ngươi cùng bạn ăn cơm sao thì ra là cùng tình nhân cũ ăn cơm. Nếu không phải mình lái xe đi ngang qua nơi này chính mình vẫn là bị gạt a

“Nặc a....”

“Đường? Sao vậy? Chưa ăn cơm xong mà?” Thiệu Duyệt đi ra thấy Thiệu Đường vẫn còn đứng năn nỉ người kia trong lòng có chút mất mát.

“Không có gì”

Lúc này cửa xe bỗng nhiên mở ra “Vào đi, còn đứng ngây người làm gì” Ngôn Nặc nhìn Thiệu Duyệt đi ra bất mãn mở cửa cho Thiệu Đường

“Duyệt bọn ta đi trước nga! Nếu có việc cần ta giúp gọi cho ta” Thiệu Đường không ý thức được người bên cạnh mặt hoàn toàn lãnh khốc

“Ân, nhưng ta thấy trước mắt ngươi làm sao dễ dàng kia đi” Thiệu Duyệt không muốn Thiệu Đường gặp phiền toái nhưng lại hành động ái muội hơn khi thì thầm bên tai Thiệu Đường

“Hừ” Ngôn Nặc khởi động xe. Thiệu Duyệt trầm nghĩ “Thật điêu ngoa”

“Nặc....”

“Hừ”

“Ngươi đừng vậy được không?”

“Đừng trách ta, ngươi nói hẹn bạn ăn cơm thì ra là gặp tình nhân cũ, đúng là tình cũ không rủ cũng tới” Ngôn Nặc tức giận nói

“Cái gì tình nhân, người thì biết cái gì! Chúng ta đã lâu không gặp nên chỉ muốn nói chuyện phiếm thôi a” Thiệu Đường bất mãn nói

“Nói chuyện phiếm sao? Như vậy cần gì gạt ta? Bạn àh? Thân lắm sao?”

“Nào có thân thiết? Nàng từ nước ngoài trở về cuộc sống chưa ổn định ta giúp nàng có gì sai?”

“Xuống xe ngay” Ngôn Nặc dừng xe lại

“Làm gì?”

“Xuống” Ngôn Nặc mặt lạnh

“Người.”

“Xuống ngay cho ta”

“Không nói lý lẽ” Thiệu Đường mở cửa xuống xe

“Người được lắm” Ngôn Nặc nhìn Thiệu Đường thật sự rời đi liền sinh khí

“Thiệu Phong người đang ở nơi nào?” Thiệu Đường cũng đang bốc hỏa

“Chờ chút, ta đến ngay”

“Làm sao vậy? Lại rầu rĩ?” Thiệu Phong nhìn Thiệu Đường

“Không có gì? Đứng rồi có gì tiến triển không?” Thiệu Đường hỏi

“Cũng không tệ lắm. Gần đây hần hình như tìm bạn gái”

“Bạn gái?” Thiệu Đường ngạc nhiên

“Đúng vậy?”

“Có điều tra người kia không?” Thiệu Đường tò mò hỏi

“Tất nhiên”

“Đưa ta xem” Thiệu Đường dường như tìm được thú vui mới

“Người tự xem đi nga”

“Thực không ngờ, người như hần cũng có thể tìm được một con thỏ thuần khiết như vậy” Thiệu Đường vuốt cằm

“Không phải chứ, Đường người đừng làm mặt gian như vậy! Đừng nói người đeo đuổi người kia để nàng bỏ Trương Ba. Nếu Ngôn Nặc biết Thiệu Đường không còn ngồi đây uống rượu được đâu” Thiệu Phong vẻ mặt không tin

“Ta cũng đâu có ngốc vậy! Phong a ta nhắm cho người mà”

“Không phải chứ? Như thế nào là ta?” Thiệu Phong không tin vào tai mình

“Không phải người chẳng lẽ là ta? Chúng ta bốn người chỉ có người thích hợp thôi? Hiền thì có bạn gái, Văn thì khỏi nói, ta cũng có Nặc rồi! Chỉ có người độc thân không lẽ là ta sao?” Thiệu Đường khinh bỉ nhìn Thiệu Phong

“Ách”

“Đúng rồi, từ từ mà chọc giận hần nga! Như vậy chúng ta có thể hoàn thành xong phương án 1” Thiệu Đường tâm tình sáng sủa hơn tí

“Người thật là?”

“Ai bảo hần đắc tội với nữ nhân” Thiệu Đường rời đi

“Đắc tội nữ nhân sao?” Thiệu Phong bắt ngờ

“Đúng vậy, nữ nhân! Ai cũng keo kiệt”

“Nên năn nỉ nàng như thế nào?” Thiệu Đường ngồi trên ghế cầu cứu vị thư kí

“Ta không biết, mà hình như lúc này có một nam nhân đi vào văn phòng của Ngôn Tổng nga” Vị thư kí hào tâm nhắc nhở Thiệu Đường

“Cái gì? Sao ngươi không nói sớm?” Thiệu Đường chạy ngay tới văn phòng Ngôn Nặc

“ách...” Vị thư kí kia cũng chưa nói xong. Vị nam nhân kia chính là Ngôn Hằng

“Buông ra” Thiệu Đường vừa đi tới liền thấy một nam nhân đang ôm Ngôn Nặc liền sinh khí đi tới đẩy tên kia vào tường

“Ngươi.....” Ngôn Nặc hung hăng nhìn Thiệu Đường

“Ta có lòng tốt đến văn phòng ngươi giải thích, ngươi lại ở đây.....” Thiệu Đường phẫn nộ nói

“Anh rể, vài năm không gặp không cần đối với ta như vậy chứ?” Thiệu Đường xoay người

“Ách???”

“Chào anh rể, càng ngày ngươi càng có tính chiếm hữu cao nga” Ngôn Hằng châm chọc

“Như thế nào là ngươi????” Thiệu Đường xấu hổ

“Ngươi nghĩ chị ta tìm người khác sao?” Ngôn Hằng buồn cười nhìn Thiệu Đường

“Không phải, thực xin lỗi! Nặc, ngươi tha thứ cho ta đi” Thiệu Đường nhìn Ngôn Nặc phẫn nộ ngượng ngùng nói

“Đường, chị a! Các ngươi hình như đang bận việc! Không quá rầy hai người tâm sự” Ngôn Hằng thật sự cầu phúc cho Thiệu Đường

“Nặc.....”

“Sao? Ngươi nghĩ ta vụng trộm giống ngươi sao?” Ngôn Nặc phẫn nộ nói

“Ta không có.....với ta cũng đâu có tình nhân” Thiệu Đường uỷ khuất nói

“Hừ...”

“Vừa rồi là ta không đúng, không nên hoài nghi ngươi, nhưng thật sự ta đâu có ai ngoài ngươi, ngươi nghĩ lại đi ngay cả nữ nhân khác ta còn không có hướng chỉ là vụng trộm”

“Vậy ngươi muốn bao tình nhân sao?” Ngôn Nặc tiếp tục nói

“Vì cái gì ngươi muốn ta tìm người khác? Chẳng lẽ ngươi hi vọng vậy sao? Sao ngươi không tin ta” Thiệu Đường rời đi! Vốn định đến giải thích, ai ngờ càng ngày càng rối

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Chương 74

“Nhưng nàng đã trở lại” Ngôn Nặc bất mãn nhìn Thiệu Đường rời đi

“.....” Thiệu Đường khựng lại trước cửa

“Thực xin lỗi, là ta không đúng trước, ngươi đừng rời ta đi” Ngôn Nặc hoảng sợ khi Thiệu Đường quay lưng bỏ đi

“Nặc. ta cùng Thiệu Duyệt thực sự không có gì, hiện tại ta chỉ là bằng hữu với nàng ta, quá lắm ta chỉ xem nàng là chị thôi” Thiệu Đường giải thích

“Ta biết, ta tin ngươi”

“Ân” Thiệu Đường trong lòng thở ra một hơi

“Thế nào, các ngươi thực hiện tới đâu rồi?” Thiệu Đường cùng ba người kia ngồi trong phòng họp

“Đương nhiên hoàn thành, bởi vì ta không đủ mị lực nên kêu A Vĩ đi tán gái rồi! Ai biết hấn vừa ra tay đã trúng đích. Trương Ba thực tức giận nga”

“Thật chứ? Không phải ta kêu ngươi đi sao?” Thiệu Đường khó hiểu hỏi

“Ta không hợp đâu, nàng mới gần hai mươi thôi.” May mắn chính mình không đi tán nàng, bằng không bị cười thúi đầu

“Thật chứ”

“Đúng vậy! Chúng ta gần ba mươi như thế nào lại thích hợp với một tiểu muội a” Thiệu Hiền giúp Thiệu Phong giải vây

“Hiền ta nhớ không lầm bạn gái ngươi cũng chỉ là thực tập sinh trong công ty chúng ta” Thiệu Đường hoàn toàn vạch trần lời của bọn họ”

“Ách không nói chuyện này nữa, ta có tin tốt cho ngươi”

“Tin gì?”

“Công ty con mà Trương Kế giao cho Trương Ba đã bị chúng ta thu mua.” Thiệu Hiền đắc ý nói

“Xi, ta đã biết rồi”

“Ngươi làm sao biết được? Ta giữ bí mật với tất cả mọi người mà”

“Ta xem tin tức”

“Ách” hôm nay Thiệu Đường không giống bình thường, chẳng lẽ là mất kinh sao? Không đúng! Khẳng định là chuyện tốt liên quan đến Ngôn Nặc

“Vẫn, còn ngươi?” Thiệu Đường hướng Thiệu Văn hỏi

“Cũng tốt, ta không biết Tiểu Chí làm tới đâu rồi dù sao Trương Ba hiện tại có vẻ rất thảm. Có nhà cũng không thể về vì hấn bây giờ nghiện nặng rồi” Nói xong Thiệu Văn còn đưa ảnh cho Thiệu Đường

“Chắc chắn...thực đáng thương” Lúc trước ta chịu biết bao nhiêu khổ, ta muốn cho hấn thử cảm giác của ta

“Tùng tùng tùng”

“Vào đi” Thiệu Đường ngồi trên ghế dựa

“Lí tông, Trương chủ tịch tìm ngươi” vị thư kí nói

“Đến nhanh nh”

“Hắc hắc.....còn tiếp tục không Đường?”

“Trước thả hấn đi, ta muốn hấn như thế nào cầu xin ta” Thiệu Đường vuốt cằm chậm rãi nhìn ra ngoài

“Năm đó ngươi biết vì sao ta mang ngươi vứt đi mà không giết ngươi không?”

“Không biết, ngươi muốn ta cảm ơn ngươi sao?”

“Ta không muốn hại người thân của mình, con ta hiện tại người không giống người quý không giống quý, thậm chí có nhà cũng không dám về. Lừa gạt của ngươi cũng có thể tiêu đi! Hai mươi mấy năm trước là lỗi của ta cũng không phải lỗi của con ta.” Trương Kế không biết hiện Thiệu Đường đang giấu Trương Ba nơi nào

“Hai mươi mấy năm trước ta không quan tâm nữa, nhưng hiện tại ta đang giải quyết tư thù với hấn”

“Ngươi đừng nói là chuyện ngươi cùng hấn tranh giành bạn gái đi, ngươi đừng tính toán chi li vậy được không, nhưng thứ ngươi làm không vừa lòng sao? Hơn nữa nếu mẹ ngươi còn sống cũng không hy vọng ngươi như vậy”

“Ngươi không có tư cách nói về mẹ ta! Ta nói cho ngươi biết, năm đó con ngươi đối xử với ta như thế nào thì bây giờ ta đối xử như vậy thôi. Hết thuốc phiện, trại cách li, hãm hại ta ngồi tù. Ta muốn cho hấn ném khô một chút thôi” Thiệu Đường vỗ mạnh cái bàn

“Cái gì? Trương Ba nó không phải loại người như vậy” Trương Kế ngồi trên sofa không tưởng tượng được mọi chuyện.

“Không phải loại người như vậy? Ngươi về hỏi bảo bối của ngươi xem năm đó hấn làm cái gì?” Thiệu Đường không đành lòng nhìn lão nhân trước mặt đau khổ vì con

“Được, ta đi hỏi hấn, nếu hấn làm ra chuyện như vậy ta sẽ không phiền ngươi nữa” Nếu Trương Ba đúng thực từng làm chuyện như vậy thì cũng không có mặt mũi đến xin buông tha cho hấn

Thiệu Đường nhìn Trương Kế rồi đi phát hiện hấn thực sự đáng thương

“Ngươi sao vậy? Đứng ở chỗ này làm gì?” Thiệu Văn phát hiện Thiệu Đường ngây người

“Không có”

“Có tiếp tục không?”

“Dừng lại đi”

“Vì sao?” Thiệu Phong khó hiểu hỏi

“Như thế nào thì hấn cũng là em họ của ta, cháu của mẹ mẹ ta, người kế tự duy nhất của Trương gia”

“Được” Thiệu Hiền đáp ứng

“Hấn hiện tại ở đâu?”

“Hấn là ở quán bar tìm người mua thuốc” Thiệu Phong nói

“Đem hấn đến gặp ta” Thiệu Đường nói

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Dân Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chương 75

Thiệu Đường nhủ mày nhìn Trương Ba nằm trên mặt đất không nghĩ tới mới có mấy tháng mà trông hấn thực giống ăn mày, còn đầu mà người thừa kế Trương thị

“Chị, ta sai rồi ngươi tha cho ta đi” Trương Ba nghe thấy Thiệu Đường thở dài vội vàng xin tha thứ

“Nếu ngày xưa ngươi tha cho ta là tốt rồi” Thiệu Đường nghe hấn gọi mình bằng tỷ tâm dao động! Nói cho cùng hấn cũng là anh họ của mình, là người thân a

“Ngày trước là ta không đúng! Nhưng ta biết sai rồi, tha ta đi” Nhiều ngày trôi qua Trương Ba hiểu được trước đây những việc mình làm thật quá đáng

“Đường Đường...” Ngón Nặc vội vã đẩy cửa đi đến nhìn Trương Ba đang quì trên mặt đất

“Sao lại tới đây” Thiệu Đường nhìn Ngón Nặc ngạc nhiên

“Đường mọi chuyện đã qua! Dù sao hấn cũng đã trả giá rồi” Ngón Nặc nhìn người trên mặt đất, dù sao mọi chuyện xảy ra mình cũng có một phần trách nhiệm

“Đừng vậy! Chị, ta thực xin lỗi” Trương Ba cảm kích nhìn Ngón Nặc

Thiệu Đường đứng lên bùng ly cà phê hướng cửa sổ nhắm nháp. Không biết bao lâu rồi cục Thiệu Đường cũng lên tiếng

“Mẹ mẹ ta nói sống phải biết khoan dung độ lượng nhưng ta không cam tâm tha thứ cho ngươi, nhưng nói cho cùng ngươi vẫn là anh em duy nhất của ta. Và lại có Ngón Nặc nói giúp ngươi. Được thôi cứ coi như ta tha thứ cho ngươi”

“Cám ơn ngươi”

“Đừng vội mừng ta chưa nói hết, chờ sau khi ngươi cai nghiện ở khu trung tâm xong rồi nói tiếp” Thiệu Đường kêu bảo vệ bên ngoài

“Tổng giám đốc” Hai vị bảo vệ tiến vào bên trong nhìn Thiệu Đường

“Đem hấn đến trung tâm cai nghiện, khi nào cai nghiện thành công mới cho về”

“Ân”

“Được rồi đem hấn đi”

Mọi người vừa ra khỏi phòng, Thiệu Đường liền ôm lấy Ngôn Nặc vào lòng mà làm loạn

“Đừng loạn nga” Ngôn Nặc thực chịu không nổi dục vọng của Thiệu Đường

“Ta đâu có làm gì đâu”

“Nhưng là....chưa đóng cửa nga” Ngôn Nặc thở gấp

Thiệu Đường lấy điều khiển từ xa đóng cửa phòng lại “Được chưa đại tiểu thư?” Thiệu Đường đem Ngôn Nặc vào phòng nghỉ hướng tới giường mà đặt nàng lên, chính mình vài ngày nay không có tâm trạng ở cùng nàng a. Cảm dục hơn mấy ngày thực chịu không nổi

“Đừng mà Đường.....” Ngôn Nặc hai tay dùng sức ngăn Thiệu Đường lại

“Người sao vẫn còn thẹn thùng vậy” Thiệu Đường mặc kệ người kia giãy giụa, tay vẫn sờ soạn người kia, đã vậy từng bước một cởi hết quần áo người dưới xuống

Ngôn Nặc run run rên rỉ, giờ đây lý trí cuối cùng chỉ cho Ngôn Nặc ôm lấy đầu Thiệu Đường đang dạo chơi ở ngực của mình. Hai chân ôm eo Thiệu Đường thân mình cùng Thiệu Đường không ngừng ma sát

“A.....”

“Nặc, như thế nào!” Lần đầu tiên Ngôn Nặc chủ động nga. Thiệu Đường chậm rãi tách hai chân Ngôn Nặc rộng hơn còn tay nắm ở chỗ nhạy cảm kia nhưng chỉ dạo chơi bên ngoài, Ngôn Nặc lấy thể không ngừng ma sát ôm chặt Thiệu Đường hơn

“Đường.....yêu ta đi a.....Đường” Ngôn Nặc mặc kệ mọi chuyện, bây giờ mọi khát vọng chỉ hướng về tay Thiệu Đường đang ở chỗ vô cùng ẩm ướt kia

Thiệu Đường nhìn mặt nàng ngày càng đỏ lên, mồ hôi nhễ nhại, ở phía dưới còn vô cùng ướt nữa a, điều này làm Thiệu Đường thêm kích thích. Ngôn Nặc lung tung cầm lấy ngón tay Thiệu Đường, bây giờ không cần xấu hổ nữa, nàng chỉ biết rằng nếu Thiệu Đường không đi vào mình sẽ chết mất

“Đi vào đi.....Đường” Thiệu Đường nghe thấy âm thanh cầu cứu kia liền dùng hai ngón tay chậm rãi đi vào

Không biết vận động bao lâu, Ngôn Nặc sung sướng không biết bao nhiêu lần, Thiệu Đường mới chậm rãi rút tay ra rồi dùng lưỡi của mình thay thế tay

Ngôn Nặc thấm mệt nên dần đi vào giấc ngủ, nhìn Ngôn Nặc như vậy Thiệu Đường lấy khăn tay lau cho nàng, như vậy mới an tâm ôm nàng vào lòng mà ngủ. Thiệu Đường ước mình có thể nhận nuôi hơn hai mươi đứa trẻ, thực nào nhiệt nha. Chờ bọn chúng lớn lên liền giao công ty cho chúng, còn mình cùng Ngôn Nặc đi ngao du khắp thế giới a. Thực đẹp

TOÀN VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Đan Vs Đại Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.